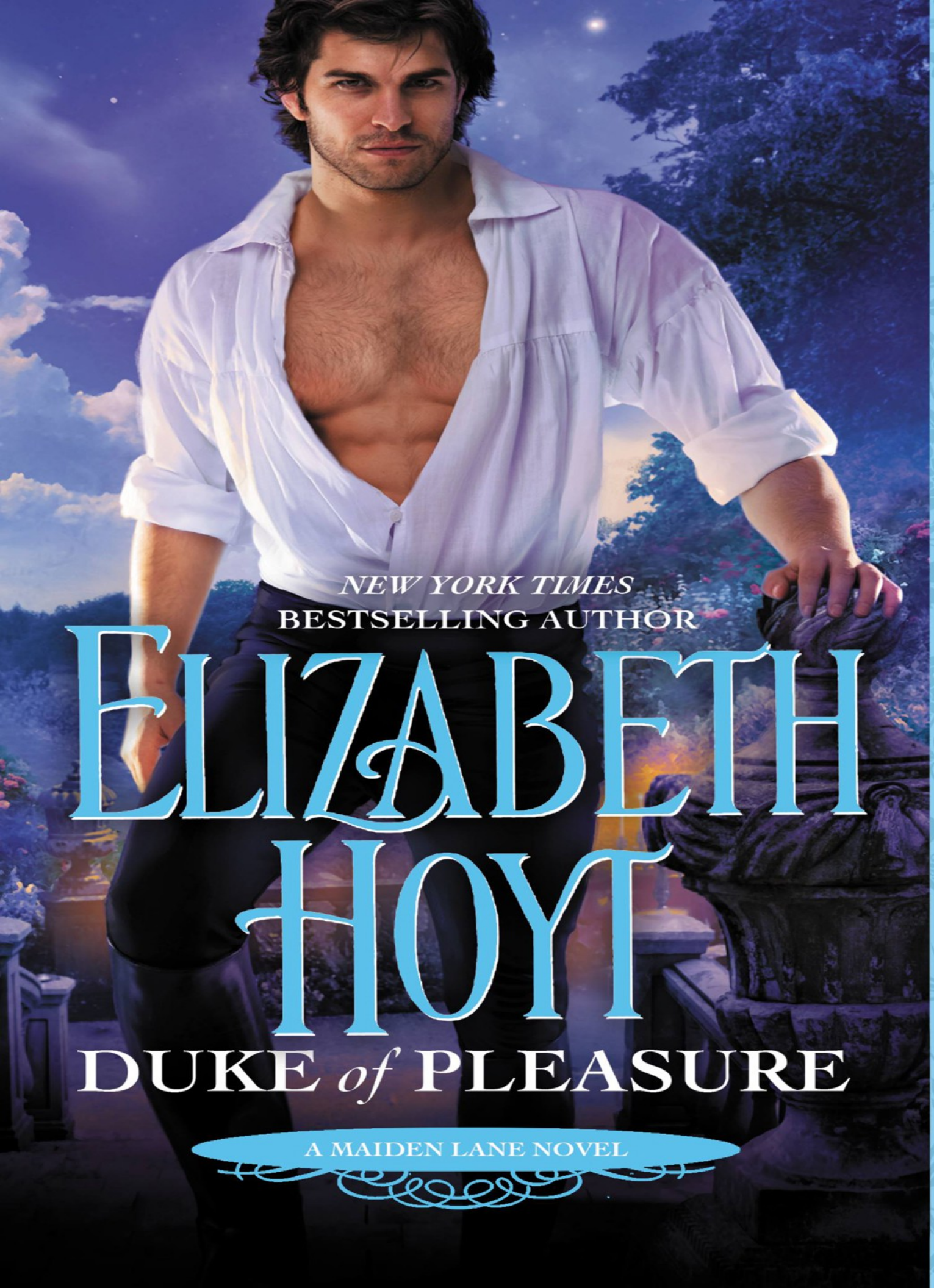

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR
ELIZABETH HOYT
DUKE of PLEASURE
A MAIDEN LANE NOVEL

Birinci Bölüm

Bir zamanlar Beyaz Krallık ve Siyah Krallık vardı ve bu iki krallık.... zamanın başlangıcından beri savaş halindeydi.
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

OCAK 1742
LONDRA, İNGILTERE

Kyle Dükü Hugh Fitzroy, üç iyi nedenden ötürü bu gece ölmek istemiyordu.

Covent Garden yakınlarındaki soğuk ara sokakta, ilerideki gölgelerin arasından sıyrılan kabadayılara bakarken saat gece yarısını geçiyordu. Kaliteli Viyana şarabı şişesini sağ kolundan sol koluna geçirdi ve kılıcını çekti. Bu akşam Habsburg büyükelçisiyle yemek yemişti ve şarap bir hediyeydi.

Öncelikle, büyük oğlu Kit -ve resmi olarak Staffin Kontu- sadece yedi yaşındaydı. Yetim kalmak ve düklüğü miras almak için çok küçüktü.

Hugh'nun yanında elinde fener olan bir bağlantı çocuğu vardı. Çocuk donmuştu, feneri dar sokakta küçük bir ışık havuzu oluşturuyordu. Gencin gözleri geniş ve korkmuştu. On dört yaşından fazla olamazdı. Hugh omzunun üzerinden baktı. Birkaç adam girişten üzerlerine doğru geliyordu.

ara sokağa. O ve bağlantı çocuğu kapana kısılmıştı.

İkinci olarak, küçük oğlu Peter, sadece beş ay önce annesinin ölümünden dolayı hâlâ kâbuslar görüyordu. Annesinin ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra babasının ölümü çocuğa ne yapabilirdi?

Yaygın ayak tabanları olabilir. Ama pek olası değil. Ayak takımı genellikle daha az sayıda çalışır, bu kadar organize değildir ve ölümün değil paranın peşindedir.

Suikastçılar o zaman.

Üçüncüsü, Majesteleri kısa süre önce Hugh'a önemli bir görev vermişti: Kaos Lordlarını yok etmek. Genel olarak, Hugh işlerini bitirmeyi severdi. Hiçbir şey olmasa bile günün sonunda güzel bir tamamlanma hissi veriyordu.

Tamam o zaman.

"Yapabiliyorsan kaç," dedi Hugh bağlantı elemanına. "Benim peşimdeler, senin değil."

Sonra döndü ve en yakın gruba, arkalarındaki üç adama saldırdı.

İri yarı bir adam olan liderleri bir sopa kaldırdı.

Hugh onu boğazından yaraladı. Lider bir kızıllık içinde yere düştü. Ama ikincisi çoktan kendi sopasını Hugh'nun sol omzuna kemik kıran bir darbeyle indirmişti. Hugh şarap şişesini hokkabazlık yaparak tekrar ele geçirdi ve adamın hayalarına tekme attı. İkinci adam iki büklüm oldu ve üçüncüye doğru tökezledi. Hugh adamın kafasına ve üçüncünün yüzüne yumruk attı.

Hugh'nun arkasından koşan ayak sesleri geliyordu.

Sokağın diğer ucuna ve başka bir saldırgana bakmak için döndü.

İnen bıçağı bıçağıyla yakaladı ve kılıcını bıçağı tutan elin içine kaydırdı.

Uğultulu bir çığlık ve bıçak kan sıçramasıyla b u z l u kaldırım taşlarına çarptı.

Bıçaklı adam başını eğdi ve öfkeli bir boğa gibi saldırdı.

Hugh 1.80 boyundaki tüm vücudunu

pis sokak duvarına çarptı, ayağını uzattı ve Charging Bull'u zaten uğraştığı üç adamın arasına düşürdü.

Karşı duvara sinmiş olan bağlantı çocuğu, saldırganlar arasındaki dar alanda kıvrılarak kaçma fırsatını yakaladı.

Bu da onları yarım ayın ışığı dışında karanlıkta bıraktı.

Hugh sırıttı.

Karanlıkta yurttaşlarına çarpma konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Boğa'dan sonra sıradaki adama saldırdı. Saldırganlar güzel bir ara sokak seçmişlerdi. Çıkış yolu yoktu -sonları hariç- ama bu kadar yakın mesafede küçük bir avantajı vardı: Karşısında kaç adam olursa olsun, ara sokak o kadar sıkışıktı ki aynı anda sadece iki kişi üzerine gelebilirdi. Geri kalanlar diğerlerinin arkasına saklanmış, başparmaklarını oynatıyorlardı.

Hugh adamı kesip omuzlayarak geçti. Zahmetinin karşılığı olarak kafasına bir darbe aldı ve yıldızları gördü. Hugh başını salladı ve bir sonrakinin suratına sert bir dirsek attı, üçüncünün de karnına tekme attı. Birden sokağın sonundaki ışığı görebildi.

Hugh, centilmenlerin asla bir kavgadan kaçmaması gerektiğini düşünen adamlar tanıyordu. Elbette bu adamların çoğu hiç gerçek bir kavgaya karışmamıştı.

Ayrıca, bu üç çok iyi nedeni vardı.

Aslında, şimdi düşününce, dördüncü bir tane daha vardı. Bu gece ölmek istememesinin sebebi.

Hugh sokağın sonuna doğru koştu, kaliteli Viyana şarabı şişesi sol kolunun kıvrımında, kılıcı diğer yumruğundaydı. Kaldırım taşları buz tutmuştu ve öyle bir ivme kazanmıştı ki ışıklı sokağa doğru kaydı.

Solundan yarım düzine adamın daha kendisine doğru geldiğini gördü.

Lanet olsun.

Dördüncüsü, dokuz yılı aşkın süredir yatağında bir kadın yoktu.

Aylar ve böyle bir kuraklıkta ölmek, kaderin özellikle acımasız bir darbesi olurdu, lanet olsun.

Hugh sağa dönmek için çabalarken neredeyse lanet olası şarabı düşürüyordu. Londra'nın en kötü bölgesine, St Giles'ın yahnilerine doğru hızla ilerlerken bile ara sokakta bıraktığı adamların toplandığını duyabiliyordu. Hemen peşindeydiler, gerçek bir suikastçılar ordusu. Buradaki sokaklar dar, kötü aydınlatılmış ve kötü bir şekilde Arnavut kaldırımı döşenmişti. Buz ya da eksik bir kaldırım taşı yüzünden düşerse, bir daha asla kalkamazdı.

Daha küçük bir sokağa saptı ve hemen ardından başka bir sokağa girdi.

Arkasından bir bağırış duydu. Tanrım, ayrılırlarsa onu yine köşeye sıkıştıracaklardı.

Onun cüssesinde bir adam St Giles gibi bir yerde kolaylıkla saklanabilse bile, elinde yeterince ipucu yoktu. Hugh küçük bir avluya girdiğinde başını kaldırdı, dört tarafındaki binalar içeri doğru eğilmişti. Tepedeki ay bulutlarla örtülmüştü ve sanki bir çatıdan diğerine atlayan bir çocuk siluet halinde görünüyordu...

Ki bu

çılgıncaydı.

Düşün. St Giles'a girdiği yoldan dönüp geri gelebilirse, ilmiklerinden kurtulabilirdi.

Dar bir geçit.

Başka bir sıkışık avlu. Ah,

Tanrım.

Zaten buradaydılar ve diğer iki çıkışı kapatmışlardı.

Hugh döndü, ama az önce kaçtığı geçit daha fazla adamla doluydu, toplamda neredeyse bir düzine.

Pekala.

O koy onun geri için ve sadece duvar
Sol için onu ve düzeldi.

Şarabın tadına bakmayı tercih etti. Viyana şarabını çok severdi.

Yırtık pırtık kahverengi bir palto ve kirli kırmızı bir elbise giymiş uzun boylu bir adam

boyunbağı öne çıktı. Hugh onun bir tür konuşma yapmasını bekliyordu, o kadar kendinden emin görünüyordu. Bunun yerine bir adamın ön kolu büyüklüğünde bir bıçak çekti, sırıttı ve bıçağı yaladı.

Oh, için-

Hugh, Knife Licker'ın duruma uygun olduğunu düşündüğü diğer iğrenç ön hazırlıkları beklemedi. Öne çıktı ve çok kaliteli Viyana şarabı şişesini adamın kafasında parçaladı.

Sonra onun peşine düştüler.

Kılıcını savurdu ve ete çarptığında kolundaki sarsıntıyı hissetti. Kılıcını savurdu ve bir başkasının yüzünde gezdirdi.

İki adam ona çarpınca sendeledi. Bir diğeri çenesine sertçe vurdu.

Sonra biri dizlerinin arkasına vurdu.

Buzlu zeminde dizlerinin üzerine çökmüş, kanayan, yemlenmiş bir ayı gibi hırlıyordu.

Kafasını korumak için bir kolunu kaldırdı... Ve...

Birisi gökyüzünden tam önüne düştü. Saldırganlarla karşı karşıya.

Darting, wheeling, spinning.

Onu çok zarif bir şekilde savunuyor. İki kılıçla.

Hugh yeniden sendeleyerek doğruldu, gözlerinden akan kanı kırpıştırdı - ne zaman kesilmişti?

Ve bir çocuk mu gördü? Hayır, grotesk bir yarım maske, rengârenk, sarkık bir şapka ve botlar giymiş, saldırganlarıyla kıyasıya mücadele eden zayıf bir adam. Hugh'un, savunucusu ona doğru savrulmadan önce "Deli" diye düşünecek zamanı olmuştu.

Hugh adamı yakaladı ve aklına başka bir şey geldi: Memeler mi?

Sonra kadını -erkek kıyafeti içinde olsa da kesinlikle bir kadındı- ayağa kaldırdı ve sırtını onunkine dayayıp hayatları buna bağlıymış gibi dövüştüler.

Ki öyle yaptılar.

Hâlâ sekiz kadar saldırgan kalmıştı ve eğitimli olmasalar da kararlıydılar. Hugh kesiyor, yumrukluyor ve tekmeliyor, kadınsı kurtarıcısı ise kılıçlarıyla zarif bir ölüm dansı yapıyordu. Kılıcının kabzasını son adamlardan birinin kafatasına indirdiğinde, kalan ikisi birbirlerine baktı, bir üçüncüyü kaldırdı ve topuklarına vurdu.

Hugh nefes nefese avluya baktı. İnleyen adamlarla doluydu, çoğu hâlâ hayattaydı ama şu anda tehlikeli değillerdi.

Maskeli kadına baktı. Ufacıktı, omzuna ancak ulaşıyordu. Nasıl olmuştu da onu kesin, alçakça bir ölümden kurtarmıştı? Ama kurtarmıştı. Kesinlikle kurtarmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi hırçındı. Boğazını temizledi. "I-"

Gümüş gibi bir parıltıyla sırıttı ve sol elini adamın ensesine koyarak başını aşağı çekti.

Ve sonra onu öptü.

ALF dudaklarını Kyle'ın güzel ağzına bastırdı ve bu cüretkârlığı karşısında kalbinin göğsünden fırlayacağını düşündü.

Sonra inledi - parmak uçlarında ensesinde hissettiği gürleyen bir ses - ve onu daha yakına çekmeye çalıştı. Başını eğip ulaşamayacağı bir yere kaçtı, geri sıçradı ve sonra dönüp küçük bir sokağa doğru koştu. Bir yığın varil buldu ve onlara tırmandı. Kendini eğik bir balkona çekti ve oradan parıldayarak çatıya çıktı. Eğildi ve neredeyse çatının kenarına gelene kadar çürümüş, bazıları kırılmış kiremitlerin üzerinden parmak uçlarında geçti ve sonra düz bir şekilde uzanıp baktı.

Hâlâ kızın kaybolduğu sokağa bakıyordu, aptal adam.

İri biriydi, Kyle. Geniş omuzlar, uzun bacaklar. Ona kadın olduğunu hatırlatan bir ağız.

erkek kıyafetlerinin altında. Şapkasını ve beyaz peruğunu ayak tabanlarından çılgınca kaçarken bir yerlerde kaybetmişti. Başı açıktı, paltosu yırtık ve kanlıydı ve ay ışığında onu neredeyse St Giles'a ait bir adam sanabilirdi.

Ama değildi.

Sonunda döndü ve Covent Garden yönüne doğru topallayarak ilerledi. Kadın ayağa kalktı ve onu takip etti - sadece St Giles'tan çıktığından emin olmak için.

Kyle'la bundan önce ilk ve tek kez karşılaştığında, gündüz vakti hayatını muhbirlik yaparak kazanan Alf'in kılığına girmişti. Ancak Kyle o sırada Alf'i çalıştıran Montgomery Dükü hakkında bilgi istemişti.

Kyle'ın kırpılmış siyah kafasını görüş alanında tutarak bir çatının sırtında koşarken nefesini tutarak homurdandı. Kendisine ödeme yapan adamı ihbar edeceğini düşünmesi çok aşağılayıcıydı. Bir hanımefendi olmayabilirdi ama onuru vardı. Adam ona yemek ısmarlayana ve onu ne için işe almak istediğini söyleyene kadar beklemiş, sonra da masayı adamın kucağına bırakmıştı. Meyhaneden kaçmıştı ama adama burun kıvırmadan önce değil.

Bir çatıdan diğerine sessizce sıçrarken sırıttı.

Kyle'ı son gördüğünde, pahalı pelerinine patates ve sos bulaşmış, yakışıklı yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

Aşağıda, St Giles'ın dış mahallelerine yaklaştıkça adımları artıyor, topuklu ayakkabıları kaldırım taşlarında yankılanıyordu. Bir bacaya yaslanarak durakladı. Burada dükkân sahipleri tarafından yerleştirilmiş daha fazla fener vardı. Kyle'ın karşıdan karşıya geçişini izledi, kılıcı hâlâ elinde, etrafına dikkatle bakıyordu.

Kendisini yaşadığı büyük eve götürmesi için ona ihtiyacı yoktu. Kendi başının çaresine bakabilecek bir adamdı.

Yine de, adam gölgelerin arasında kaybolana kadar orada çömeldi.

Ah, pekala. O zaman eve, kendi küçük yuvasına gitme zamanı. Döndü ve kiremitlerin üzerinden hızlı ve hafif bir şekilde geçti.

Çocukken ve binaları ölçeklendirmeyi ilk öğrendiğinde, Londra'yı ormanı, St Giles'i ormanı, çatıları ağaç tepeleri olarak düşünmüştü.

Doğruyu söylemek gerekirse, daha önce hiç orman, ağaç, hatta ağaç tepesi bile görmemişti. Hatta Londra'nın dışına hiç çıkmamıştı. Hayatında gittiği en uzak doğu, havasında burnunu gıdıklayan hafif bir deniz tuzu kokusu olan Wapping'di. En batıya, Tyburn'e, Yakışıklı Mickey O'Connor'ın asılışına tanık olmak için gitmişti. Ama o gün herkesi şaşırtacak şekilde asılmamıştı. Darağacında kaybolmuş ve muhteşem bir nehir korsanı gibi efsaneye karışmıştı. Ama yabani kuşların -özgür kuşların- ormanlarda, ağaçlarda ve ağaç tepelerinde yaşaması gerekiyordu.

Ve çocukken kendini çatılarda özgür ve uçan bir kuş olarak hayal etmişti.

Bazen, bir yirmi yaşlarında dünyadan bıkmış bir kadın olarak bile, yine de yapıyordu.

Eğer bir kuş olsaydı, çatılar onun evi, yeri ve kendini en güvende hissettiği yer olurdu.

Aşağıda karanlık orman vardı ve ormanla ilgili her şeyi küçükken arkadaşı Ned'in ona anlattığı peri masallarından biliyordu. Masallardaki karanlık ormanda cadılar, hortlaklar ve troller vardı ve hepsi de sizi yemeye hazırdı.

St Giles ormanında canavarlar çok ama çok daha kötüydü.

Bu gece canavarlarla savaştı.

St Giles'ın çatıları üzerinde uçuyordu. Çizmeli ayakları kiremitlerin üzerinde hızlı ve emindi ve ay yukarıda büyük bir yol gösterici fenerdi, St Giles'ın Hayaleti olarak devriyesinin yolunu aydınlatıyordu. Scarlet Throat çetesini takip ediyordu - her şeyi yapabilecek kötü bir grup ayak takımı

Doğru fiyata cinayet de dahil olmak üzere... Kyle'ın peşinde olduklarını fark ettiğinde neden bu kadar kalabalık olduklarını merak ediyordu.

Gündüz Alf kılığında, Scarlet Throats ile kötü bir geçmişi vardı. Son zamanlarda, onlara katılmayı ya da "korunmak" için onlara para ödemeyi reddettiği için ondan hoşlanmamışlardı. Genel olarak onu rahat bırakıyorlardı - yollarından çekiliyordu ve onlar da onu fark etmemiş gibi davranıyorlardı. Ama gerçek cinsiyetini öğrendiklerinde ne yapacaklarını düşündükçe ürperiyordu.

Yalnız bir çocuğun onlara meydan okumasına izin vermek bir şeydi. Bir kadının aynı şeyi yapmasına izin vermek?

Kızların daha azı için nehre düştüğüne dair söylentiler vardı.

Ama Scarlet Throats'un Kyle'ı vahşi bir köpek sürüsü gibi kovaladığını gördüğünde, ona yardım etmek için iki kez düşünmemişti. Başından beri sayıca çok az olmasına rağmen hayatı için kaçıyor ve asla pes etmeden savaşıyordu.

Adam hiç değilse inatçıydı.

Ve daha sonra, düşmanları ayaklarının dibinde yatarken, inlerken ve dövülürken ve kalbi zaferin ve hayatta olmanın saf sevinciyle o kadar sert çarpıyordu ki, onun güzel, güzel dudaklarını kendi dudaklarına çekmek ve onu öpmek doğal görünüyordu.

Daha önce hiç bir erkeği öpmemişti.

Oh, onu öpmeye çalışanlar olmuştu - denemiş ve başarmışlardı - özellikle de daha genç ve küçükken ve bu kadar hızlı değilken ya da bir erkeğin yumuşak yerlerine tekme atmakta bu kadar hızlı değilken. Buna rağmen hiç kimse ağzındaki iğrenç dil püresinin ötesine geçememişti. Küçükken bile koşmakta iyiydi.

Yıllardır kimse ona dokunmamıştı. Bundan emin olmuştu.

Ama Kyle ile öpüşmesi öyle olmamıştı.

Onu.

Bir çatıdan diğerine sıçradı ve sessizce

ayak parmakları. Kyle'ın dudakları sertti ve tadı şarap gibi keskindi. Onu yakalamaya hazırlanırken boynundaki, göğsündeki ve kollarındaki kasların sertleştiğini ve gerildiğini hissetmişti.

Yine de korkmamıştı.

Ay'a, çatılara ve çok aşağıdaki sokakta evlerine doğru yürüyen yumuşakçalara bakarak sırıttı.

Kyle'ı öpmek onu vahşi ve özgür hissettirmişti. St Giles'ın çatılarında uçmak gibi.

Koştu ve tekrar sıçradı, bu sefer yarı ahşap, köhne bir apartmanın üzerine indi. Yıkılmak üzereydi, en üst kat avluya sarkıyordu, tıpkı eski bir kocakarı gibi kullanılmış giysilerle dolu büyük bir bohçanın altına eğilmişti. Bacaklarını çatının kenarından geçirdi, ayaklarını binanın ön yüzündeki ahşaplardan birine geçirdi ve tavan penceresine tırmandı.

Eğer St Giles karanlık ormansa, burası da onun gizli yuvasıydı: binanın çatı katının yarısı. Odanın tek kapısı çivilenerek sıkıca kapatılmıştı, içeri girmenin tek yolu pencereydi.

Burada güvendeydi.

Ondan başka kimse girip çıkamazdı.

Alf içini çekti ve şapkasını ve maskesini çıkarmadan önce kollarını başının üzerine uzattı. Gergin olduğunu bile fark etmediği kasları artık evde olduğu için gevşemeye başlamıştı.

Evde ve güvende.

Yuvası büyük bir odaydı - aslında bütün bir ailenin yaşayabileceği kadar büyüktü - ama burada sadece o yaşıyordu. Bir duvarda bir sıra tahta mandal vardı ve şapkasıyla maskesini oraya asardı. Pencerenin karşısında, ateşi özenle yaktığı tuğla bir baca vardı. Oraya geçti ve küçük ocağın önünde çömeldi; yarım ay, kafasından daha büyük değildi, tuğlalar kararmış ve ufalanmıştı. Ama bu kadar yüksekte yeterince iyi çekiyordu ve önemli olan da buydu. Közlerin kırmızı gözlerini kırık bir demir çubukla karıştırdı ve üzerine biraz saman koydu.

sonra saman tütene ve yanana kadar hafifçe üfledi. Sonra her seferinde bir tane olmak üzere beş parça kömür ekledi. Küçük ateşi güzelce yandığında bir mum yaktı ve şöminenin üzerindeki kaba rafın üzerine koydu.

Yarı yanmış mum küçük, mutlu bir parıltı yayıyordu. Alf parmağının ucuyla şamdanın tabanına, sonra da yanındaki küçük yuvarlak aynaya dokundu. Ayna mumun küçük alevini yansıtıyordu. Teneke fincanına, yıllar önce bulduğu sarı çömlek sürahisine ve fildişi tarağına dokundu. Ned kaybolmadan bir gün önce ona bu tarağı vermişti ve belki de en değerli eşyasıydı.

Sonra rafın ucundan bir şişe yağ ve bir bez aldı ve yatak olarak kullandığı battaniye yığınının yanındaki üç ayaklı tabureye oturdu.

Uzun kılıcı çoğunlukla temizdi. Yağlı bezi bıçağın üzerinde gezdirdi ve sonra mum ışığına doğru eğerek kenarında çentik olup olmadığını kontrol etti. Bu iki kılıç birikimlerinin çoğuna mal olmuştu ve hem gurur kaynağı oldukları hem de karanlık ormanda Hayalet olarak ana silahları oldukları için onları temiz ve keskin tutmaya özen gösteriyordu. Uzun kılıcın kenarı iyi görünüyordu, bu yüzden onu yeniden kınına soktu ve bir kenara koydu.

Kısa bıçağı kanlıydı. Nefesinin altında kendi kendine mırıldanarak bezle bir süre üzerinde çalıştı. Kumaş pas kırmızısına, kılıç ise ayna parlaklığına dönüştü.

Tavan penceresinin dışındaki gökyüzü soluk pembeye döndü.

Kılıçlarını kınlarına koyup mandalların üzerine astı. Her tarafı siyah ve kırmızı elmaslarla desenli, dolgulu ve kapitone tuniğinin düğmelerini açtı. Altında sade bir erkek gömleği vardı ve onu da çıkardı, kış sabahı havasında titrerken ikisini de astı. Botları mandalların altında duruyordu. Yine siyah ve kırmızı elmaslarla kaplı tozlukları gömleğin yanına düzgünce asılmıştı.

Sonra sadece erkek çocuklarının küçük giysileri ve koyu renk

çorapları ve jartiyerleri vardı. Omuz hizasındaki saçları taralıydı ama aşağı indirdi ve parmaklarını saçlarında gezdirerek dağınık hale getirdi. Saçlarını bir parça deri kordonla tekrar bağladı ve birkaç telinin yüzüne doğru sarkmasına izin verdi. Yumuşak bir kumaş parçası aldı ve göğüslerinin etrafına sararak düz bir şekilde bağladı ama çok sıkı değil, çünkü aksi takdirde derin bir nefes almak zordu. Ayrıca, göğüsleri zaten o kadar da büyük değildi.

Büyük bir erkek gömleği, lekeli kahverengi bir yelek, yırtık pırtık bir erkek pantolonu ve paslı siyah bir palto giydi. Paltosunun cebine bir hançer, yeleğinin cebine bir başka hançer ve ayakkabısının içinde sağ ayağının altına ince deri bir kılıf içinde küçük bir bıçak koydu. Başına geniş kenarlı eski bir şapka geçirdi ve Alf oldu.

Bir oğlan.

Çünkü o buydu.

Geceleri St Giles'ın Hayaletiydi. St Giles halkını korurdu - büyük, karanlık ormanda yaşayan kendi halkını. Canavarları, katilleri, tecavüzcüleri ve soyguncuları kovardı. Ve ay ışığında şehrin çatıları üzerinde özgür ve vahşi bir şekilde uçardı.

Gündüzleri Alf adında bir çocuktu. Hayatını bilgi ticareti yaparak kazanıyordu. Dinler ve öğrenirdi; Covent Gardens'ta kimlerin yankesicilik yaptığını ya da hangi doxie'lerin alkış tuttuğunu, hatta hangi yargıcın kaça satın alınabileceğini bilmek isterseniz, size söyleyebilirdi ve söylerdi de, ama bir bedel karşılığında.

Ama ister Hayalet ister Alf olsun, o bir kadın değildi ve asla da olmayacaktı, en azından St Giles'ta.

Aziz Giles'ın Hayaleti ne zaman kadın oldu?

Hugh, eski askerlerinden biri olan Jenkins alnındaki kesiğe katgüt ipliği geçirirken tısladı.

Riley yüzünü buruşturdu ve sessizce ona içki şişesini uzattı.

Brendi.

Talbot boğazını temizledi ve "Affedersiniz efendim ama Aziz Giles'in Hayaleti'nin bir kadın olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

Hugh iri yarı adama baktı, o da bir zamanlar el bombacısı olarak görev yapmıştı. "Evet, eminim. Memeleri vardı."

"Onu aradınız, değil mi efendim?" Riley İrlanda aksanıyla kibarca sordu.

Talbot homurdandı.

Hugh içgüdüsel olarak dönüp Riley'ye azarlayıcı bir bakış attı ve iplik etini çekerken Jenkins tısladı. Lanet olsun, acıttı.

Jenkins sessizce, "Kıpırdamadan dursanız iyi olur, efendim," dedi.

Üç adam da bir zamanlar Hindistan'da ya da kıtada onun emrinde çalışmıştı. Hugh, karısı Katherine'in Hyde Park'ta attan düşerek öldüğünü bildiren mektubu aldığında, sürgününün sona erdiğini ve ordudaki görevini satıp geri dönmesi gerektiğini anlamıştı. Riley, Jenkins ve Talbot'a kendisiyle birlikte İngiltere'ye dönmeyi seçmeleri halinde görev teklif etmişti.

Üçü de onun teklifini hiç düşünmeden kabul etmişti.

Riley şimdi Kyle House'daki büyük ebeveyn yatak odasının kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, omuzlarını kamburlaştırmış ve sürekli üzgün olan gözlerini iğneye dikmişti. Ufak tefek adam son derece cesurdu ama her türlü ameliyattan nefret ederdi. Onun yanında Talbot, grenadiers için seçilen çoğu adam gibi iri göğüslü ve kaslı bir varlıktı.

Jenkins dudaklarını büzdü, tek gözü yerleştirmekte olduğu dikişe odaklanmıştı. Adamın gümüş rengi saçlarının üzerine düzgünce bağlanmış siyah deri bir göz bandı diğer gözünü kapatıyordu. "İki, belki üç dikiş daha, efendim."

Hugh homurdandı ve başını oynatmamaya dikkat ederek konyak şişesinden bir yudum aldı. Koltuğun kenarında oturuyordu.

Jenkins'in onu dikmek için görebilmesi için etrafı mumlarla çevrili sayvanlı yatağı.

Eski ordu eri bir yarayı herhangi bir eğitimli doktordan daha hassas bir şekilde dikip kapatabilirdi. Jenkins ayrıca diş çekebilir, kan alabilir, ateşi tedavi edebilir ve Hugh'un şüphelendiği gibi uzuv kesebilirdi ama yaşlı adamın sonuncusunu yaptığını hiç görmemişti. Jenkins az konuşan bir adamdı ama elleri nazik ve emindi, çizgili yüzü sakin ve zekiydi.

Hugh bir dikiş daha atınca yüzünü buruşturdu, aklı tekrar kılıçlarıyla çok zarif ama çok etkili bir şekilde hareket eden kadındaydı. "Aldığımız bilginin Aziz Giles'ın Hayaleti'nin emekli olduğu yönünde olduğunu sanıyordum."

Riley omuz silkti. "Biz de öyle duyduk efendim. En az bir yıldır Hayalet görülmedi. Tabii geçmişte birden fazla Hayalet olmuş. Jenkins bir noktada en az iki, hatta belki de üç tane olduğunu düşünüyor."

Odanın bir köşesinden tereddütlü bir ses yükseldi. "Affedersiniz Bay Riley, ama bahsettiğiniz bu Hayalet de neyin nesi?"

Bell odaya girdiklerinden beri hiç konuşmamıştı ve Hugh delikanlıyı tamamen unutmuştu. Şimdi bir taburede oturan Bell'e baktı, mavi gözleri tetikteydi ama omuzları yorgunluktan çökmeye başlamıştı. Delikanlı sadece on beş yaşındaydı ve adamlarının en yenisiydi, babasının ölümünden sonra Hugh'nun hizmetine girmişti.

Bell, yaşlı adamların dikkatini çekince kızardı. Hugh güven vermek için çocuğa başını salladı. "Riley?"

Riley kollarını kavuşturdu ve Bell'e göz kırptı. "St Giles Hayaleti Londra'da bir tür efsanedir. Alacalı bir palyaço gibi giyinir; rengârenk taytları, tuniği ve oymalı bir yarım maskesi vardır ve Londra'nın çatılarına tırmanıp dans edebilir. Bazıları onun çocukları korkutmak için yaratılmış bir öcüden başka bir şey olmadığını söyler. Diğerleri ise Hayalet'in yoksulların koruyucusu olduğunu fısıldıyor. O, askerlerin ve

yargıçlar cesaret edemez ve St Giles'ın en zavallılarını avlayan ayakçıları, tecavüzcüleri ve küçük hırsızları kovar."

Bell'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Yani... o gerçek değil mi, efendim?"

Hugh yumuşak teni hatırlayarak homurdandı. "Oh, adam -ya da daha doğrusu kadın- yeterince gerçek."

Talbot meraklanmış görünerek, "İşte bu," diye araya girdi. "Geçmiş yıllarda Hayalet'in yardım ettiği insanlarla konuştum ama Hayalet daha önce hiç kadın olmamıştı. Sizce eski Hayaletlerden birinin karısı olabilir mi efendim?"

Hugh bu önerinin neden hoşuna gitmediğini irdelememeye karar verdi. "O her kimse, çok iyi bir kılıç ustasıydı."

Jenkins bir dikiş daha atarken usulca, "Daha da önemlisi," dedi, "saldırının arkasında kim vardı? Ölmenizi kim istedi, efendim?"

"Bunun Kaos Lordlarının işi olduğunu mu düşünüyorsun?" Riley sordu.

"Belki." Jenkins katgütü çekerken Hugh yüzünü buruşturdu. "Ama pusuya düşürülmeden önce Habsburg büyükelçisinin evindeydim. Büyük bir akşam yemeği partisiydi ve uzun sürdü. Bir ara işemek için kalktım. Koridordan geri dönerken bir konuşmaya kulak misafiri oldum."

"Ne oldu efendim?" Riley yüzü ifadesiz bir şekilde konuştu.

"Eski alışkanlıklar zor ölür," diye yanıtladı Hugh sertçe. "Koridorun loş bir köşesinde birbirine sokulmuş Fransızca konuşan iki adam vardı. Birini Rus elçiliğinden tanıdım. Resmi biri değil, anlıyorsunuz, ama kesinlikle Rus heyetinin bir parçası. Diğer adamı tanımıyordum ama bir hizmetçiye benziyordu, belki de bir uşağa. Rus, hizmetçinin eline bir kağıt tutuşturdu ve hemen Prusyalıya götürmesini söyledi."

"Prusyalı mı, efendim?" Jenkins yumuşak bir sesle sordu.

"İsim yok mu?"

"İsim yok," diye yanıtladı Hugh.

"Lanet olsun." Talbot neredeyse hayranlıkla başını salladı. "Kabul etmelisiniz ki, efendim, bu adamın Habsburg büyükelçisinin evinde Prusyalılara sır vermek gibi bir saçmalığı var."

"Eğer Rus'un yaptığı buysa," dedi Hugh temkinli bir şekilde, ama kendisinin de gerçek bir şüphesi yoktu.

"Sizi gördü mü efendim?" Riley sordu.

"Ah, evet," dedi Hugh suratsızca. "Diğer konuklardan biri adımı söyleyerek arkamdan yaklaştı. Sarhoş aptal. Rus her şeyi duyduğumu bilmeden edemedi."

Talbot, "Yine de yemekten eve dönerken sizi hedef alacak suikastçılar bulmak ve kiralamak için çok az zamanınız olacaktır," dedi.

"Çok doğru," dedi Hugh. "Bu da bizi Kaos Lordları'na geri götürüyor."

Jenkins şimdi biraz daha yaklaştı, tek kahverengi gözü niyetliydi ve arkasına yaslanmadan önce bir iplik kopardı. "Bitti efendim. Bandaj ister misiniz?"

"Gerek yok." Yaranın kanaması zaten büyük ölçüde durmuştu. "Teşekkür ederim, Jenkins." Hugh, Bell'i esnemesini bastırmaya çalışırken yakaladı. "Hepiniz yatsanız iyi olur. Yarın sabah biraz uyuduktan sonra yeniden toplanırız."

"Efendim." Riley doğruldu ve hazır ola geçti.

Talbot saygıyla başını salladı. "İyi geceler efendim."

"İyi geceler, Majesteleri," dedi Bell.

Sonra üçü de kapıdan çıktı.

Hugh eline bir bez aldı, ıslattı ve yüzünde kalan kanı sildi; bu hareket ona kaburgalarındaki çürükleri hatırlatınca yüzünü buruşturdu.

Jenkins cerrahi aletlerini sessizce yıpranmış siyah deri bir çantaya yerleştirdi.

Hugh pencereye baktı ve şaşkınlıkla perdelerin aralıklarından ışığın parladığını gördü. St Giles'tan eve sendeleyerek döndüğünden beri bu kadar uzun zaman geçmiş miydi?

Pencereye doğru gitti ve perdeyi çekerek açtı.

Yatak odası, kışın artık ölü olan arka bahçeye bakıyordu ama dışarısı gerçekten de aydınlıktı.

"Başka bir şey var mı efendim?" Jenkins arkasından sordu.

Hugh dönmeden, "Hayır," dedi. "Hepsi bu kadar."

"Efendim." Kapı açıldı ve kapandı.

Dışarıda, ince bir figür ev ile mews'e açılan kapı arasındaki patikadan aşağı doğru koşuyordu. Hugh bir an duraksadıktan sonra onun mutfakta çalışan zenci çocuk olduğunu fark etti. Kendi aptallığı yüzünden üst dudağının kıvrıldığını hissetti. Aziz Giles'ın Hayaleti onun bahçesine dadanmış olamazdı, değil mi?

Perdenin düşmesine izin verdi ve yatak odasından dışarı çıktı.

Katherine bu kasaba evine Kyle House adını vermişti. Bu ismi her zaman şatafatlı bulmuştu ama Katherine bu konuda ısrar etmişti. Bu ismin büyük bir evin, hanedan evinin adı olduğunu söylemişti. Burayı satın aldığında yeni evliydi ve hâlâ ona aşıktı, bu yüzden kabul etmişti ve evlilikleri sona erse de bu isim ayakta kalmıştı.

Orada bir yerde bir ders vardı. Belki de evlere isim vermemek. Ya da daha büyük olasılıkla, bir kadına duyulan tutkunun mantığı, kendini korumayı ve mantığı süpürmesine asla izin vermemek, çünkü bu yol yıkıma yol açar.

Değer verdiği ve onu bir erkek yapan neredeyse her şeyden.

Koridorda kömür kovaları ve kürekler taşıyan iki hizmetçinin yanından geçti ve onlar reverans yaparken dalgınca başını salladı. Merdivenleri yaptı ve ikişer ikişer üçüncü kata çıktı. Burası sessizdi. Koridorda sinsice ilerleyerek bakıcıların odalarını geçti ve oğullarının paylaştığı yatak odasının kapısını açtı.

Güzel bir odaydı. Aydınlık ve havadar. Katherine iyi bir anneydi. Onun bu odayı planladığını hatırlıyordu. Kit'le birlikte büyüdüğü ve her şey harika, yeni ve mümkün göründüğü zaman üst katları planlamıştı. Bağıra çağıra tartışmalarından, histerik gözyaşlarından, hayal kırıklığından ve Katherine'in yaptığı şeyin farkına varmasından önce.

korkunç ve kalıcı bir hata.

Ve kendi kararlarına güvenemediğini.

Çünkü Katherine'e gerçekten aşık olduğuna inanmıştı. Onun peşinden koşmanın vahşi, neşeli coşkusunu başka nasıl adlandırabilirdi ki? Onu karısı yapmanın içgüdüsel tatminini?

Yine de onunla evlendikten ancak üç yıl sonra, tüm o büyük tutku küle ve acı bir nefrete dönüşmüştü.

Aşk ne güzel, ne değişken bir şeydi. Aslında Katherine'in kendisi gibi.

Hugh içini çekti ve çocukların yatak odasına gitti.

İki raylı yatak vardı ama sadece biri doluydu.

Beş yaşına yeni girmiş olan Peter hâlâ kâbus görmeye meyilliydi. Hugh oğlunun Katherine'in ölümünden önce de bu kâbusları görüp görmediğinden emin değildi ama şimdi haftada birkaç kez görüyordu. Peter ağabeyine doğru kıvrılmış yatıyordu, kırmızı yüzü onun yan tarafına bastırılmıştı, sarı saçları Kit'in kolunun altına dökülmüştü. Kit sırt üstü yatmış, ağzı açık, siyah kıvırcık saçları ter içinde şakaklarına dökülmüştü.

Eğer dün geceki suikastçılar başarılı olsaydı, çocukları şimdi yetim kalacaktı. Bu düşünceden ürpererek sıyrıldı ve zihni Kaos Lordları'na döndü. Onlar, en kötü sefahat türlerinde eğlenmek için düzensiz olarak toplanan korkunç bir gizli kulüptü. Bir adam bir kez katıldığında ömür boyu Lordlar'a bağlı kalırdı. Üyelerin çoğu diğer üyeleri tanımıyordu ama bir Lord diğerine kendini ifşa ederse, ikinci Lord ilk adama mümkün olan her şekilde yardım etmek zorundaydı. Hugh'un Kaos Lordlarının hükümete, kiliseye, orduya ve donanmaya sızdığına inanmak için sebepleri vardı.

Bu yüzden Kral onları durdurmak istedi.

Hugh Lordlarla ilgili araştırmasına başladığında, Montgomery Dükü tarafından kendisine dört isim verilmişti:

William Baines, Baron Chase

David Howzell, Vikont Dowling
Sir Aaron Crewe
Daniel Kendrick, Exley Kontu

Aristokrat ve gizli cemiyet üyesi olan dört adam. O zamandan bu yana geçen iki ay içinde, Lordların nasıl örgütlendiğini, liderlerinin kim olduğunu, ne zaman ve nerede toplandıklarını keşfetmeye çalışarak dört adamı sessizce araştırdı.

Bunların hiçbirini öğrenmemişti.

Yok.

O zaman neden ona suikast düzenlemeye çalışsınlar ki? Bu geceki saldırının Kıta'daki siyasi entrikaların bir sonucu olması çok daha muhtemel görünüyordu. Burada, İngiltere'de en masum kurbanları avlayan aşağılık bir gizli cemiyetten ziyade, yurtdışındaki savaşlar.

Bunu Kaos Lordlarıyla ilişkilendirmek için hiçbir neden yoktu.

Yine de bu şüpheyi aklından tam olarak çıkaramıyordu.

Hugh yüzünü buruşturdu ve sessizce yatak odasını terk etti.

Koridorda dönüp tekrar merdivenlere yöneldi ve bu kez bir üst kata, hizmetlilerin odasına çıktı. İki yanında kapılar sıralanmış uzun koridor boyunca yürüdü, ürkmüş bir bulaşıkçı hizmetçinin yanından geçti ve sonra açmadan önce soldaki kapılardan birine hafifçe vurdu.

Bell iki genç uşakla aynı odayı paylaşıyordu. Her iki uşağın da yatağı boştu, çünkü sabahın bu saatinde çoktan kalkmış ve işlerinin başında olurlardı, ama Bell'in buruşuk kahverengi başı battaniyesinin altından görünüyordu.

Hugh bu manzara karşısında irkildi, çocuğu yatağına gönderdikten hemen sonra uyandırmaktan nefret ediyordu ama bu bekleyemezdi. Bell'in omzuna dokundu.

Çocuk hemen uyandı. "Majesteleri?"

"Senin için bir işim var," dedi Hugh. "Benim için bir St Giles muhbiri bulmanı istiyorum. Adı Alf."

İkinci Bölüm

Kimse Beyaz Krallık'ın Siyah Krallık'tan neden nefret ettiğini ya da Siyah Krallık'ın Beyaz Krallık'tan neden nefret ettiğini hatırlayamıyordu.
Beyaz Krallık'ın adı bile anılmadı. Savaşın başlangıcı zaman içinde kayboldu ve kan içinde boğuldu. Hepsi herkes savaşın sonsuz ve merhametsiz olduğunu biliyordu....
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Alf bir saat sonra St Giles'da bir caddede kasıla kasıla yürüyordu.

Küçük bir kızken, bir erkek çetesiyle birlikte koşarken ve cinsiyetini Ned hariç herkesten gizlerken, Ned ona nasıl bir erkek gibi davranması gerektiğini öğretirdi. Ona bacaklarını açarak ve uzun adımlarla yürümesini söylerdi. Sokağın sahibi senmişsin gibi davran. Yabancıların gözlerinin içine küçük bir sert gibi bak. Yanağın için seni kelepçeleyebilirler ama senin bir kız olduğunu düşünmezler ve önemli olan da budur. Seni güvende tutacak olan şey bu.

Artık ikinci doğasıydı, sabahları üzerine çizdiği bir deri gibi: Çocuk Alf'in kılığına girmek. Gerçek yaşından daha gençti, sadece on beş ya da on altı yaşındaydı ve tüm hayatı boyunca St Giles'da yaşamış olmasına rağmen, kimse çocuk Alf'in son yarım düzine yılda hiç yaşlanmadığını fark etmemiş gibiydi. Alf kendi kendine sırıttı. Ama St Giles'ta tek başına hayatını sürdürmeye çalışan ukala bir çocuk

daha

Not edilecek bir şey.

Maiden Lane'e döndü, biraz titriyordu. Paltosunu paçavralarla doldurmuş ve bir çift parmaksız eldiven giymişti ama şapkasına rağmen kulakları üşüyordu. İleride, Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Evi, sadece temiz, düz ve yeni olmasıyla çevresindeki binalardan ayrılıyordu. Dar bir sokaktan geçip arka taraftaki mutfak kapısına yöneldi ve basamakları tırmanıp kapıyı çaldı.

Kapıyı mafya şapkası giymiş sarışın güzel bir kadın açtı.

Evin baş hizmetçisi Nell Jones ona baktı ve dudaklarını büzdü. "Günaydın Alf. Seni içeri davet ederdim ama faydası olmayacağını biliyorum."

Alf omuz silkti. Sadaka almaktan hoşlanmazdı ve evin mutfağına adımını atarsa kendisine kahvaltı ikram edilirdi. İnsanlarla fazla yakınlaşmanın bir anlamı olmadığını Ned durmadan tekrarlardı. Er ya da geç senden bir şeyler isterlerdi. Başkasına güvenip hayal kırıklığına uğramaktansa kendin için bir şeyler yapmak en iyisiydi. "Onu görebilir miyim?"

"Tabii ki."

Nell daha konuşmasını bitirmeden Alf, Hannah'nın koşan ayak seslerini duyabiliyordu.

"Alf mi?" Kızıl saçlı küçük kız Nell'in eteklerinin altından baktı ve Alf bu manzara karşısında dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı.

Hannah şimdi altı yaşındaydı, çilli yüzlü ve tombuldu ama Alf onunla ilk tanıştığında, neredeyse iki yıl önce, küçük kız zayıf, korkmuş ve gülümsemeyen biriydi. Hannah, küçük kızları köle dükkânlarında çorap yapımında çalıştıran bir çete olan lassie snatchers tarafından kaçırılmıştı. Alf, o zamanki St Giles Hayaleti'nin yardımıyla onu kurtarmış ve Hannah'yı St Giles'da çocuklar için tek güvenli yer olan Yuva'da yaşamaya getirmişti.

O zamandan beri Alf haftada birkaç kez kızı ziyaret etmeye çalışıyordu. "Peki sen nasılsın, Annah?"

"Devam et," dedi Nell küçük kıza. "En iyisi onunla konuşmak için dışarı çık ve soğuğun içeri girmesine izin verme."

Hannah, yanında daha küçük bir kızla birlikte merdivenlerden çıktı. Bu k ı z ı n saçları siyahtı ve başparmağı ağzına sıkışmıştı. Her iki kız da soğuğa karşı şallara sarınmıştı. "'Oo bu mu?" Alf küçük kızın yanına çömelerek sordu kız seviyesinde.

"Mary Hope," dedi Hannah. "Beni her yerde takip ediyor ve neredeyse hiç konuşmuyor. Bazen onun yerine ben konuşmak zorunda kalıyorum."

Mary Hope Hannah'ya baktı ve başparmağının etrafından sırıttı.

"Ah," dedi Alf, gülümsememeye çalışarak. "Kaç yaşındasın o zaman, Mary 'Ope?"

Mary beş parmağını kaldırdı.

"Hayır, değilsin," diye azarladı Hannah. "Doğum gününe daha iki hafta var, diyor Nell. Artık sadece dört yaşındasın."

Yine de bu düzeltme Mary'yi rahatsız etmemiş gibiydi. Sadece başını salladı ve Hannah'ya yaslandı.

Daha büyük olan kız derin bir iç çekti ve kolunu Mary'ye doladı. "Bay Makepeace bize okumayı öğretiyor. Bana, büyük oğlanlara ve kızlara öğretiyor. Mary ve küçükler ise çoğunlukla oyun oynuyorlar."

"Ne okuyorsun?" Alf eğlenerek sordu.

"Ðncil," dedi Hannah, sesi biraz asıktı. "Ama Nell bazen bize gazete okuyor ve okumayı öğrendiğimizde kendimiz de okuyabileceğimizi söylüyor - gerçi Hannah," diye düzeltti, "bazı kısımların küçük kızların gözlerine göre olmadığını söylüyor."

"Evet, okumaya devam et," dedi Alf sertçe. "İyi bir pozisyon almak için buna ihtiyacın olacak, anladın mı?"

Hannah ciddiyetle başını salladı. "Evet, Alf."

"Aferin kızıma." Cebini karıştırdı ve parlak bir şilin çıkardı. "Bu ders çalışmak için."

Hannah'nın yüzü sırıtarak aydınlandı. "Teşekkür ederim!"

"Bir tane de senin için Mary." Mary Hope'un kirli küçük avucuna bir şilin daha koydu. "Sakın kaybetme. Güvenli bir yere koy."

"Yapacağız," dedi Hannah ve kollarını hiç çekinmeden Alf'in boynuna doladı.

Alf gözlerini kapattı. Bu çok güzel bir şeydi, bu tatlı kızın dokunuşu, çok geçici, çok anlık. Bir an için artık bir çocuk değil, boynuna dolanan tombul kolların hissini tüm kalbi ve ruhuyla özleyen bir kadındı. Buna her zaman sahip olmak için neler vermezdi. Nemli bir öpücüğün fısıltısını hissetti ve sonra Hannah geri çekildi, zaten şilininin heyecanıyla zıplıyordu.

Mary öne doğru eğildi ve sıcak, nemli yanağını Alf'in yanağına bastırdı.

Sonra arkalarındaki kapı açılınca küçük kızlar kıkırdadı.

Hannah her ikisiyle de vedalaşırken Nell onları içeri buyur etti.

Kapı kapandı ve Alf soğukta yine yalnız kaldı.

İçini çekti ve yavaşça ayağa kalktı, eldivenli eliyle yüzünü sildi. Bazen Hannah'yı her gördüğünde ona veda etmek zorunda kalmasa nasıl olurdu diye düşünüyordu. Birlikte aceleyle geçirdikleri birkaç dakikadan daha fazlasını geçirebilselerdi.

Ama bu mümkün değildi. Burada mümkün değil. Şimdi mümkün değildi. Yaşadığı hayatla değil.

Alf kendini silkeledi, omuzlarını dikleştirdi ve hızlı adımlarla geldiği yöne doğru yola koyuldu.

Maiden Lane'e geri adım attığında St Giles uyanmaya başlamıştı. Hamallar ve seyyar satıcılar şehrin daha iyi yerlerine doğru yol alıyordu. Yaşamak için dilenen, yalvaran ve şarkı söyleyenler, Thames Nehri'ninki kadar zamansız bir gelgitle ilerliyordu. Para Londra'nın başka yerlerindeydi, burada değil. St Giles fakirlerin yaşadığı, seviştiği, ürediği ve öldüğü yerdi ama paralarını kazandıkları yer değildi.

Paçavracı Jim'e başıyla selam verdi, sokak süpürgecisi çocukların çetesinin lideri Tommy Ginger-Pate'e çenesini salladı ve arabasını düşüren yaşlı Mad Mag'e yardım etmek için durdu.

bir sepet dolusu çırpma teli ve süpürge. Deli Mag sepeti aldığında ona ya küfretti ya da teşekkür etti. Bunu söylemek zordu çünkü Mag'in dişlerinin çoğu dökülmüştü ve buralarda kimsenin anlayamayacağı garip bir taşra aksanıyla konuşuyordu.

Alf her halükarda gülümsedi ve dişlerinin arasından ıslık çalarak yoluna devam etti. Hogshead Lane'e döndü, köşede duran kokuşmuş, yarı donmuş su birikintisinden atladı ve Tek Boynuzlu Keçi'ye geldi. Başının üzerinde, kafasında boynuzları olmayan ama bacaklarının arasında kocaman çirkin bir hıyarı olan huysuz görünümlü bir keçiyi gösteren tahta tabela sallanıyordu.

Meyhanenin kapısını iterek açtı.

İçerisi sessizdi. Çoğu ya çoktan uyanmış ve o günkü işlerine koyulmuştu ya da dün geceki içkinin etkisiyle uyuyordu.

Meyhaneci Archer, Alf içeri girdiğinde başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. Bir küçük bira doldurdu, ocaktaki kızartma tavasından cızırdayan bir sosis aldı ve bir dilim ekmeğin üzerine koydu. Meyhaneci elindekileri önündeki masaya bırakırken Alf de oturdu.

"Ta," dedi Alf, kasaya beş peni atarak. Biradan bir yudum aldı. Tek Boynuzlu Keçi'nin birası sıcak, ekşi ve iyi suluydu ve St Giles'ta daha iyi bir uyandırma yöntemi yoktu.

Archer homurdandı ve yağlı başını eğdi, şişkin gözleri odanın köşesine doğru döndü. "Delikanlı ona bir mesajım var diyor."

Alf lezzetli sosis ve bayat ekmekten bir ısırık aldı ve çiğneyerek köşeye baktı. Bacaklarını iki yana açmış, yüzü meydan okuyan ve biraz da korkmuş bir çocuk oturuyordu. On üç, belki de on dört yaşlarında görünüyordu. Onu daha önce hiç görmemişti. Londra'da yeni olabilirdi. St Giles'ta kesinlikle yeniydi.

Ayağa kalktı, hala çiğniyordu, bir elinde tankard, diğerinde ekmek ve sosis vardı ve oraya doğru yürüdü.

Kız yaklaştıkça çocuğun gözleri büyüdü.

Alf ona sırıttı. Bir ayağını sandalyeye doladı ve onun karşısına oturdu, sonra birasından bir yudum aldı ve yutkunurken ona baktı.

"Alf."

Çocuk sadece ona bakıyordu. İri mavi gözleri ve kıvırcık kahverengi saçları vardı, kuyruk haline getirmeye çalışmıştı ama pek işe yaramamıştı. Şakaklarında, ensesinde ve kulaklarında güzel saç tutamları kıvrılmıştı. Bir bakışta adamın buklelerinden nefret ettiğini anlayabilirdi. Yine de endişelenmesine gerek yoktu. Şu anda kulakları, burnu ve çenesi çok büyüktü. Elleri, dirsekleri ve kızın bildiği kadarıyla ayaklarıyla da uyumluydular; kontrolden çıkmaya başladığı yaşlardaydı. Ama birkaç yıl içinde, tam boyuna ulaştığında? O zaman endişelenmesi gerekecekti.

Çünkü o zaman yakışıklı olurdu.

Ve St Giles'ın karanlık ormanlarında yakışıklı sizi ya canavar ya da yolunu kaybetmiş küçük bir çocuk yaptı.

Ancak şu anda, hâlâ ona bakmakta olan çelimsiz bir delikanlıydı.

Gözlerini dikip baktı ve ekmekle sosisinden büyük bir ısırık alıp yavaşça çiğnedi.

Ağzı açık. Kaşlarını

çattı.

Yutkundu ve iç çekti. "Bir takma adın var mı?"

Yüzünde parlak pembe lekeler belirdi. "Bell."

Başını salladı. "Benim için bir mesajın olduğunu duydum."

Bell sanki Kral'ın sırlarını açıklayacakmış gibi masaya doğru eğildi. "Efendimin senin için bir işi var."

"'Oo?"

"Kyle Dükü," dedi gururlu bir sesle. "Öyle mi?"

Bir ısırık daha aldı, düşündü ve yüzünün hiçbir şeyi göstermediğinden emin oldu. Bir dük. Kyle'ın dük olduğunu bilmiyordu. Ama daha da önemlisi, neden dün geceden hemen sonra onu çağırıyordu? Bir şekilde

Hayalet maskesinin altından onu tanıdın mı?

"Ne tür bir iş?" diye sorarken derisinin altında bir titreme hissediyordu.

Bell yine kaşlarını çattı. "Söylemedim. Gelmelisin ve 'Is Grace sana anlatacak."

"Oh, 'Grace, değil mi?" Alf sırıttı.

Bell başlık karşısında dehşete
düşmüş gibiydi.

Hem Wakefield Dükü hem de Montgomery Dükü ile tanışmıştı. İlki taştan bir asker heykeli gibiydi, gururlu ve sert bir duruşu vardı, sanki kanı Aralık ayında yağan yağmur kadar soğuk akıyordu. İkincisi ise çılgın ve tehlikeliydi ve size bir gine vermek kadar karnınıza bir hançer saplamayı da severdi. Ve tüm bunlara rağmen onlar da insandı. Yiyorlardı, sıçıyorlardı ve diğer insanlar gibi öldürülebilirlerdi.

Dükler ve gece toprağı adamlarının her ikisi de ayakta işiyordu, görebildiği kadarıyla. Tek fark, çişlerinin nereye düştüğüydü.

Ama bu dük onu bulduysa -Hayalet'in sadece bir kadın değil, aynı zamanda Alf olduğunu da anladıysa- onu pekâlâ öldürtebilirdi. Bu çocuğu kendi yoluna göndermeliydi. Tek Boynuzlu Keçi'den çıkmalı ve St Giles'ta kaybolmalıydı. Tehlikenin geçtiğinden kesinlikle emin olana kadar bir süre ortalıkta görünmemeliydi.

Eğer bir tehlike varsa.

Çünkü sorun da buydu, değil mi? Emin olamıyordu. Onu sadece bilgi almak için gönderiyor olabilirdi. Bir iş için.

Ne de olsa dün gece St Giles'da saldırıya uğramıştı.

Ve lanet olsun, merak ediyordu.

Alf birasını üç yudumda bitirdi, tankardını yere çarptı ve kahvaltısından arta kalanları avucunun içinde tutarak ayağa kalktı. "Gidelim o zaman."

Bell peşinden koşarken, elindeki ekmeği veda etmek için Archer'a salladı.

Dışarıda güneş hâlâ doğmamıştı ve Alf paltosunu daha sıkı sardı, ekmeğinin geri kalanını ve

ağzında sosis. "Ne tarafa?"

Bell bir tricorne giydi ve tek kelime etmeden batıya yöneldi.

Alf omuz silkti ve yumruklarını kollarının altına sokarak çocukla birlikte yürümeye devam etti.

Kahverengi bir palto giymişti -güzel bir kumaştı, neredeyse hiç yıpranmamıştı- ve ayakkabıları da yeni cilalanmıştı.

"Uzun zamandır Dük için çalışıyorsun, değil mi?" Alf sordu.

Çocuk başını eğdi ve yan gözle ona baktı.
Onun boyundaydı ama bir leylek gibi cılızdı. "Dört hafta."

"Öyle mi?" Yolun ortasından geçen kanalda yarı donmuş ölü bir farenin üzerinden atladılar. "İşi nasıl aldın?"

Kaşlarını çattı. "Çok fazla soru soruyorsun." Kadın ona sırıttı. "Bu benim işim, değil mi?"

"Babam onun emrindeydi," diye mırıldandı Bell. "Ordudayken."

"Öyleydi."

Bell yere baktı ve tartışan iki kasap çırağının yanından geçerken omuzlarını kamburlaştırdı. "Babam geçen sonbahar ateşten öldü. İki yıl önce Hindistan'da bacağını kaybetti ve o zamandan beri durumu kötüydü. Annem ben daha on yaşındayken öldü ve beni yanına alacak bir ailem yoktu. Babam, kendisi bakamazsa Dük'ün bana bakacağını söyledi, ben de Dük'e mektup yazdım ve Grace Londra'ya gelip onun için çalışabileceğimi söyledi. Ben de öyle yaptım."

"Ah." Halkıyla ilgilenen bir adam, o zaman Kyle'dı. "Nerelisin?"

"Sussex."

"Peki onun için çalışmayı seviyor musun?"

Bell ona boş boş baktı. "Sanırım mı?"

Alf buna güldü. "Bilmesen de anlardın."

Sokaklar daha geniş ve temiz, evler daha düzgün ve güzel, insanlar daha iyi giyimli hale geldikçe biraz daha ilerlediler.

Sonunda Bell çenesini cilalı pencereleri ve ağır taşlarıyla

uzun beyaz binalardan birine doğru salladı. Çok temiz

Eğer aklınız varsa, pırıl pırıl ön merdivenlerde yemek yiyebilirsiniz.

Tabii ki o basamakları çıkmadılar.

Hayır, hizmetkârların girişinin bulunduğu kuyuya indiler ve kapıyı çaldılar.

Bir uşak cevap verdi, uzun boylu, gök mavisi ve mor cüppeli bir adamdı, oldukça şık görünüyordu. Eğer daha iyi bilmeseydi, onu dükün kendisiyle karıştırabilirdi.

Ama o daha iyisini biliyordu.

Alf kalçasını kaldırdı ve ona sırıttı. "Dükü görmeye geldim, efendim. Beni bekliyor."

Uşağın geniş alnı şaşkınlıkla kırıştı. Muhtemelen görünüşü ve boyu için işe alınmıştı, zekâsı için değil.

"Kim o, Gibbons?"

Uşağın arkasında dev gibi bir uşak belirdi. Beyaz bir peruğu, küt bir burnu, çukurlaşmış ve kıpkırmızı olmuş çıban gibi bir yüzü vardı. Burnunun ucuyla onlara baktı ve gür siyah bir kaşını kaldırdı.

Bell biraz küçülmüş gibiydi.

"Evet," dedi Alf uşağa. "Ben de tam Gibbons'a Grace'in beni beklediğini söylüyordum."

Kâhyanın ağzı sanki yanlışlıkla şarap yerine sirke içmiş gibi büzüldü ama başını salladı. "Bu taraftan."

İçeri döndü.

Alf, Bell'e göz kırptı ve uşağı takip ederek evin içinde dolaşmaya başladılar. Alt katta duvarlar yeşile boyanmıştı ve yerler çıplak ahşaptı, bu da yeterince normaldi. Ama sonra bir kapıdan geçip efendilerin yaşadığı yere girdiler ve her şey değişti. Duvarlar yazın güneş açtığında gökyüzünün mavisi rengindeydi. Mavinin üzerinde beyaza ve bazen de altına boyanmış oyma parçalar vardı. Alf böyle bir şeyi ilk kez Montgomery Dükü'nün evinde görmüştü ve kafası tamamen karışmıştı. Duvara neden altın koymuşlardı? Bu ona bir süs gibi görünmüştü.

korkunç bir atıktı. Yapıp yapamayacağını görmek için bir parça koparmayı bile denemişti. İşte o zaman altının çok ince, neredeyse kağıt gibi olduğunu öğrenmişti. Bu da aristokratların altını alıp kağıt haline getirdikten sonra duvarlarına yapıştırdıkları anlamına geliyordu.

Çılgınlık.

Burada da zemin ahşaptı ama benzerlikler burada sona eriyordu. Burada ahşap çok renkliydi ve karmaşık bir desene akıllıca yerleştirilmiş ve cilalanmıştı. Alf'in içinde oyalanmak ve zemini incelemek için çocuksu bir istek vardı ama kibirli uşağın durup onu bekleme zahmetine girmeyeceğini biliyordu. Koridorun duvarlarında sebepsiz yere duran güzel oymalı masaların yanından geçtiler. At, ağaç ve köpek resimleri, hatta koyun bacaklı bir adam heykeli bile vardı. Kafasında küçük boynuzlar vardı ve kız dönüp bakmak istedi ama uşak bir kapının önünde durmuştu.

Alf doğruldu.

Kyle o kapının arkasında olmalı. Onu çağırmıştı. Dün gece onu öptükten sonra. Kyle biliyor muydu? Maskeli ve karanlıkta bile onu tanımış mıydı?

Kalbi, göğüslerini örten bağlara karşı sertçe çarpıyor gibiydi.

Uşak kapıyı açtı. "Affedersiniz Majesteleri ama Bell burada ve bir... ziyaretçi getirdi."

Alf yanından geçerken uşağa tatlı tatlı gülümsemeyi ihmal etmedi.

Üç duvarında tavandan yere kadar uzanan kutular içinde kitapların bulunduğu büyük bir odaydı. Odanın girdikleri kapıya en yakın tarafında içinde ateş yanan bir ocak ve bir sandalye vardı. Ama sadece bir sandalye. Belki de Kyle misafir sevmiyordu.

Orada, kırmızı deri koltuğunda oturuyordu ama onlar içeri girince ayağa kalktı ve yüzünü onlara döndü.

Kyle ne bir düke ne de gerçek bir aristokrata benziyordu. Uzun boyluydu, iri, hantal omuzları vardı, İrlandalı bir boksör gibiydi - çıplak göğüsle dövüşen ve

Bağıran kalabalığın önünde çırılçıplak, ter içindeydi. Beyaz keten bir gömlek ve yaka örtüsü, mavi bir ceket ve gri bir yelek giymişti ama o güzel, temiz, ütülenmiş kumaşın altında nasıl göründüğünü merak etti.

Çıplak ve terden ıslanmış göğsünün nasıl görünebileceğini.

Dün gece başı çıplaktı, kırpılmış siyah saçlarının yarısı kan içindeydi. Bu sabah kıvrılmış ve pudralanmış beyaz bir peruk takmıştı ama peruk alnındaki kesiği kapatmıyordu. Örümcek bacağı gibi siyah dikişler saç çizgisinin altında kaybolmuş, kenarlarında kurumuş kan lekeleri vardı ve ona yine sıradan bir kavgacıyı hatırlatıyordu.

O bir düktü.

Artık bunu biliyordu. Bell ona söylemişti ve duvarlardaki altınları, at resimlerini ve gülünç derecede kibirli uşağı görmüştü. Ama gözleri siyahtı, kıvrık kirpiklerle çerçevelenmişti, tıraş olmamıştı ve alaycı bir şekilde bükülmüş kalın dudaklarıyla bir eşkıyaya benziyordu. St Giles'daki fahişelerin tavernalarda romantik türküler söylemeyi sevdiği haydutlardan birine benziyordu. Asılmak için doğmuş bir adam.

Bir kadının kalbini kırmak için doğmuş bir adam.

Adamın siyah gözleriyle karşılaştı ve başını eğerek bekledi.

"Alf," dedi, sesi hırıltılı ve derindi, bu da kızın küçük erkek giysilerinin altında kıçını sıkmasına neden oluyordu. "Dün gece St Giles'da kiralık serseriler tarafından saldırıya uğradım. Kim olduklarını ve daha da önemlisi onları kimin kiraladığını bulmanı istiyorum."

Ve kalbi çırpındı ve gökyüzünden vurulan bir kuş gibi düştü.

Onu dün geceden hiç hatırlamıyordu. Hem de

hiç.

Bu iyiydi.

Bu iyiydi ve hayal kırıklığı yaşamasına gerek yoktu.

Derin bir nefes aldı, göğsünü kabarttı ve yumruğunu kalçasına dayayarak cevap verirken dudaklarının titremediğinden emin oldu. "Peki bana ne kadar ödeyeceksin, şef, çünkü ben boşuna çalışmıyorum, dahası

yazık."

Bell'den bir nefes sesi duydu. Çocuk onun biraz arkasında durmak için gelmişti.

Kyle gülümsemedi, kaşlarını çatmadı, yüzünü buruşturmadı ya da dudağına hiçbir tepki vermedi ve bir an için çok ileri gitmiş olabileceğini düşündü.

Sonra, hâlâ sakin, hâlâ boş yüzlü bir ifadeyle, "Hatırlarsan sana bir akşam yemeğinde ödeme yapmıştım," dedi.

Omuz silkti. "Bitirmedim, değil mi?" O

da onun omuz silkişini taklit etti.

"Benim hatam değil."

Bunun üzerine sırıttı, kendini hafiflemiş hissetti. Kıvrak zekâyı severdi, gerçekten. "Yanlış hatırlamıyorsam çoğu senin kucağında bitti."

"Evet, öyle oldu," dedi bir haftalık ekmek gibi kuru bir sesle. "Para teklifime neden bu kadar sert tepki verdiğinden pek emin değildim."

"Görünüşe göre, haberim yok, şef," dedi nazikçe. "Zaten Montgomery Dükü'nün işindeydim ve benden onu gözetlememi istediniz. Bir koylunun parasını kabul edip sonra da dönüp onu satmam."

Kyle ona ilgiyle baktı. "Sadıksın."

"Bana adil davrandığın ve paramı ödediğin sürece, senin adamınım, şef, dünyam, ruhum ve tüm sadakatimle." Ona sırıttı. "Bu senin için yeterince iyi mi?"

Kara kaşını eğleniyormuş gibi bir ifadeyle kaldırdı. "Pekala, şeytan."

Cebinden küçük bir çanta çıkardı ve kadına uzattı.

Onu yakaladı ve açtı. İçindeki paralar gümüştü.

Tekrar yukarı baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bana bilgi getirdiğinde yine aynısı olacak."

"Tamam." Çantasını yeleğinin içine soktu. "Bana bu kabadayılardan bahset."

"Covent Garden yakınlarında bana saldırdılar ve beni St Giles'a kadar kovaladılar." Ateşe bakmak için döndü.

Güzel, geniş ağzı tekrar aşağı doğru kıvrıldı. Dün gece dudaklarını o dudaklara bastırmıştı. Onun nefesini tatmış ve kalbinin gümbürtüsünü hissetmişti. "En az bir düzine vardı. Belki daha fazla. Liderlerinin uzun bir bıçağı vardı, ön kolum kadar.
-ve kırmızı bir boyunbağı giyerdi."

Hayalet'ten hiç bahsetmedi. Onun önemsiz olduğunu mu düşünüyordu? Yoksa onu sır olarak saklamasının başka bir nedeni mi vardı?

Islık çaldı. "Düşmanınız kim, şef? Bir adamın peşinden göndermek için çok fazla koy var."

"Bilmiyorum." Ona baktı. "Ben de seni bunu öğrenmen için tuttum."

"Yeterince adil." Ona baktı. "Araştırmama yardımcı olması için verebileceğin başka bir şey var mı?"

İfadesiz bir şekilde ona baktı. "Ne gibi?"

Umursamazca omuz silkti, adamın siyah bakışlarını tuttu. "Adamların bir tarifi. Etrafta olabilecek biri var mı?"

"Adamları o kadar iyi göremedim. Yine de ilk saldırıya uğradığımda yanımda bir linkboy vardı. Onu Covent Garden yakınlarında tutmuştum. Sarışındı. On dört yaşlarında. Belki 1.80 boylarında. Üzerinde yeşil bir palto vardı."

"Ta, bu yardımcı olur. Eğer hepsi buysa-" Alf söze başladı ama sözünü bitiremeden kütüphanenin kapısı arkasından açıldı.

Koca burunlu uşak, "Leydi Jordan sizi görmek istiyor, majesteleri," diye mırıldandı.

İçeri giren kadın yaklaşık Alf'in boylarındaydı ama benzerlik burada sona eriyordu. Kadın ondan daha yaşlıydı, Kyle'ın yaşına yakındı ve saçları duvarlarındaki altın rengindeydi. Saf ve parlaktı ve başının arkasında güzel bir düğümle tutturulmuştu.

St Giles'da hiç bu renk saç görmedin.

Kadın, mavi ve sarı renkli minik çiçeklerle süslenmiş beyaz ipek bir elbise giymişti. Etek kısmı iki parçadan oluşuyordu ve kenarları boydan boya işlenmişti. Önden ikiye ayrılıyor ve üç sıra mavi fiyonkla karnın üzerinde bir arada tutuluyordu.

Güzel bir elbiseydi. Güzel, kadınsı bir kadın için güzel bir elbise.

Alf çenesini tuttu. Ned bir keresinde ona kıskançlığın bir kutuya hapsolmuş bir fare gibi insanın içini yiyip bitirebileceğini söylemişti. Şimdiye kadar onun tam olarak ne demek istediğini hiç anlamamıştı.

Kadın Alf'e baktı, mavi-gri gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Hugh, bu kim?"

Alf onunla Kyle'ın arasına baktı ve tabii ki onun gerçek adını biliyor, diye düşündü.

Birbirlerine aitlerdi.

İkisi de aristokrat. İkisi de güzel ve temizdi, altın kâğıtlarla kaplı bir evde yaşıyorlardı ve beyaz, bembeyaz ipekler giyebiliyorlardı.

Alf başını dik tuttu, çünkü Ned yıllar önce ona böyle öğretmişti. Seni ağlarken görmelerine asla izin verme, demişti. Onlara asla zayıflığını gösterme.

Kyle'a ve güzel beyaz elbiseli kadına sırıttı ve kasılarak kapıdan çıktı.

Pis, kokuşmuş St Giles'da işe alındığı işi yapmak için.

Üçüncü Bölüm

Beyaz Krallık, kralların ve savaşçıların soyundan gelen güçlü bir büyücü tarafından yönetiliyordu. Kendisine En iyi generaline eş oldu ve ondan hepsi altın gözlü ve altın saçlı beş çocuğu oldu. Kara Krallık acımasız bir büyücü tarafından yönetiliyordu. Sadece bir çocuğu vardı; saçları ve gözleri adı kadar siyah bir oğul....
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Çocuk odadan kasıla kasıla çıkarken Leydi Jordan Iris Daniels'a küstahça bir göz kırptı. Leydi Jordan kaşları çatılmış bir halde onun arkasından baktı. Çocuğun yürüyüşünde bir tuhaflık vardı. Başını salladı ve Hugh'a baktı.

Ellerini ona doğru uzatmış, dudaklarında diplomat gülümsemesiyle, "Günaydın leydim," diyordu.

Ellerini tuttu, resmiyetine bir kaşını kaldırdı. "Günaydın, sevgili Hugh."

Selamlamak için parmak eklemlerine doğru eğildi ve tekrar ayağa kalktı, işte o zaman sol gözünün üzerindeki çirkin yarayı fark etti.

Kendi gözleri de endişeyle irileşti. "Başına ne oldu?"

Adamın ağzı kızgınlık gibi görünen bir ifadeyle gerildi ve kız tanıdık bir acı hissetti. İstemek çok mu korkunçtu?

Bir arkadaşınızı nelerin etkilediğini bilmek ister misiniz?

Sanki yedi yirmi yaĢında bir kadın değil de altı yaĢında bir kız çocuğuymuĢ gibi, "Bir Ģey yok, seni temin ederim," dedi. "Gelin. Çocukları ziyaret etmek istediğini biliyorum. Yukarı çıkıp kahvaltı edip etmediklerine bakalım mı?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı, en son gülümsemeyi de ihmal etmedi, çünkü onlar arkadaştı ya da en azından öyle olduklarını düşünüyordu. Sorun şu ki bazen bunu söylemek çok zor oluyordu. Hugh Fitzroy birçok yönden ketum bir adamdı. Düşüncelerini ve duygularını çok gizli tutardı ve belirsiz bir gelecekte bir gün evliliğe götürecek bir anlayışa sahip olmalarına rağmen, böyle zamanlarda acaba hata mı yapıyor diye merak ederdi.

Merhum kocası James de duygu ve düşüncelerini sıkı bir kontrol altında tutmuş ve karısından tamamen ayrı tutmuştu.

Onlarınki mutlu bir evlilik olmamıştı.

Hugh onu büyük merdivenlerden Kyle House'un üst katlarına çıkarırken Iris, James ve Hugh'un aynı adam olmadığını ve onları karşılaştırmanın ikisine de haksızlık olacağını hatırlattı. Her iki adam da orduda subay olmasına rağmen James ondan yirmi yaş büyüktü ve Iris onun üçüncü karısıydı. James düşünceli, sessiz bir adamdı; Iris'in her zaman şüphelendiği gibi, diğer beyefendilerle birlikte olmak, kadınlarla birlikte olmaktan daha rahattı.

Hugh her iki cinsle de birlikte olmaktan hoşlanıyor gibiydi. Onu gülümserken ve eğlenceli hikâyeler anlatırken görmüştü ve elbette Katherine'e kur yaptığında da atılgan ve ona karşı istekliydi. Buna rağmen, her zaman kendinden bir parça uzak tutmuş gibi görünüyordu. Sanki Katherine'in peşinden tutkuyla koşarken bile etrafındakileri izliyor, inceliyor ve not alıyordu.

Belki de bunun nedeni ailesiydi. Çünkü gerçekten de onlardan hiçbirine benzemiyordu, değil mi?

"Kahretsin," dedi Hugh, Iris'i düşüncelere daldığı yerden çekip çıkarırken

üçüncü kata çıktılar.

Koridorun ilerisindeki çocuk odasından bir çarpışma ve çığlık sesi geldiği sırada ona baktı ve kalın kaşlarının birbirine yaklaştığını gördü.

Iris, Hugh'nun kolunu bırakmasıyla aynı anda eteklerini topladı ve koridorda çocuk odasının kapısına doğru yürüdü.

Aceleyle peşinden gitti, adam kapıyı açtığında yetişti ve "Peter" diye bağırdı.

Çocuk odasının içinde küçük çocuk yerde yatıyordu, yüzü kıpkırmızıydı, yumrukları sıkılıydı, topukları tahtalara vuruyor, bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Bakıcılardan biri başında dikilmiş, ulaşabildiği her uzvuna defalarca tokat atıyordu.

Iris'in nefesi kesildi. "Derhal kes şunu!" Odadaki kargaşadan kendi sesini duyamıyordu.

Christopher duvara yaslanmış, ellerini kulaklarına götürmüş, yüzünü buruşturmuş, tekrar tekrar bağırıyordu: "Kapa çeneni! Kapa çeneni! Kapa çeneni! Kapa çeneni!"

Genç bakıcı odanın uzak köşesinde, saçları yüzüne dökülmüş bir şekilde duruyordu.

Hugh yaşlı bakıcıyı kolundan kavradı ve koridora doğru itti. "Sen. Kovuldun."

Kapıyı kadının itiraz eden yüzüne kapattı.

Christopher'ın yanına gitti ve çocuğun çırpınışlarını görmezden gelerek onu kucağına aldı ve bitişikteki yatak odasına götürdü, yolda Iris'in yanından geçti. "Gel."

"Ama Peter-"

"Onunla ben ilgileneceğim. Bir kez böyle çığlık atmaya başladı mı bir süre daha devam eder. Kit'le ilgilenmeni istiyorum."

Onun peşinden koştu, tıpkı koşmaya çağrılan bir terrier gibi itaatkârdı. Beyninin bir kısmı, adamlarına karşı kullandığı sesin bu olması gerektiğini düşündü, emir sesi, çünkü kesinlikle çok etkiliydi.

Zavallı Christopher'ı çocukların yataklarından birine yatırdı.

Iris niyetli bir bakış attı ve odaların arasındaki kapıyı kapatarak çocuk odasına geri döndü.

Iris çocuğun yanındaki yatağa oturdu ve derin bir nefes aldı. Titriyordu. Peter'ın Katherine'in ölümünden beri korkunç öfke nöbetleri geçirdiğini biliyordu ama buna gerçekten tanık olmak... Çok sevdiği bir çocuktan böyle sesler duymak çok üzücüydü.

Christopher'a baktı.

Bağırmayı kesmişti ama yatağın üzerine oturmuş, kollarını dizlerine dolamış, sessizce ağlıyordu.

Onun ince bedenini kollarının arasına aldı.

Bir an kendini kaskatı tuttu ve sonra birden çözüldü, uzuvları gevşedi ve kucağına yuvarlanırken dağıldı.

Yanağını onun koyu renk buklelerine yasladı ve gözleri kapalı bir şekilde ona sarıldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Görünüşe göre kimse ne yapacağını bilmiyordu.

Hiçbiri Katherine'in ölümüne hazırlıklı değildi.

Katherine on yaşından beri onun en iyi arkadaşıydı. Çocukken birbirlerine yakın yerlerde yaşamışlardı ve Katherine hayat dolu ve her zaman etrafı sevgililerle çevrili olmasına rağmen, Iris sessizdi, bir kitabı bir partiye tercih ederdi, büyüdüklerinde ve evlendiklerinde arkadaş kaldılar.

Ve evliliklerinin pek de mutlu olmadığını fark ettiler.

Katherine'i severdi. Onun hızlı, bazen de keskin zekâsını severdi. Baş başa kaldıklarında başını arkaya atıp boğazına kadar dolu ve aşırı coşkulu kahkahalar atmasını severdi. Iris'in yumuşak meyan kökü şekerlerine olan üzücü zaafını bilmesini ve söz konusu yumuşak meyan kökü şekerlerini tedarik ederek onun bu zaafına hitap etmesini seviyordu.

Iris boğazındaki boğucu kalınlığa karşı yutkundu.

Artık kimse onun yumuşak meyan kökü şekerlerini sevdiğini bilmiyor ya da umursamıyordu.

Katherine'in hataları vardı. Bunu biliyordu. Nasıl olur da

Böyle bir yıldız bu kadar parlak parlarken hataları olmaz mıydı? Bu mümkün değildi. Ama Katherine oğullarına hayrandı.

Bundan hiç ama hiç şüphe etmemiştim.

Ve Iris de Katherine'i sevdiği için, Christopher ve Peter'a ona ihtiyaçları olduğu sürece elinden geldiğince bakacaktı.

Çocuk odasından gelen çığlıklar aniden kesildi, sesin kesilmesi kulaklarında garip, neredeyse çınlayan bir his bıraktı.

Iris rahat bir nefes aldı.

Christopher kıpırdandı. "Ondan nefret ediyorum."

Kalbi sıkışmıştı. "Öyle söyleme. Elinden bir şey geleceğini sanmıyorum canım. Onu çok özlüyor. Senin de özlediğini biliyorum."

"Hayır." Esneyerek ondan uzaklaştı ve gözleri uykulu bir şekilde kapanarak yatağına uzandı. "Peter değil. O."

Ve kiraz kırmızısı dudakları bir sonraki nefeste şişti ve aynı şekilde uykuya daldı.

Çocuğa baktı. Şaşırmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse dehşete düşmüştü. Babasından nasıl nefret edebilirdi? Hugh böyle bir reddi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı, değil mi?

Ama çocukların hayatlarının çoğunda orada olmamıştı. Üç yıldır kıtada ve ordudaydı.

Ve nedenini anlayamadılar.

Elini kaldırdı, rahatlatmak istiyordu ama çocuğu uyandırmaktan korkuyordu. Belirsiz.

Akut aşağılık duygusunu ilk kez hissetmiyordu: Kaybettikleri ışıltılı annenin zavallı, donuk bir ikamesiydi.

Sonunda elini yatağın kenarına bıraktı ve bunu yaparken yorganın altında garip bir sertlik hissetti.

Christopher'ı rahatsız etmemeye dikkat ederek örtünün kenarını geri çekti ve baktı. Çocuğun şiltesinin altında, şilte ile karyola arasına sıkışmış, kırmızı deri ciltli bir kitabın köşesi vardı. Onu çıkardı. Kitap şöyleydi

İnceydi, elinden büyük değildi. Ters çevirdi ama hiçbir iz bulamadı.

Ama açtığında tanıdık bir el yazısı gördü:

Katherine, Kyle Düşesi
Günlüğü
Mayıs 1741

HUGH PETER'ı kollarının arasına aldı, tekmeleyen bacağını kavradı, çırpınan bir el hâlâ hassas olan kaburgalarını yakalayınca irkildi ve yanağına gelen darbeyi görmezden geldi. Oğlunu kucağına aldı ve çocuk yüksek sesle ve korkunç bir şekilde çığlık atmaya devam ederken dönüp köşedeki bir sandalyeye oturdu. Sese aldırış etmedi ve kendini tuttu, ne hayal kırıklığını ne de hissettiği öfkeyi gösterdi. O yetişkindi, Peter ise çocuk.

Çocuktan daha uzun süre dayanabilirdi.

Küçük çocuğun feryatları giderek daha sessiz hale geliyordu.

Hugh, Peter'ın terli başını çenesinin altına sıkıştırdı ve çocuğa sarıldı. Oğlunun öfkesini herkese duyurma konusundaki kararlılığına neredeyse hayranlık duyacaktı.

Peter nefes nefese kaldı, ıslak bir şekilde boğuluyordu ve nefes alamadığı için çığlığı kesildi.

Hugh cebinden bir mendil çıkardı ve Peter'ın yüzünü nazikçe sildi.

"Hayır!" Çocuk kendini yıprattığı için zayıf da olsa tekrar mücadele etmeye başladı. "Hayır! Git buradan."

"Hayır, yapmayacağım," dedi Hugh sakin bir sesle. Mendili Peter'ın burnuna tuttu. "Sümkürebilir misin?"

Oğlu gürültüyle karşılık verdi.

Hugh çocuğun yüzünü silmeyi bitirip mendili sildikten sonra cebine koydu.

Peter gevşemiş, yorgunluktan ona doğru sarkmıştı.

Hugh bir kolunu çocuğun karnına doladı ve eliyle Peter'ın alnını okşayarak saçlarını geriye doğru taradı.

terli saçları ve sağ gözünün arkasında başlayan baş ağrısının ilk keskin darbesini hissetti.

Gözlerini kapattı ve oğullarının annelerinin ölümünden sonra kendilerini toparlayıp toparlayamayacaklarını merak etti.

Hayatlarındaki kendi yokluğundan.

Katherine'le sekiz yıl önce, kendisi dört yaşında ve yirmi yaşındayken tanışmıştı. Barlowe Kontu'nun kızıydı, sezonun tanınmış kuğusuydu ve onu ilk gördüğünde içinde bir çılgınlık alevlenmişti. Sanki onunla, onun zekâsıyla, kıvılcımıyla, onunla alay edişiyle ve onu sertleştirmesiyle sarhoş olmuştu. Ve kadın da onunla, unvanıyla ve üniformasıyla aynı derecede sarhoş olmuştu. İkisi korkunç bir karışım olmuştu ama o zamanlar bunu bilmiyordu.

Tek farkında olduğu, hayatında yaşadığı en yoğun neşe ve heyecandı. Kalbi ve siki yerine beyniyle düşünüyor olsaydı onu hemen şüphelendirecek bir özgürlük ve umut hissi.

Ne de olsa aşkın mutluluk getirmediğini çok iyi biliyordu.

Ama kendi geçmişini ve sahip olduğu birkaç yakın arkadaşının öğütlerini hiçe saymış ve birkaç ay içinde Katherine'le evlenmişti. O ilk yıl hem kavga etmişler hem de sevmişlerdi ve sanki demir bir hapishanenin içinde kilitli yaşıyorlardı, tutkuları duvarları yakıp kavuruyor, ikisi de dışarı çıkamıyor, her biri diğerinin gitmesine izin veremiyordu.

Neredeyse hemen Kit'e hamile kalmıştı.

Peter'ın doğumu her ikisini de sevindirmiş, ateşli tartışmalarını biraz olsun yatıştırmıştı ama sadece kısa bir süreliğine. Tatlı, altın gibi oğlu Peter doğduğunda Hugh, Katherine'in bir yıldan uzun bir süredir sevgilileri olduğundan şüphelenmişti.

Peter iki yaşına geldiğinde artık ilişkilerini ondan saklama zahmetine girmiyordu ve Hugh da artık öfkelenme zahmetine girmiyordu.

Onu dövebilirdi. İçki içebilir ya da vurabilirdi.

Kendisi. Onu bilinmezlik içinde çürümesi için taşraya sürgün edebilirdi. Sevgililerini birbiri ardına çağırabilir ve kendisi öldürülene kadar onları yasadışı düellolarda öldürebilirdi. Onu görmezden gelmeye çalışabilir ve bir metres tutabilirdi. Onu boynuzlu olarak tanıyan diğer erkeklerin zar zor gizledikleri kahkahalarını duymamış gibi davranabilirdi.

Delirmiş olabilir.

Bunların hiçbirini yapmadı. Onun yerine gitti. Zaten Majesteleri için gizlice çalışıyordu - resmi kanallar aracılığıyla yapılamayacak türden işler yapıyordu - ve bu türden işler Kıta'da oldukça faydalı olabilirdi. Bu yüzden yurtdışına gitmiş, çeşitli ordu alaylarına atanmış bir subay olarak seyahat etmiş, ancak çok daha hassas konularla ilgilenmişti. Kıtaya vardığında iş adamlarıyla temasa geçmiş ve onlar aracılığıyla Katherine'e şartlarını bildirmişti: Elbette ona ve oğullarına destek olmaya devam edecekti. Katherine'den tek istediği, ağzını sıkı tutması ve daha da önemlisi, kendisi ülke dışındayken çocuk yapmamasıydı. Katherine'den oğullarının hayatından düzenli mektuplarla kendisini haberdar etmesini ve mektuplarını onlara okumasını istedi.

Anlaşıldığı kadarıyla Katherine bir eşten çok daha iyi bir anneydi ya da belki de avukatlarının aracı olmasıyla daha medeni bir şekilde geçiniyorlardı. Katherine ona Kit ve Peter hakkında sadakatle uzun mektuplar göndermiş, Hugh da üç yılını hem savaş meydanlarında hem de balo salonlarında Kıta'nın dört bir yanını dolaşarak geçirmişti.

Böyle bir huzur için vazgeçmek zorunda kaldığı tek şey oğullarıydı.

Onun. Oğulları.

Kolunu Peter'a doladı ve çocuğun alnından öpmek için eğildi. Hugh o üç yıldan sonra oğullarına yabancı biri olarak Kyle House'a geri dönmüştü. Peter onu tanımamıştı. Kit onu sadece Katherine'in sakladığı bir minyatürden tanıyordu. Küçük oğlan şaşkın ve korkmuştu, büyük oğlan ise ona açık bir nefretle bakmıştı.

Oğulları.

Bir daha asla. İki parça şehvet ve bir parça aptallıkla dolu akılsız bir tutku yüzünden çok ama çok şey kaybetmişti. İkinci kez evlendiğinde, şu anda bile Kit'i rahatlatan sakin, nazik kadınla, bu dostluk ve arkadaşlık için olacaktı. Çocukları için bir anne ve evi için bir metres.

Peter onun kollarında uykulu bir şekilde

kıpırdandı. "Baba?" Hugh gözlerini açtı.

"Evet?"

"Yine ne zaman gidiyorsun?"

Peter ona bu soruyu daha önce de sormuştu. Çocuğa her zaman verdiği cevabı verdi. "Gitmiyorum."

Peter, Hugh'nun yeleğini tutmuş, yüzü aşağıya doğru eğilmiş, düğmelerden biriyle oynuyordu. "Kit gideceğini söylüyor."

Küçük bir çocuğu kendisine inandırmak için söyleyeceği kelimeleri düşünmeye çalıştı. Annesini çoktan kaybetmiş ve onu hâlâ tanımayan küçük bir çocuk.

Sonunda yapabileceği tek şeyi söyledi, yetersiz de olsa. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

"YAVAŞLIYORSUN ihtiyar." Alf o akşam, uçan bir kuş gibi hızla geri sıçrarken sırıttı.

Godric St. John gülümsemedi bile. St. John

Gülümsemeyi pek sevmezdi, hanımefendi karısını ya da küçük kız bebeğini görmediği sürece... Ama buz grisi gözleri kısıldı ve kılıcıyla ona doğru hamle yaptı.

İyi ki daha iyi biliyordu o zaman.

Kendi alıştırma kılıcını kaldırdı ve adamın saldırısını güzelce savuşturduktan sonra kolunun altından kayarak kurnazca bir hareketle kılıcını adamın açıkta kalan koltuk altına sapladı.

Ya da St. John'un kılıcı

boğazındaki dolguya bastırılmamıştı.

Alf kılıcın ucunu görünce burnunu kırıştırdı ve kılıcını teslimiyetle yere bıraktı. Düello yaptıkları uzun oda Azizler Evi'nin en üst katındaydı, ahşap zemin çıplaktı, tek süs eşyası duvarda asılı duran kılıçlar ve koruyucu kılıflardı. Alf'in bildiği kadarıyla odanın kullanıldığı tek şey düelloydu.

"Ne oldu," dedi St. John, hiç de hızlı nefes almıyordu, adamın neredeyse babası olacak yaşta olduğunu düşünürsek bu biraz hakaret sayılırdı, "senin hatan neydi?"

"Düşmanımın hareketini tahmin etmemiştim-ve-
Dahası, zekâsını da küçümsedim," dedi tek nefeste, çünkü gerçekten de sözde hatalarının her biri hemen hemen aynıydı. "Ama bana öyle geliyor ki, bir gece St Giles'ın ara sokaklarından birinde seninle karşılaşmazsam, bu hatayı başka bir rakiple yapmayacağım."

Aziz John içini çekti ve kılıcını indirdi. "Bu bir oyun değil. Ben sadece kendini daha iyi savunabilmen için kılıçlarla dövüşmeyi öğrenmene yardım etmeyi kabul ettim, ama aptalca bir kibirle oraya gitmeye devam edersen, yaralanman ya da ölmen an meselesi."

Alf, Aziz John'un her zamanki çıldırtıcı tonuyla söylediği sert sözlere kaşlarını çattı. İki yıl önce ona kaba bir parmak gösterebilir, kalın bir şişko olduğu için ona küfredebilir ve odadan tepinerek çıkabilirdi.

Ama bu adam St Giles'ın eski Hayaletiydi. Hannah'yı kız kaçıranlardan kurtarmasına yardım eden oydu. Haftalar ve aylar boyunca onu aramış ve defalarca geri çevirmesine rağmen sabırla onunla konuşmuştu. Ta ki bir hüsran anında, artık emekli olduğuna göre St Giles'ın Hayaleti olabilmek için kılıçları nasıl kullanacağını öğretmesini isteyene kadar.

Adamın reddedeceğini ve her şeyin sona ereceğini düşünmüştü. Reddetmemişti.

Bunun yerine onu kendi evine aldı ve ona

bir kılıç nasıl tutulur. Nasıl itilir ve savuşturulur. Kalçalarını nasıl açacağını ve bacaklarını nasıl kaydıracağını. Hazır olduğunda onu Hayalet kostümünü diken yaşlı bir kadınla tanıştırmış ve kılıçlarını satın almasına yardım etmişti. Ve tüm bunları onun bir kadın olduğunu bilerek yapmıştı. Adı, parası, ailesi olmayan bir kadın, St Giles'ın gübre yığınından gelen bir kadın.

Karşılığında hiçbir şey istememişti; ne para, ne seks, ne de başka bir şey.

Alf hayatı boyunca St. John gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Ona biraz aşık olabilirdi.

Aşk aşkı değil. Ama onun gökyüzünü, Hannah'yı ve çatıları sevdiği gibi bir aşk.

Godric St. özel ve olağanüstü tuhaf biriydi. John.

Adam ona o bakışla bakıp kılıcını tekrar kaldırdığında, kadın kılıcını aldı ve azarlanmış bir ifadeyle baktı.

Ya da en azından denedim.

Ama sonra alt katta bir kargaşa oldu ve Aziz John'un yüzünde hiçbir şey değişmese de içinde bir şeyler yandı ve o gün için tartışmalarının bittiğini anladı.

Bayan karısı evdeydi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, zaten dalgın görünüyordu.

İçini çekti, hiç tanımadığı bu kadına gücenmemeye çalışarak kılıcını duvara asmaya ve pratik yapmak için giydiği yastıklı yeleği çözmeye gitti.

"Akşam yemeğine kalmak ister misiniz?"

Adamın davetine başını kaldırıp baktı çünkü adam daha önce hiç böyle bir şey sormamıştı. Karısı buralardayken değil.

"Peki sen ona ne söylerdin?" Elinde değildi. Bir çocuk gibi kaşlarını çattığını hissetti. Ne de olsa karısı eve gelmemiş olsaydı, hâlâ antrenman yapıyor olacaklardı.

Kaşları kalktı. "Sizi tanıştırırdım elbette. Megs senin kim olduğunu biliyor."

Kadın sertleşti. "Ona sen söyledin."

"Ben karımdan sır saklamam," dedi, sesi çok makul geliyordu. "Alf, öyle bakma. Megs asla kimseye söylemeyecek, bana söz verdi. Kılık değiştirmenin ne kadar önemli olduğunu biliyor."

Başını salladı ve uzaklaştı. Ne söylediğinin bir önemi yoktu. Hangi sözlerin verildiği. Önemli olan ona söylemiş olmasıydı.

Onun sırrını karısına verdiğini.

O, Alf, onun için özel biri değildi.

Bunun acıtmaması gerektiğini biliyordu ama acıttı. Acıttı.

Döndü ve pencereye gitti. "Alf."

Ama cevap verecek gibi hissetmiyordu. Bacağını pervazın üzerinden attı, aşağıda bir tutamak buldu ve arkasına bakmadan evin yanından çatıya çıktı.

Hava çoktan kararmıştı, ay bulutlar tarafından gizlenmişti ama o çatıdan aşağı koştu. Bir sonraki binaya atladı ve sonra yere indi. Saint House nehir kenarındaydı ve ellerini ceplerine soktu, başını eğdi ve kuzeye, Londra'ya, St Giles'a doğru ilerledi. St. John'u düşünmeyecekti. Onu sıcak evinde karısı ve bebeğiyle düşünmeyecekti.

Kendi başının çaresine bakabilirdi ve önemli olan da buydu.

Onun yerine iş düşünecekti. Akşam yemeğini Tek Boynuzlu Keçi'den alacak ve orada biraz dolaşacaktı. Belki Archer ve müdavimlerle konuşur ve dün gece Kyle'a saldırması için Scarlet Throat çetesini kimin tuttuğunu bilen var mı diye bakardı. Scarlet Throats'un kendisini uyarmaktan biraz çekiniyordu, bu yüzden bilgi toplama işini dolambaçlı yollardan yapıyordu. Yankesici çetesiyle, birkaç karanlık tefeciyle ve Kyle'la birlikte olan bağlantıcı çocukla konuşmuştu bile. Biraz haber almıştı ama henüz ikinci çantayı hak edecek kadar değil.

Ve en iyi kaynaklarından bazıları sadece geceleri ortaya çıktı.

Neredeyse St Giles'a varmak üzereydi, esnaf yolu aydınlatmak için dükkânlarının önüne fener koyma zahmetine katlanmadığı için sokaklar giderek kararıyordu, o sırada takip edildiğini anladı. Sokaklar boş değildi - St Giles'a evlerine giden insanlar vardı - bu yüzden ilk başta belli olmadı.

Ama sonra, hırpalanmış tricorne'lu sırık gibi adamın Covent Garden'dan beri caddenin karşısında, onunla aynı adımda olduğunu fark etti.

Ve kırmızı bir boyunbağı giyiyordu.

Alf kötü bir şeye basıyormuş gibi yaptı ve arkasına hızlıca bakarken eğilip ayakkabısını kaldırım taşlarına sürterek bir gösteri yaptı. Birkaç adım ötede iki adam vardı. Onu takip etmiyor olabilirlerdi.

Ve güneş yarın doğudan doğmayabilir.

Doğruldu ve adımlarını aynı şekilde sürdürdü, omuzları hâlâ soğuğa karşı kamburdu, daha fazla dükkânın yanından aceleyle geçerken başı hâlâ eğikti.

Bir sonraki sokakta içeri daldı ve bacaklarını salladı.

Ayak sesleri arkasından geliyordu, o kadar yakındı ki neredeyse ensesindeki sıcak nefesi hissedecekti. Eğer biraz ipucu bulabilirse çatılara çıkıp onları bir anda gözden kaybedebilirdi.

Ama sokakta.

Dün gece Kyle'ı böyle yakalamışlardı, diye düşündü sağa, başka bir şeride doğru eğilirken. Onu kesime giden bir koç gibi gütmüşlerdi.

En iyisi köşeye sıkışmasına izin vermemek.

Kasıtlı olarak bir sonraki daha küçük şeridi kullanmadı. Bunun yerine batıya yöneldi ve Londra'nın daha iyi bölgelerine geri döndü.

Arkasından biri küfretti ve sonra parmakların paltosunu yakaladığını hissetti.

Sendeledi, dengesi bozuldu.

Elini ceketinin cebine soktu ve

Hançer.

Döndü ve saldırgana körlemesine sapladı. Yüksekten, yüzünün altından.

Kadın hiçbir şeye çarpmadı ama adam küfrederek ceketini bıraktı ve boğazını korumak için ellerini kaldırdı.

Alf döndü ve tekrar koşmaya başladı, şimdi nefes nefese kalmıştı, hançer hâlâ elindeydi. Yol daha büyük bir sokağa açılıyordu ve o kadar rahatlamıştı ki soldan gelen sert adamı neredeyse görmüyordu.

Hiç durmadan ona doğru hamle yaptı, ayaklarını yerden kesti ve onu yere çarptı. Sırtına gelen ilk darbeyi hissettiğinde bıçağı karanlık sokağa savruldu. İkincisi kalçasına.

Top gibi kıvrılın. Başınızı, gözlerinizi, boğazınızı ve karnınızı kapatın. Tüm yumuşak kısımları. Oyulabilecek ve canınızı en çok yakacak kısımları.

St Giles'ta ilk öğrendiğiniz şey buydu. Neredeyse bebeklere annelerinin kucağında öğretilen bir ninniydi.

Ama kıvrılırsa bir iki darbeyle durmazlardı. Kaburgaları kırılana, kafatası çatlayana, mantığını kaybedip kıvrılana ve yumuşak yerlerine ulaşana kadar onu tekmeleyeceklerdi.

Ve sonra onu öldüreceklerdi.

Bu yüzden hareket etmeye devam etti. Elleri ve dizleri üzerinde. Neredeyse umutsuz olduğunu bilse de kendini düzeltmek için çabaladı. Birisi tekrar tekrar yan tarafına tekme atarken bile. Sürünürken elini yeleğinin cebine soktu ve bir sonraki tekme geldiğinde o bacağı yakalayıp ikinci hançerini sapladı.

Adam uludu ve diğerlerinden birinin üzerine düştü. İhtiyacı olan tek şey buydu. Sadece bir saniyelik nefes.

Tekrar ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Dürüst olmak gerekirse topallayarak. Kolu ve yan tarafı alev alev yanıyordu ve yüzünün sağ tarafında bir şey uyuşmuştu, hiçbir acı ya da his yoktu.

Ama atladı ve bir balkonun alt korkuluğuna tutundu. Sert adamlardan biri ayaklarına vurmadan hemen önce sallanarak bacaklarını yukarı kaldırdı. Balkona tırmandı, pencereye ve bir sonrakine tırmandı ve oradan da çatıya çıktı.

Peki ya oraya varınca? Uçtu. Londra'nın çatılarında kanatlarını açtı.

Karanlık ormandan ve canavarlardan kaçmak.

Dördüncü Bölüm

Bir gün Kara Büyücü rüşvet ve şantaj yoluyla Beyaz Büyücü'nün savunmasında bir zayıflık buldu. Hiç tereddüt etmedi. Neden tereddüt etsin ki? Büyücü kadın onun zayıflıklarından birini keşfetmiş olsaydı, ne onu ne de onunkini bağışlardı.
Bunun üzerine büyücü Beyaz Kale'ye saldırdı ve Beyaz Büyücü'nün tüm ailesini içeride hapsederek.... büyülü bir ateşle kaleyi ateşe verdi.
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Hugh o akşam yemekte beyaz şaraptan bir yudum yuttu ve bardağı tabağının yanına koydu. Yemek odasında tek başına oturuyordu, arkasındaki ocakta ateş yanıyordu, uzun, karanlık, cilalı yemek masası tek kişilikti. Oda büyüktü. Aslında çok büyüktü. Katherine evliliklerinin başlarında burada pek çok keyifli parti vermeyi hayal etmişti.

Belki de o Kıta'nın ve Hindistan'ın her yerinde gezinirken o akşam yemeği partilerini o vermişti.

Biftekten bir ısırık aldı. Akşam yemeğini kütüphanede yemeliydi. Yerinin yanındaki masanın üzerinde çeşitli kâğıtlar ve haritalar duruyordu. Bunların arasında, şu anda Osmanlı İmparatorluğu'nda büyükelçi olan ve İstanbul'da yaşayan Montgomery Dükü'nden gelen bir mektup da vardı. Montgomery her zamanki çiçekli ve çıldırtıcı şifreli üslubuyla yazmıştı

Kaos Lordlarının son liderinin yaşlı Dyemore Dükü olduğunu ve bildiği kadarıyla liderliği devralacak bir halefin bulunmadığını söyledi.

Hugh homurdanarak mektubu bir kenara fırlattı.

Montgomery aylar önce onu kabalın liderlerinin peşine taktığında neden bu bilgiyi ona vermeyi akıl edememişti, bilmiyordu ama bu tam da onun yapacağı bir şeydi. Montgomery Dükü belirsiz güdüleri ve var olmayan ahlakı olan bir caniydi. Hugh, eylemlerinin çoğunun sadece kendi eğlencesi için, geri kalanının ise sadece dükün kendi zihninin karanlık köşelerinde bilinen nedenlerle yapıldığından şüpheleniyordu.

İçini çekti ve tabağındaki biftekten kalanları bir kenara itti. Sağ gözünün arkasında şiddetli bir baş ağrısının başlangıcı vardı. Bazen baş ağrılarına mide bulantısı da eşlik ederdi. En iyisi aşırıya kaçmamaktı.

Şarap kadehini boşalttı ve masadan kalkarak yere bıraktı.

Dyemore geçen sonbaharda biraz gizemli bir şekilde ölmüştü. Kaos Lordları gerçekten de aylardır lidersiz miydi? Hugh ve adamlarının topluluk hakkında toplayabildikleri kadarıyla, bu kadar örgütsüz olmaları pek olası görünmüyordu. Elbette şimdiye kadar birileri ya iktidara gelmiş ya da liderlik pozisyonunu elde etmeye çalışmıştı. Tahmin etmesi gerekse, Sör Aaron Crewe'u işaret ederdi. Montgomery'nin kendisine verdiği listedeki dört adam arasında ne en yaşlısı, ne en zengini, ne de en yüksek rütbelisi olmasına rağmen, Crewe otuzunu çok geçmemiş bir adam için büyük bir siyasi güç biriktirmişti. Hugh'un araştırmaları Crewe'un silik bir taşra ailesinden hızla yükseldiğini ortaya çıkarmıştı. Eğer-

Yemek odasının kapısı patlayarak açıldı ve duvara çarptı, Bell koşarak içeri girdi. "Majesteleri, Alf yaralandı!"

"Göster bana," diye tersledi Hugh.

Bell yine kapıdan çıkmıştı, Hugh da hemen arkasındaydı.

Çocuk mutfağa koştu.

Oda insanlarla doluydu.

Aşçı, hizmetçiler, uşak, kahya ve uşaklar bir tarafta toplanmışlardı. Uzun mutfak masası hâlâ yarısı yenmiş tabaklarla doluydu. Belli ki ev halkı akşam yemeğini yemişti.

Arka kapıda adamları vardı.

Riley sıkılmış gibi kollarını kavuşturmuş, kapı pervazına yaslanmıştı. Talbot onun yanında duruyordu, tetikte ve kaşları çatıktı. Jenkins, Alf'in yanına çömelmiş ama ona dokunmuyordu ve Hugh yaklaştıkça bunun nedenini anlıyordu.

Alf mutfaktaki kaldırım taşlarının üzerine oturmuş, kendi içine doğru kıvrılmıştı, üst dudağı vahşi bir köpeğinki gibi kalkıktı, şapkası yoktu, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Delikanlı sağ elinde kanlı bir hançer tutuyordu.

Hugh, Jenkins'in arkasında durdu ve Bell'in daha fazla yaklaşmasını engellemek için bir kolunu uzattı.

Alf bakışlarını Hugh'nunkilerle buluşturmak için çevirdi, gözlerinde bir şey parlıyordu.

Hugh gözlerini delikanlıdan ayırmadan, "Hizmetçilerin gitmesini istiyorum, lütfen," dedi.

Arkasında, evin hizmetlileri çıkarken ayak s e s l e r i n i ve kumaş hışırtılarını duyabiliyordu.

Sonra sadece adamları ve Alf kaldı.

Çocuğun nefesi k e s i l m i ş t i. Elindeki hançer titriyordu.

"Ne oldu?" Hugh sordu.

Riley, "Mutfakta böyle patladı, efendim," diye cevap verdi. "Ona yardım etmemize izin vermiyor."

"Jenkins?" Hugh usulca sordu.

"Kaburgalar, efendim," dedi eski asker aynı sessizlikle. Siyah deri ameliyat çantası mutfağın zemininde, yanında duruyordu. "Kafasında yara var. Belki bacağından bıçaklanmış. Ceketinin bir yerinde kan var. Nereden olduğunu söylemek zor."

"İyiyim," dedi Alf, sesi çatallaşarak. Pantolonunun sağ bacağında yayılan bir kan lekesi vardı.

"Hayır," dedi Hugh sert bir sesle, "değilsin. Buraya yardım için geldin. İzin ver sana yardım edeyim."

"Bırak da biraz dinleneyim. İyi olacağım."

"Aptal olma," diye tersledi Hugh. "Jenkins, bir sıyrıktan sonra cesedi onarmak için en iyi adamlardan biridir. Dün gece benim yaramı o dikti."

Alf çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Kimse bana dokunamaz, şef. Hiç kimse."

Hugh bir yandan acıma hissi duyarken bir yandan da çenesinin sıkıştığını hissetti. Çocuk ona yaralı vahşi bir teriyeri hatırlatıyordu, yardım için uzatılan ele hırlıyor ve hırlıyordu. Ama acıma duygusunun onu yapılması gerekeni yapmaktan alıkoymasına izin veremezdi. "Her ne olursa olsun, Jenkins'in seni tedavi etmesine izin vermeni emrediyorum."

"Hayır."

"Talbot," dedi Hugh, iyice yerleşmiş bir emir vererek. "Emredersiniz efendim." Eski el bombacısı başını salladı.

Alf gerildi ve gözlerini Talbot'a çevirdi.

Hugh iki adım öne çıktı, Alf'in elinden hançeri aldı ve onu ayı gibi sarılarak kollarını iki yanına sıkıştırdı.

Çocuk sırtını kamburlaştırdı. "Oi! Bu adil değil!"

Hugh homurdandı ama Alf beklediğinden daha hafifti. Çocuğu omzuna attı ve bir kolunu kıpırdayan bacaklarının üzerine sıkıca kenetledi.

Adamlarına, "Benimle gelin," dedi ve mutfaktan çıkıp hizmetkârların salonuna doğru yürüdü.

Bell bir şamdanla yolu aydınlattı.

Hugh bir köşeyi döndü, hizmetkârların merdivenlerini buldu ve onlara tırmanarak hizmetkârların odasına çıktı. Çocuk omzunda gevşemişti. Belki de bayılmıştı.

"Boş bir hizmetli odası var mı?" diye sordu Jenkins'e.

"Bu, efendim." Jenkins dördüncü kapıyı açtı.

Doğru.

Oda saçağın altındaydı, tavan kapı girişinden kanatlı pencereye kadar eğimliydi. Pencerenin her iki yanında iki dar tek kişilik yatak vardı.

Duvarda kancalar, bir tabure ve kapının yanında üstünde lavabo olan bir çekmeceli dolap.

Başını tavana çarpmamak için eğildi ve çocuğu yavaşça yataklardan birine bıraktı.

Alf ciddi gözlerle ona baktı. "Benim efendim değil, şef."

Yaralıyken ve etrafı kendisinden daha iri ve yaşlı adamlarla çevriliyken bile çok dayanıklı bir çocuktu.

Hugh çocuğun karışmış saçlarını narin ve morarmış yüzünden uzaklaştırdı. "Senin efendin olmadığımı biliyorum, şeytan. Ama Jenkins'in bana bir iyilik yapıp bacağına bakmasına izin ver, olur mu?"

Alf tam olarak aynı fikirde değildi ama vücudu gözle görülür bir şekilde gevşedi.

Jenkins tabureyi çekti, oturdu ve ameliyat çantasını açtı. Büyük bir makas çıkardı, çocuğun kanlı pantolonunun üzerine eğildi ve bacağı dizden kalçaya kadar kesti, Alf'in ayakkabısını çıkardı ve ardından kanlı çorabını da bacağından ayırdı.

Çocuk kirli pantolonunun altında kanla lekelenmiş, yırtık pırtık küçük giysiler giyiyordu.

Jenkins makası bir kenara bıraktı, çantasında bir bez parçası buldu ve çocuğun dizinin hemen üstünden ağır ağır sızan bıçak yarasındaki kanı nazikçe silmek için kullandı.

Hugh kesiğe baktı. Derin görünüyordu ve sanki dikiş atılması gerekecekti. Talbot'a seslendi. "Biraz konyak getir."

Talbot başını salladı ve eğilerek odadan çıktı.

Alf, Hugh'nun meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştı. "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok, patron."

Hugh elini çocuğun ayak bileğine koydu. "Acıya iyi gelecektir."

Jenkins iğnesini geçirdi.

"Bunu sana kim yaptı?" Hugh sordu.

Talbot geri geldi ve Hugh'ya bir şişe uzattı. Şişeyi Alf'in dudaklarına götürmeden önce mantarını açtı.

Çocuk küçük bir yudum aldı, yutkundu ve başını salladı. "Ta. Bu gece beni bekliyorlardı. Üçü de iri yarı sert adamlar. Covent Garden ve St Giles arasında."

Jenkins, şamdanı getiren Bell'e başıyla işaret etti.

yaklaşarak bıçak yarasına parlak bir ışık tuttu. Bell titrerken mum ışığı sıçradı ve titredi.

"Sakin ol," diye mırıldandı Jenkins. Sol eliyle kesiğin kenarını sıkıştırdı ve sert bir sağ eliyle iğnesini Alf'in derisine batırdı.

Alf irkilmedi ama Jenkins bir dikiş daha atarken dudakları inceldi.

Hugh çocuğun bakışlarını tuttu. "Sana yapılan saldırının dün gece bana yapılan saldırıyla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Bugün araştırma yapıyordum." Alf'in kahverengi gözleri acıdan irileşmiş bir şekilde onunkilere kaydı. "Ve kırmızı boyunluk giyiyorlardı. Dün gece seni öldürmeye çalışan çete bu. Kendilerine Scarlet Throat çetesi diyorlar. Boyunluklarından ve kurbanlarını öldürme şekillerinden dolayı." Parmağıyla boynunun üzerinde grafik bir hareket yaptı.

Bell'in eli bu hareketle sarsıldı, mum ışığı tekrar sıçradı ve Jenkins nefesinin altından homurdandı.

Hugh yumruğunu yanında sıktı. Bu çocuğa saldırmışlardı çünkü kendisi için soruşturma yapması için onu St Giles'a tek başına göndermişti. Alf'i asla yalnız göndermemeliydi.

Jenkins ikinci dikişte düğümü atarken çocuk yüzünü buruşturdu.

Hugh konyak şişesini tekrar uzattı.

Alf alay etti. "Hayır, şef. Artık buna gerek yok."

"Senin hakkında daha azını düşünmeyeceğiz," dedi

Hugh yumuşak bir sesle.

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü umursadığımı nereden çıkardınız?" Çocuğun dudakları küstahça kıpırdadı.

Hugh kaşlarını kaldırdı. Çocuk adamlarının önünde aklını kaybetmekten mi korkuyordu? Jenkins'in dikkatli bir dikiş daha atmasını izlerken, çocuğun geçmişinde onu bu kadar ürkek yapan şeyin ne olduğunu merak etti.

Alf, karanlık düşüncelerini bölerek, "Bugün senin bağlantıcı çocukla konuştum," diye fısıldadı. "Ve bazı yankesicilerle."

Hugh ona baktı. Çocuğun iri kahverengi gözleri acıdan

buğulanmıştı ama pembe dudaklarında bir gülümseme vardı. "Peki bir şey bulabildin mi?"

"Fazla değil," diye itiraf etti delikanlı, Jenkins dikişi sıkıca çekerken yavaşça nefes verdi. "Belki bir gece önce St Giles'da bir züppe sert adam kiralamakla ilgili bir şeyler soruyordu. Belki de. Bazıları adamın çürük yumurta koktuğunu söylüyor."

"Çürük yumurta," diye tekrarladı

Hugh, düz bir sesle. Alf göz kırptı.

"Sana fazla olmadığını söylemiştim."

"Başka bir tarif yok mu?"

Çocuk gözlerini kapattı. "Sanırım sıradan görünümlü bir koymuş. Ne uzun, ne kısa, ne siyah, ne sarışın, ne yaşlı, ne genç. Sadece kibirli bir aksanı vardı ve çürük yumurta kokuyordu. Büyük evinizin dışına çıkıp havayı koklayabilecek ve hemen omzuna atlayabileceksiniz, değil mi patron?"

Talbot başını eğip kolunun içine öksürdü, Bell'in gözleri fal taşı gibi açıldı, Riley ise düpedüz kıkırdadı.

Alf gözlerini açtı ve doğruca Hugh'ya baktı, çocuğun bakışları acıya rağmen kahkahalarla doluydu.

Asi velet. Hugh gözlerini delikanlıya dikti ve eğlendiğini gizledi.

Jenkins son dikişi bağladı ve ipliği düzgünce kesti. Sonra çantasından keten şeritler çıkardı ve çocuğun bacağını sarmaya başladı.

Alf dudağını ısırdı.

Hugh çocuğun ayak bileğini okşadı. Alf ukalalık derecesinde atılgandı ama kemikleri narin ve küçüktü. Üç yetişkin adam tarafından saldırıya uğrayacağı, Londra'da canını kurtarmak için koşmak zorunda kalacağı düşüncesi Hugh'nun içindeki bir şeyi öfkeyle sıktı.

Jenkins bandajı bağlamayı bitirirken çenesini sallayarak adamlarına odadan çıkmalarını işaret etti.

Bell tek bir mum yaktı, onu aldı ve dördü birden dışarı çıkmadan önce şamdanı yere bıraktı.

Hugh, Alf'in sarkık göz kapaklarına baktı. "Bu gece burada uyu. Sabah daha çok konuşuruz."

"Beni burada tutamazsınız, şef," diye mırıldandı çocuk, sesi

yarı uykulu bir halde. "Sana söylemiştim. Benim efendim değil, 'üye?"

Hugh bırakmadan önce kırılgan bileğini sıktı. "Efendin olmayabilirim ama bu benim korumam altında olmadığın anlamına gelmez. Burada kal. Bu bir emirdir."

Alf'in gözleri b ü y ü d ü , iri, kahverengi ve iri kirpikliydi. Hugh kaçınılmaz protestoyu bekledi.

Hiç gelmedi.

Onun yerine Alf gülümsedi… ve uykuya daldı.

Hugh bir süre daha çocuğa baktı. Bağımsız bir çocuk olabilirdi, kendi yolunu çizmeye ve özgürce koşmaya alışkındı, ama Hugh onun işindeyken çocuğun bir daha başının belaya girmesine izin verirse lanetlenirdi. Alf artık ondan biriydi.

Onu güvende tutmak için çocuğun kanatlarını kesmek zorunda kalabilir.

Yorgun bir şekilde kapıya döndü ve ancak arkasından usulca kapattığında fark etti: baş ağrısı tamamen geçmişti.

Alf'in uyandığında aklına gelen ilk düşünce yuvasında uyumadığı oldu.

Güvende değildi.

Ve birisi yakınlarda fısıldıyordu.

Kendini sabit tuttu, nefeslerini eşit ve yavaş tuttu, dudakları yumuşak ve ayrıktı.

"Belki de yeni bir uşaktır." "O

zaman neden yaralı?"

"Belki babam onu sevmiyordur."

"Babam bir uşağı incitmez Petey!" diye haykırdı ilk ses ve sonra daha az emin bir şekilde, "Muhtemelen incitmez zaten."

Konuşmacılar fısıldamayı unutmuşlardı ve sesleri yüksekti. Onlar çocuktu.

Alf gözlerini açtı.

Yan tarafına kıvrılmış yatıyordu ve tüm vücudu ağrıyordu. İki yüz üzerine eğildi, biri mavi gözlü, diğeri

Siyah. İkisi de onun uyanık olduğunu görünce geri sıçradı.

İki erkek çocuğuydular. Siyah gözlü olan daha büyük olana aitti, belki yedi ya da sekiz yaşındaydı, siyah kıvırcık saçları vardı. Mavi gözlü olan bir baş daha kısaydı, açık renk saçları ve melek gibi pembe-beyaz bir teni vardı. Hannah'nın beş ya da altı yaşlarında görünüyordu. Her ikisi de küçük beyler gibi kahverengi yelekler, pantolonlar ve paltolar giymişlerdi, minik boyunbağları boğazlarına düzgünce bağlanmıştı.

Alf esnedi ve kaburgaları hareketi protesto ettiği için yüzünü buruşturarak kendini duvara yasladı. Yorganı kucağının üzerine atmayı ihmal etmedi. Üzerinde hâlâ sadece küçük giysileri, gömleği ve bağları vardı. Tekrar başını kaldırdığında, çocuklar ona kafesteki bir Afrika kaplanıymış gibi bakıyorlardı.

Onlara sırıttı. "O zaman baban kim?"

"Kyle Dükü," diye seslendi küçük olan ve Alf şokun tüm benliğini sardığını hissetti.

Kyle'ın evli olduğundan haberi yoktu. "Sus, Petey," diye tısladı kardeşi.

"Ama öyle!" diye bağırdı küçük çocuk, iri mavi gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Annen nerede?" Alf gözyaşlarını engellemeyi umarak sordu.

"O öldü," dedi yaşlı olan ve genç olan satacak yeni bir uskumru tepsisi olan bir balıkçı gibi bağırmaya başladı.

Kalbi sıkışmıştı. Küçük çocuğu kollarının arasına almak istedi ama onun annesi değildi. Görünüşe göre annesi ölmüş ve gitmişti ve dünyadaki hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Bunun yerine aşağı uzandı, kalan ayakkabısını çıkardı ve küçük hançerini çıkardı.

Çocuk ağzını kapattı.

Hançeri ince kılıfından çıkardı ve

Jilet gibi keskin kenarı pencereden gelen sabah ışığında parlıyordu. "Dün gece beni öldürmeye çalışan üç adamı nasıl savuşturduğumu duymak ister misin?"

Küçük Mavi Göz yutkundu ve başını salladı; asık suratlı ağabeyi bile ilgilenmiş görünüyordu.

Alf yatağı okşayarak, "Oturun o zaman," dedi. "İsimleriniz nedir?"

Mavi Göz çoktan onun yanındaki yatağa tırmanmıştı. "Ben Peter," dedi. "Lord Peter."

Bunun üzerine homurdandı çünkü Lord Peter az önce akan burnunu ceketinin koluna silmişti. "Peki ya sen?"

Büyük çocuk ona babasını hatırlatan dikkatli bir ifadeyle bakıyordu. "Ben Christopher."

"Kit," dedi Lord Peter otoriter bir tavırla. "Herkes ona Kit der. Leydi Jordan hariç. Ama onun gerçek adı Staffin."

Alf gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmıştı. "Adın Staffin mi?"

"Hayır," dedi büyük oğlan sabırla, sonunda pes edip yatağa tırmanırken. "Ben Christopher Fitzroy, Staffin Kontu. Ben varisiyim. Babam öldüğünde dük ben olacağım."

Onun yanına oturdu ve ona unvanlarından ve bir gün dük olacağından bahsederken oldukça gerçekçi bir şekilde ona baktı.

"İsimleriniz nedir?" Peter onun diğer tarafından seslendi.

Onun pembe-beyaz melek yüzüne baktı ve gülmek zorunda kaldı. "Alf. Sadece Alf. Başka ismim yok. Sadece bir tane."

Küçük çocuk ona sırıttı ve kız onun üst ön iki dişinin eksik olduğunu gördü. "Şimdi bize hikayeyi anlat."

"St Giles'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?" Alf onlara sordu. İkisi de başını salladı.

"Aynen öyle." Onlara baktı, yüzü ciddiydi. "Burası Londra'nın en adi, en kirli, en kötü bölgesi, bütün hırsızların, dilencilerin ve canilerin geceleri gittiği yer. Ben de orada yaşıyorum."

Kit'in gözleri büyümüştü ve Peter onun koluna doğru eğildi.

"Dün gece hava karardıktan sonra tek başıma yürüyordum, akşam yemeğimi düşünüyordum, belki biraz sosis ve peynir-"

"Ben sosis severim," diye araya girdi Peter. "Sus," dedi Kit.

"Birinin beni takip ettiğini anladığımda." Alf durakladı. "Clomp. Clomp. Clomp. Tam arkamda. Büyük biri. Bakmaya gittiğimde ne gördüm dersin?"

"Ne?" Peter fısıldadı.

Bu sırada iki eliyle onun kolunu kavramış, annesine duyduğu üzüntüyü bir anlığına unutmuştu. Bir sızı hissetti. İki küçük bedenin ona sokulması, çılgın masallar anlatması ve çocukların hayranlığını izlemesi çok güzeldi.

"Üç. Büyük. Herifler." Önce bir çocuğa sonra diğerine baktı, dramayı artırmak için sesini kısık bir fısıltıya indirdi. "Maymunlar kadar iriydiler, kolları neredeyse yerde sürükleniyordu."

Peter ona karşı ürperdi, mavi gözleri irileşmişti. "Ne yaptın sen?" Kit fısıldadı.

"Yılan balıklarıma atladım," dedi Alf ona. "Olabildiğince hızlı koştum, sana söyleyebilirim. Ama tam yanımdaydılar. Biri beni yakaladı ve aşağıya düştüm. Yuvarlandım ve kıvrıldım. Ellerimi yüzüme ve başıma, dizlerimi de karnımın önüne koydum. Elimde bir hançer vardı-"

"Bu mu?" Peter ayakkabısından çıkardığını işaret ederek sordu.

"Hayır." Ona göz kırptı. "Her zaman yanımda birkaç bıçak bulundurmayı severim, ne olur ne olmaz. O piç beni yere itince ilkini kaybettim. Ama ikincisini -ikincisini- birinin bacağına sapladım."

"Bir adamı mı bıçakladın?" Kit heyecandan ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkmıştı.

Gözlerini kısmış, cesur ve sert görünmeye çalışıyordu. "Ben yaptım."

"Çok ama çok kan var mıydı?" Peter nefes nefese kaldı.

Tam o sırada kapı aralığından derinden gelen bir ses araya girdi.

"Ne oluyor burada?" dedi Kyle yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla.

Her iki çocuk da suçluluk duygusuyla babalarına bakarken başlarını çevirdiler.

Alf sessizce iç çekti. Onlara bu konuda nasıl çalışacaklarını göstermesi gerekecekti.

Öne doğru eğildi, hançeri elinin bir hareketiyle tekrar ayakkabısının içine sokarken bir yandan da Kyle'a gülümsüyordu. "Günaydın, patron."

"Günaydın Alf." Başıyla onayladı. "Görüyorum ki bu sabah kendini daha iyi hissediyorsun."

"İyi bir gece uykusunun sana katacakları harika." Göz kırptı.

"Hm." Adamın siyah gözleri kızdan kayarak çocuklara kaydı. "Bakıcınız gözyaşları içinde. Son yarım saattir ikinizi de arıyor. Kahvaltınıza ve sabah yürüyüşünüze geç kaldınız. Kendiniz için ne söyleyeceksiniz?"

Kit yataktan kaydı ve küçük bir asker gibi esas duruşa geçti. "Özür dilerim, baba."

Peter'ın alt dudağı titredi, bir yağmur fırtınası yine tehdit ediyordu.

Yataktan zıpladı ve kardeşinin arkasına geçti.

Büyük oğluna bakarken Kyle'ın dudakları inceldi. "Kardeşini al ve doğruca hemşirenin yanına git. Ondan özür dile."

Bir an için siyah gözler siyah gözlere dik dik baktı ve Alf küçük çocuğun babasına karşı gösterdiği öfke karşısında nefesini tuttu.

"Evet efendim," dedi Kit sonunda, genç çocuğun elini tutup onu odadan çıkarırken.

Kyle oğullarının ardından bakakaldı.

Alf boğazını temizledi. "Pekala. Yatak ve doktorluk için teşekkür ederim ama sanırım artık yola çıkmalıyım."

Dük kaşlarını çatarak ona döndü. "Onsuz olmaz

kahvaltı."

"Seni söndürmek istemem, şef."

Verdiği cevap onu sadece sinirli gösterdi. "Çoktan yapıldı."

Bir kaşını kaldırdı. "Madem bu şekilde ifade ettiniz, ben de sizin centilmenliğinizi kabul edeceğim."

Dün gece akşam yemeğini kaçırmıştı ve midesi ona bu gerçeği hatırlatıyordu.

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Güzel. Al bakalım." Bir çift erkek pantolonu, bir palto ve birkaç çorap uzattı. "Bell nazikçe kahvaltıda giymek için bir şeyler önerdi."

"Ta." Alf kıyafetleri aldı ve yutkundu. Küçük kıyafetleri çok açık değildi ama yine de belli bir çıkıntısının olmadığını fark edebilirdi.

Çoraplarını yavaşça çekti, battaniyeler hâlâ kucağını örtüyordu.

Kyle döndü ve köşedeki harap olmuş giysi yığınına baktı.

Hızla ayağa fırladı, arkasını döndü ve pantolonuyla ceketini çekti.

Kafasını kaldırdığında Kyle'ın onu bir şahin gibi izlediğini gördü. "Bacağın nasıl?"

Zonklayan acıyı görmezden gelerek gülümsedi. "İşe yarar."

Homurdandı ve kızın önünde durmak için adım attı. Kız başını eğemeden çenesini geniş parmaklarının arasına almış, yüzünü inceliyordu.

Onun dokunuşu karşısında nefesini tuttu, her ne kadar kişisel olmasa da.

"Çirkin bir çürüğün başlangıcı var," dedi sonunda, onu bırakarak. "Ama gözün moraracak gibi görünmüyor."

Omuz silkti. "Daha kötülerini yaşadım ve hayatta kaldım."

Siyah gözleri sanki tartışmayı düşünüyormuş gibi bir an ona baktı ama sonra kapıya doğru yürüdü.

Bir nefes verdi, dilini onun sırtına yapıştırmaktan kaçındı ve onu takip etti.

Onu birkaç kat merdivenden aşağı indirdi ve resmi bir yemek odasına götürdü.

"Orada," dedi Kyle ve balmumuyla parlayan ve o güne kadar gördüğü en güzel kahvaltıyla döşenmiş ince uzun bir masayı işaret etti.

Tabaklarda yumurta, jambon, sosis ve çiroz, bir sepet ekmek, küçük tabaklarda tereyağı ve reçel ve büyük bir demlik çay vardı.

Alf gözlerini kırpıştırarak Kyle'a baktı; Kyle da ona, sanki her gün kendi yemek masasında St Giles'lı çocuklara kahvaltı servisi yapıyormuş gibi bakıyordu.

Elbette aristokratlar en iyi zamanlarda bile garip bir gruptu ve o çok açtı.

Alf oturdu, kendine biraz çay koydu ve tabağını her şeyle doldurmaya başladı.

Kyle onun karşısına bir sandalye çekti. "Düşündüm ki-"

Kapı tekrar açıldı ve Alf başını kaldırdı, bir kaşık dolusu yumurta tabağının yarısındaydı. Önüne serilen bu harika kahvaltıyı yemezse ağlayabilirdi.

Harika bir koy odaya girdi, konuşmaya başlamıştı bile. "Hugh, harçlığımı hemen avans olarak vermen şart."

Adam uzun boyluydu ama Kyle kadar geniş değildi. Aslında Dük'ün yanında sadece bir çocuk gibi görünüyordu, yüzü dar ve inceydi, ince parmaklarından dantel damlıyordu. Yine de yakışıklıydı, teni soluk ve lekesizdi, yüz hatları düzgündü ve doğduğundan beri her şey ona sunulmuş bir adamın bilinçsiz kibrine sahipti.

"Günaydın David," dedi Kyle. "Meşgulüm." Başını ona doğru eğdi. "Belki bunu daha sonra tartışabiliriz."

Alf jambondan bir ısırık alıp çiğnedi ve David'in ona dönmesini izledi.

Mavi gözleri kızın üzerinde, yanından, odanın içinde ve tekrar Kyle'ın üzerinde gezindi. "Bir kestane? Bana asla bir çocuk

Sokakta bulduğunuz pis bir dilenci yüzünden kendi kayınbiraderinizi öldürdünüz mü?"

Alf jambonunu yuttu ve bir parça ekmeği yağlamaya başladı. Cömert bir kaşık dolusu reçel ekledi. Kaşığının küçük reçel tabağına çarpması dışında oda sessizdi ve sonunda tekrar başını kaldırıp baktı.

Kyle'ın kara kaşları düşmüş, siyah gözleri kısılmış ve parlıyordu.

Önceki gece de böyle görünüyordu - kılıcını ayak yastıklarından birine saplamadan hemen önce.

Ekmeğini ve reçelini ısırırken adamın gözüne takıldı ve göz kırptı. Gerçek şu ki, ona kestaneci ve pis dilenciden çok daha kötü isimler takılmıştı. İsimler onu pek rahatsız etmiyordu.

Ama onların bu durumdan rahatsız olmasından oldukça memnundu.

Onu.

Kyle'ın dudakları onun göz kırpması karşısında birbirine yapıştı ama omuzları biraz gevşedi.

David'e baktı. "Neden buradasın?"

Genç adam kendini bir sandalyeye attı. "Size söyledim, paraya ihtiyacım var. Sadece bir sonraki çeyreğe kadar, sonra size geri ödeyeceğim, söz veriyorum. Gece gündüz kapımı aşındıran, pire ısırmış köpekler gibi peşimde dolaşan tüccarlar var. Hatta biri beni kahvehaneme kadar takip etti, inanabiliyor musunuz?"

Kyle iç çekti. "Sana verdiğim son borcu geri ödemedin."

David masayı tokatladı. "Çünkü param yok." "Aynen öyle."

"Benden hiçbir şey almadan yaşamamı bekleyemezsin!"

Kyle, "İmkânlarınız dâhilinde yaşamanızı bekliyorum," diye tersledi.

Genç adam gururla ayağa kalktı. "Katherine, onun ölümünden sonra bana bu kadar kötü davranacağını bilseydi dehşete düşerdi. Kız kardeşim ve ben çok yakındık. Utanç verici, Kyle, utanç verici."

Kyle içini çekti. "Karım ona verdiğim parayla size düzenli bir kaynak sağlamayı seçti. Bu onun

kendi hayırseverliğim. Bunu sürdürmek için bir nedenim yok. Babanızın size sağladığı harçlık-"

"Bu iğrenç yargılayıcı ses tonu neden?" Genç adamın gözleri iğrenç bir şekilde kısıldı. "Katherine'in sana karşı işlediği suçlar yüzünden beni cezalandırmak mı istiyorsun? Peter ve-"

Kyle ayağa kalktı, bacaklarını iki yana açtı, yüzü taş gibiydi. "Evimden defol."

David de ayağa kalktı, o kadar hızlıydı ki sandalyesi gıcırdayarak yere çarptı. Bir lağım faresi gibi sıçrayarak geri çekildi ama sanki dilini tutamıyormuş gibi konuşmaya devam ediyordu. "Nasıl yetiştirildiğini, annenden gelen köylü kanını, gerçek bir aristokratın nasıl yaşadığını anlamıyorsun. Bizden ne beklendiğini, ailemiz için ne yapmamız gerektiğini ve-"

Kyle hâlâ o sakin ve ölümcül sesiyle, "Eğer şimdi gitmezsen seni soyup kendim kırbaçlayacağımı anlıyorum," dedi.

David başını savurdu ve kapıya doğru yürüdü - gerçi bu kadar acelesi olmasaydı daha iyi bir çıkış olurdu.

Alf kapının arkasından çarpmasını izledi ve sonra kendine bir fincan çay daha doldurdu. Güzel ve demliydi. Sık sık çay içmezdi. St Giles'da bulunan çay yaprakları zaten en az bir kez kullanılmış, onun gibi insanlara yeniden satılmak üzere arka kapıdan satın alınmıştı. Küçük sürahideki beyaz, kaymak gibi sütü fincanına döktü ve yarısına kadar doldurduktan sonra iki topak şeker ekledi.

Sıcak, tatlı biradan bir yudum aldı ve Kyle'ın gözüne takıldı.

Boğazını temizledi. "Bunun için özür dilerim."

"Ailenizi seçebileceğinizi sanmıyorum." Fincanını dikkatlice yerine koydu. "Karınızın kardeşi miydi?"

Yüzünü buruşturarak kapalı kapıyı küçümseyen bir ifadeyle işaret etti. "David Townes, Vikont Childress. Barlowe Kontu'nun varisi ama babası kurnaz bir ihtiyar piç ve oğlunun müsrif olduğunu biliyor. Barlowe onu çok sıkı bir şekilde dizginliyor, dolayısıyla bu küçük melodram parçası."

Başını salladı, adamın ona bu kadar çok şey anlatmasına şaşırmıştı. Aslında o kadar şaşırmıştı ki biraz daha zorladı. "Ne demek istedi? Annenin bir köylü olduğunu mu?"

Kaşlarını çattı ve tekrar yerine oturdu. "Saldırıları tartışmayı tercih ederim."

Çay fincanına baktı ve adamın cevap vermemesinden duyduğu hayal kırıklığını gizledi. Bir dükün annesi nasıl bir köylü olabilirdi?

Ama belki de bu sadece Vikont'un Kyle'ı aşağılama yöntemiydi.

Sandalyesinde kambur duruyordu. "Dün gece bildiğim her şeyi sana anlattım, şef."

"Güldür beni," diye kestirip attı.

"Pekâlâ." Sırıttı. "Scarlet Throat çetesini kimin kışkırtmış olabileceğini düşündüğünü söyle bana, şef. Kim ölmeni istiyor?"

Kara kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bir şeyleri tartışmak isteyen sensin, şef, ben değil. Ayrıca" -bir parça ekmek daha aldı ve yağlamaya başladı- "Bu bacağımdaki bıçak yarası aksini söylüyor."

Kız büyük bir kaşık reçel alıp ekmeğin üzerine sürerken nefesinin altından küfretti. Reçeli her zaman sevmişti ve bu da içinde güzel meyve parçaları olan çilekli bir reçeldi.

İçini çekti. "Her şey oldukça karmaşık ve senin anlayacağından emin değilim."

Reçel ve ekmeğinden bir ısırık alırken onu eğlenerek izledi. Soylu bir hanımefendi olsaydı, her sabah kahvaltısında reçel, ekmek ve çay olurdu. "Dene beni."

"Ya politiktir - ki bu durumda Rus veya Prusya aksanlı adamlara dikkat etmelisiniz - ya da..." Şakağını ovuşturdu.

"Ya da...?" diye sordu.

"Bir tür kulüp var," dedi sonunda, sesi

isteksiz. "Onları alaşağı etmekle görevlendirildim. Onlara Kaosun Lordları deniyor."

Alf aldığı ekmek ve reçel lokmasını yuttu ve ellerinin tozunu aldı. Sözleri bir sürü soruyu akla getirdi ama o sadece bir soru sordu. "Oo tarafından mı görevlendirildin, şef?"

Bir süre dikkatle ona baktı ve sonra ayağa kalktı. "Benimle gel, sana göstereyim."

Beşinci Bölüm

Beyaz Büyücü ve kocası alevlerle savaştı ama ateş büyülüydü. Ne suya boyun eğdi ne de
Ne kum ne de rüzgar, ama durmaksızın yanmaya devam etti. Önce kocasının yanarak ölmesini, sonra da en büyük dört çocuğunun teker teker alevler içinde can vermesini, anneleri için çığlık atmalarını izledi. Sonunda sadece en küçük çocuğu, altı yaşında bir kız çocuğu kalmış, Beyaz Büyücü'nün kollarına tutunmuş....
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Hugh, arabanın hazırlanmasını beklerken, Alf'in ona izin verirse hemen yola çıkacağını düşündü. Çocuk inatla St Giles'a geri dönecekti ve akşama kadar ölmüş olabilirdi. Emir almaya alışık değildi ve eğer dün geceki tartışma bir gösterge ise, kendisine yardım etmeye çalışanlara karşı da doğuştan gelen bir şüphesi vardı.

Bu nedenle Hugh bu sabah Shrugg'ı görmeye giderken çocuğu da yanında götürmeye karar verdi. Bu şekilde Alf'i yanında tutabilir, onu izleyebilir ve koruyabilirdi.

Çocuk ayrıca otoriteye karşı gelmekten de hoşlanıyor gibiydi - Alf'in kendisine dük olarak hitap etmeyi reddettiğini de gözden kaçırmamıştı. Genelde insanların kendisine Majesteleri diye hitap etmesine pek aldırış etmezdi - adamları da genellikle etmezdi,

Ordudaki komuta pozisyonuna alışkın oldukları için. Adamları kendisine Majesteleri yerine efendim diye hitap ettiğinde, saygısızlık kastı olmadığını biliyordu.

Aslında tam tersi.

Alf, Hugh'ya kibirli bir tavırla şef diye hitap ettiğinde, Hugh saygısızlıktan daha fazlasının kastedildiğinden oldukça emindi. Çocuğun alaycılığından daha rahatsız edici olan şey ise Hugh'nun kendi tepkisiydi: Aldırmadığını fark etti.

Daha da kötüsü, Alf'in alaylarını oldukça eğlenceli buluyordu. "Bu mu?"

Çocuğun sesiyle döndü.

Giriş holündeydiler - doğal olarak gri ve yeşil mermer zeminli, yeşil kumaş duvarlı zengin bir odaydı. Alf gözlerini kısarak yukarıdaki avizeye bakıyordu -Katherine'in evliliklerinin ilk yılında aldığı büyük, şatafatlı bir şeydi bu- ama şimdi çocuğun büyük merdivene doğru gittiğini gördü. Gözlerini dikmiş Katherine'in portresine bakıyordu.

Hugh'nun içinden ona terbiyesini takınması ve tablodan uzaklaşması için bağırmak geldi ama bu kabalık olurdu. Ve delikanlı sadece merak ediyordu.

Bir nefes aldı ve Katherine'e bakarak yanına yürüdü. Tam boy bir portreydi ve klasik kalıntılara benzeyen bir yerde duruyordu, bir kolu kırık bir sütuna yaslanmıştı. Üzerine dikkatsizce atılmış ermin bir pelerinle, dökümlü beyaz bir elbise, neredeyse bir kombinezon içinde resmedilmeyi seçmişti. Gururu ve neşesi olan maun rengi saçları çözülmüş, bir omzundan aşağı dökülüyordu ve başı, beyaz boynunun uzun çizgisini daha iyi ortaya çıkarmak için izleyiciden yarı dönüktü.

Portrede de hayattayken olduğu gibi güzeldi ama Hugh resmin onun hakkını verdiğini hiç düşünmemişti. Poz çok durağandı. Ressam ne kadar başarılı olursa olsun, Katherine'in özündeki canlılığı yakalayamamıştı. Bir odaya girip anında odaya hükmedebiliyordu,

hem erkeklerin hem de kadınların dikkatini çekiyor.

Şimdi ona bakıyor ve hiçbir şey hissetmiyordu. "Evet, bu Katherine, rahmetli karım."

"O ne zaman...?"

"Geçen Eylül." Gideli neredeyse beş ay olmuştu. Alf'in ona attığı hızlı bakışı hissetti. "Özür dilerim, şef."

Kaba görünmeden buna söyleyebileceği pek bir şey yoktu. Portreyi sadece oğullarının hatırı için asmıştı.

Çocuk başını eğdi. "Onda Lord Peter'ı görebiliyorum. Gözleri aynı. Güzel ve mavi."

Hugh eğlenerek Alf'e baktı. "Mavi gözleri sever misin?"

Çocuk ayakkabılarını yere sürttü. "Herkes öyle değil mi?"

"Bilmiyorum." Çocuğu inceledi ve Alf hakkında çok az şey bildiğini fark etti. "Mavi gözlü bir sevgilin var mı?"

"Ben mi, şef?" Alf gözlerini kocaman açarak ona baktı ve Hugh bir gerçeği yakalamış olması gerektiğini düşündü. Çocuğu hiç bu kadar telaşlı görmemişti.

Bir kaşını kaldırdı. "Ya da ilgilendiğin bir kız?"

Alf gözlerini kırpıştırdı ve her zamanki soğukkanlılığının bir kısmını geri kazanmış gibiydi. "Bak ne diyeceğim, şef, eğer hoşlandığım bir kız olsaydı, bu gözlerinin rengi yüzünden olmazdı. En azından sadece bu yüzden."

"Hayır mı?" Hugh dudaklarının titrediğini hissetti. Gerçekten de delikanlıyı kızdırmamalıydı. "Meme mi, kıç mı?"

Alf bir an için gözlerini kırpıştırdı. Sonra da ters ters baktı. "Göt. Kesinlikle göt. Ama benim bahsettiğim bu değil."

"Sonra ne olacak?"

"Diğer şeyler." Alf ellerini başının üzerinde sallayarak örnek verdi. "Daha büyük şeyler. Gülüp gülmediği ve neye güldüğü. Bebekler ve küçük çocuklar onu gülümsetiyorsa. Ailesi onu çıldırtsa bile onlarla ilgileniyorsa. Ve

Eğer geceleri yıldızlara bakmayı seviyorsa." Çocuk ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "Bunlar bir sevgilide gözlerinin renginden daha önemlidir."

Geceleri yıldızlara bakmak mı? Hugh Alf'e biraz hüzünle baktı. "Neden, imp, sen bir romantiksin."

Çocuğun al yanakları kızardı. Çenesini kaldırdı. "Ve buna izin yok, değil mi? St Giles'lı bir çocuğun romantik hayaller kurması? Romantizm sadece zengin koylar için mi?"

"Oh, buna izin var," dedi Hugh. "Sadece romantik ruhunuza dikkat ettiğinizden emin olun. Hayallerinizi yıkmaya karar verdiğinde Kader'in nereden geldiğinizi ya da mali durumunuzu umursamadığını hissediyorum."

Alf ağzını açtı, sonra kapattı ve ondan Katherine'in resmine bakıp tekrar geri döndü. Sempati duyuyor gibi görünen bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Neden böyle hissettiğinizi anlayabiliyorum, şef, ama-"

"Aslında çok az şey anlıyorsun," diye sertçe cevap verdi Hugh. Bu saçma sohbetten sıkılmıştı. "Gel, araba şimdiye kadar hazır olmalı."

Şehirdeki evinin ön girişine doğru yürüdü, kendini anlaşılmaz bir şekilde sinirli hissediyordu.

Alf yine de ona ayak uydurmayı başardı ve Hugh ön kapıyı açmak üzereyken çocuk ona doğru eğildi.

"Ama bir şeyi yanlış anladın, şef."

"Neymiş o?" Hugh homurdandı.

"Mavi gözlere o kadar da düşkün değilim." Eğlenmiş görünüyordu. "Ben koyu renk gözlü kızları severim."

Alf beş dakika sonra, bir vagonun penceresinden LONDRA'YI GÖRMENİN sokaklarda yürümekten çok farklı olduğunu düşündü. İnce kırmızı deri koltuğun kenarına oturmuş, camdan dışarı bakıyordu. Sokakları bir arabanın içinden görmek tuhaftı. Ellerinde süpürgeleriyle süpürgeci çocuklar vardı.

Süpürgeler karşıdan karşıya geçenler için bir ya da iki kuruş karşılığında yolu temizlemeye ve para vermeyi reddedenlerin giysilerine pislik sıçratmaya hazırdı. Burada kol kola girmiş iki kadın vardı; biri koyu kırmızı bir elbise, diğeri mavi çizgili bir etek ve ceket giymişti. Atlı genç bir subay yanlarından geçerken başlarını birbirine eğdiler.

Alf vagonun içinde daha yüksekteydi, sokağın sesi camdan geliyordu. Ayrı. Gürültülü, çoğunlukla dağınık sokakta değil. O güzel elbiseli hanımlar bile yanlarından geçtikleri sütçü kızlarla ve şarapçı kadınlarla dirseklerini ovuşturmak zorunda kalıyorlardı.

Koltuğuna geri oturdu. Zenginlerin bazen diğer herkesi insan olarak görmekte zorlanmasına şaşmamak gerek.

Arabanın karşısındaki Kyle'a baktı.

Pencereden dışarı bakarak oturdu, kendi karanlık düşüncelerinde kayboldu. Ölen güzel karısı için yas mı tutuyordu? Merak etmeye devam etmek, adamın içini açmak ve portredeki kürkle örtülü o muhteşem, muhteşem yaratığa karşı kayıtsız mı yoksa içten içe incinmiş mi olduğunu öğrenmek istiyordu. Ama koridorda aralarında geçen o tuhaf an geçmişti; sevgilisi olduğu konusunda onunla alay eden adam ortadan kaybolmuştu.

Çok da iyi oldu, gerçekten. O bir düktü, onun işvereniydi, başka bir şey değildi.

Dün gece yaralandığında ona kaçmış olması dışında. Yuvasına değil. St. John'a değil. Ona.

Doğru, St Giles'a giden yol kapatılmıştı ve orada kendisini bekleyen daha fazla Scarlet Throats olmasından korkuyordu ama Kyle'ı güvenlik için aramasının tek nedeni bu değildi.

Korku ve acı içindeyken bile, içgüdüsel olarak ona, hiç tanımadığı bu adama güvenebileceğini biliyordu.

Belki de o öpücük yüzündendir.

Alf nefesinin altından homurdandı. Ned'in bu düşünceye ne diyeceğini duyar gibiydi. Asla kimseye güvenme,

Özellikle de lanet olası bir züppe. Soğuğa karşı sımsıkı kıvrılıp birlikte yattıklarında bu neredeyse onun masalıydı. Güzel konuşabilirler ama sadece onlar için yapabileceklerinizin ya da daha kötüsü bacaklarınızın arasındakilerin peşindedirler. En iyisi kendinden başka kimseye güvenme.

Bir de Ned vardı elbette ama o da çok uzun zamandır ortalıkta yoktu. Kime güveneceğini ve kimden kaçacağını kendi başına öğrenmek zorunda kalmıştı.

Ve Kyle'a güveniyordu.

Karşısında oturan adam iç çekti ve doğruldu. "Neredeyse varmış olmalıyız."

Alf pencereden dışarı baktı ve arabanın, önünde iki uzun kule ve aralarında bir saat bulunan devasa bir tuğla binanın önünde durduğunu fark etti.

St James's Palace.

Kral'ın yaşadığı yerdi.

Kyle'a kuşkulu bir bakış fırlattı ama o çoktan arabadan inmeye hazırlanıyordu ve bunu fark etmemiş gibiydi. Herhalde onun içeri girmesini istememişti?

Ama şimdi sabırsızlıkla ona bakıyordu.

Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı, bacağı hâlâ ağrıdığı için dikkatli hareket ediyordu.

Kyle arabadan indi ve onun inişini izlemek için döndü, yardım teklif edebilecekmiş gibi duruyordu.

Ona ters ters baktı.

Bunun üzerine ağzı bir karış yukarı kalktı ve sonra kraliyet sarayına doğru yürümeye başladılar. Alf bakmamaya çalıştı ama gerçekten de yapacak bir şey yoktu. Süslü kostümler giymiş muhafızlar ve etrafta duran ince giyimli insanlar vardı, bayanlar gülünç derecede geniş çantalar takıyorlardı. Muhafızlar Kyle'ı tanıyor gibiydi. Canlı giysili bir uşak aceleyle yanlarına geldi, selam verdi ve onları kabul salonundan geçirip daha az kalabalık olan başka bir koridora götürdü.

Alf yürürken merakla etrafına baktı ve Kral'ın kendisinin bu salondan geçip geçmediğini merak etti. Öyle olmalı,

Öyle değil mi? Burası onun ve Kraliçe'nin yaşadığı yerdi. Saray büyüktü ama bir kralın evinin hayal ettiği kadar harika değildi. Bir kere odalar, daha önce gittiği birkaç aristokrat evinde gördüklerinden daha küçüktü ve bir diğeri de biraz köhne ve eski modaydı. Yine de. Burası bir saraydı. Prensler, prensesler, krallar ve kraliçeler burada uyur, yemek yer ve nefes alırlardı, neredeyse gerçek insanlar gibi.

Sonunda koridor daraldı ve sanki hizmetlilerin odasındaymışlar gibi göründü.

Uşak aniden sıradan bir kapının önünde durdu, kapıyı açtı ve "Kyle Dükü sizi görmek istiyor, efendim" dedi.

Sıkışık, kalabalık bir ofise girdiler.

Alf, devasa masanın arkasında ayağa kalkan ufak tefek adama kaşlarını kaldırdı. Ellisini çoktan aşmıştı, zayıf bir yüzü ve hüzünlü, çizgili gözleri vardı ve önünde küçük bukleler olan gri bir peruk takıyordu. Eğer bu Kral George II ise, portrelerine hiç benzemiyordu.

"Kyle!" diye bağırdı adam, peygamber çiçeği mavisi gözleri biraz şişmişti. "Geçen gece neredeyse öldürülüyormuşsun diye duyduğum şey de ne?"

"Gördüğüm kadarıyla casusların her zamanki gibi hızlı, Shrugg," diye cevap verdi dük sertçe.

O zaman kesinlikle Kral değil. Alf hayal kırıklığına uğramamak için mücadele etti.

"Evet, sağlığınız hakkında bilgi almak için fısıltılara ve söylentilere güvenmek zorunda kalmamalıyım." Diğer adam kaşlarını çattı ve yüzünün çizgilerle dolmasına neden oldu. "Ona öğle yemeğinde söylemek zorunda kaldım ve sindiriminin ne kadar hassas olduğunu biliyorsun."

Kyle masanın önündeki sandalyelerden birine otururken kaşlarını alaycı bir ifadeyle kaldırdı. "Açıkçası herhangi bir tepki vermesine şaşırdım."

Shrugg'ın bakışı alaycıydı. "Siz onun oğlusunuz, Majesteleri."

İşte o zaman Alf konuştuklarını fark etti.

Kral hakkında. Sersemlemiş bir halde masanın önündeki diğer sandalyeye çöktü ve iki adamın arasına baktı. Aklında pek çok soru vardı ama bu büyüleyici sohbeti bölmemesi gerektiğini biliyordu.

Kyle, "Birkaç kişiden biri ve üstelik bir piç," diye mırıldanıyordu.

"Tanınmış bir piç, Majesteleri," diye karşılık verdi Shrugg. "Ve işte tüm fark burada yatıyor."

Kyle tartışmadan bıkmış gibi bu noktayı elinin tersiyle itti - ki Alf bunu çok sinir bozucu buluyordu. "Size danışmak için gelmemin nedeni saldırı."

"Oh?"

Dük başını salladı. "Yolumu kesen bir ayak takımı değildi. Neredeyse bir düzine adam tarafından kasıtlı olarak hedef alındım ve neredeyse öldürülüyordum."

Shrugg sandalyesine geri oturdu ve bir süre sessiz kaldı. Sonra ilk kez Alf'e baktı. "Bu kim?"

"St Giles'dan muhbirim Alf. Alf, bu Copernicus Shrugg, Kral'ın özel sekreteri. Diğer şeylerin yanı sıra."

Alf, onu yakından inceleyen yaşlı adama başını salladı. "Ne yapıyorsun?"

"Ona güveniyor musun?" Shrugg bakışlarını ondan ayırmadan sordu.

"Başka türlü onu getirmezdim," dedi Kyle hafifçe.

Shrugg başını salladı ve sonunda Dük'e tekrar baktı. "Saldırının Kaos Lordları tarafından yapıldığını düşünüyorsunuz."

Kyle bir kez başını salladı. "Evet, biliyorum." Sandalyesinde öne doğru oturdu, konuşurken dirseklerini dizlerine dayadı. "Habsburg büyükelçisinin rezidansındaki bir akşam yemeğinden dönüyordum, orada bir Rus casusunun bir Prusyalıya olası sırları verdiğine kulak misafiri oldum-"

Shrugg bir ünlemle araya girdi.

Kyle onu bir kenara salladı. "Sana bir rapor göndereceğim. Saldırıdan bir gün sonra Alf'i peşimdeki suikastçıları kimin gönderdiğini bulması için tuttum ve bir tarif aldı, ama çok iyi bir tarif değil.

bir tane."

Shrugg dikkatini ona çevirdi.

Alf kaşlarını kaldırdı. "Koy çürük yumurta kokuyordu. Belki de." Kyle'a dikkatle baktı. "Aradığın kişi olmayabilir bile, şef, sana söylemiştim."

"Hepsi bu mu?" Shrugg kuşkulu görünüyordu.

"Görünüşe göre." Dük ne Shrugg'ın sözlerinden ne de kendi uyarısından rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Ama dikkat edin: yabancı bir aksanı yoktu."

"Pish!" Shrugg tombul ellerini havaya kaldırdı. "Bu Lordlar için pek de lanetleyici bir kanıt sayılmaz, Majesteleri."

Kyle soğukkanlılıkla, "Hayır, ama Alf dün gece takip edildi ve dövüldü," dedi.

Alf yüzünü buruşturdu ve boğazını temizledi. Her iki bey de ona baktı.

"O konuda," dedi. Shrugg'ın yararlanması için araya girdi: "Görüyorsun ya, Kızıl Boğazlılar, onlar dükü öldürmeye çalışan kabadayılar," dedi. "Onlarla benim bir tür hikâyemiz var diyebiliriz."

"Bir tarih," diye tekrarladı Kyle düz bir sesle.

Başını salladı. "Bağırsaklarımı yediler. Ve doğrusunu söylemek gerekirse onlardan pek hoşlanmıyorum."

"Bunu bana hiç söylememiştin," dedi Kyle.

"Fırsatım olmadı, değil mi?" diye karşılık verdi. "Dün gece bıçaklanmak, bu sabah kahvaltı etmek ve Kral'ın sekreterini görmeye gitmek arasında, her ne kadar iyi bir beyefendi olsa da." Shrugg'a melek gibi gülümsedi.

Boğazını temizledi ve gülümsemesini bastırır gibi yaptı. "Demek istediğim, benden başka bir sebepleri olabilirdi.
Beni dövmek için yaptığınız saldırı hakkında sorular soruyorum" diyerek sözlerini tamamladı.

Kyle homurdandı. "Her ne olursa olsun, ben hala bunun Lordların işi olduğunu düşünüyorum."

Shrugg başını hüzünle sallayarak, "Ben hâlâ tam olarak ikna olmuş değilim, Majesteleri," dedi.

"Bu Lordlar tam olarak kim?" Alf sordu.

Kyle ona cevap verdi. "Aristokratlardan oluşan bir kulüp ya da topluluk. Gizlice buluşurlar, maske takarlar ve üzerlerinde bir yunus ya da domuzbalığı dövmesi bulunur. Biri diğerine dövmeyi gösterdiğinde, ikincisi ilkinin her istediğini yapmak zorundadır."

"Ne gibi?"

"Onlar güçlü adamlar. Hükümette, kilisede, orduda, toplumda yer alıyorlar. Biri diğerinden Parlamento'daki bir tasarıyı desteklemesini, kızıyla evlenmesini ya da oğluna orduda bir görev vermesini isteyebilir." Siyah gözleri ciddi bir şekilde ona baktı. "Görünüşe göre üyeler birbirini tanımıyor. Ve eğer Lordlar'dan ayrılmaya çalışırlarsa ya da yabancılara Lordlar hakkında konuşurlarsa öldürülüyorlar."

"Huh," dedi Alf, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Konuşurlarsa insanları öldürmek dışında, bu Lordlar ile toplumun çoğu arasında pek bir fark göremiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Hep birlikte çalışıyorsunuz, değil mi? Anlaşmalar yapıyor, geri kalanımızı nasıl yöneteceğinize kendi aranızda karar veriyorsunuz. Bu Lordlar kendilerini sizin büyük gizli kulübünüzün içinde daha küçük bir gizli kulüp haline getirdiler."

Shrugg kaşlarını çattı. "Çok alaycı bir genç adamsın."

Kyle ona bakmadan elini yaşlı adama doğru uzattı. Adam dikkatle onu izliyordu. "Sanırım garip bir şekilde haklı olabilirsin, ancak hükümettekilerin aynı fikirde olmayacağını düşünüyorum."

Shrugg homurdandı.

"Ancak," diye devam etti Kyle, "dikkate alınması gereken başka bir konu daha var - çok daha karanlık bir konu."

Gözleri kısıldı, tedirginliği omurgasına doğru yayıldı. "Neymiş o, patron?"

"Bu Kaos Lordlarının toplantılarında yaptıkları şey. Onlara cümbüş diyorlar." Yüzünü buruşturdu ve bacaklarının arasında kenetlediği ellerini inceledi. "Daha çok taşradaki belirsiz yerlerde verilen sarhoş partileri gibi. Çeşitli kurbanlar getirilir

Bu gece için. Kadınlar. Kızlar. Erkek çocuklar. Bazıları sağ çıkmıyor." O siyah gözler onunkilere kaydı ve bir an için korunaksız kaldılar. Adamın bakışlarında öfke, keder ve kararlılık gördü ve nefesini kesti. "Anlıyor musun?"

Yavaşça, "Hayatım boyunca St Giles'da yaşadım, şef. Erkeklerin kadehlerinde kadınlara, kızlara ve oğlanlara neler yapabileceğini yeterince iyi biliyorum."

Zaten bu yüzden maske ve rengarenk bir kıyafet giyip geceleri karanlık ormanda ava çıkıyordu.

Canavarları alt etmek için.

Çenesindeki bir kas esnedi. "O halde Kaos Lordlarının neden yok edilmesi gerektiğini biliyorsunuz."

Bir an donakalmış bir halde ona baktı. Oh, bu hayvanların neden durdurulması gerektiğini biliyordu, ama onun bunu bilmesi -bilmesi ve bu konuda bir şeyler yapacak kadar önemsemesi
-onu duraksattı. Tecrübelerine göre, aristokratlar fakirler, zayıflar, daha az temiz olanlar incindiğinde ve sömürüldüğünde görmezden geliyor ya da umursamıyorlardı.

Bir böceğin ayaklar altında ezilmesini umursadıklarından daha fazla.

Yine de Kyle gerçekten umursuyor
gibi görünüyordu. "Alf?"

Gözlerini kırpıştırdı. Adam onun cevabını bekliyordu.

Bu yüzden bir kez başını salladı. "Evet, bu Lordların neden yok edilmesi gerektiğini biliyorum."

"Yine de," diye içini çekti Shrugg, "size, Majestelerine ve Lordlara yapılan saldırı arasında herhangi bir bağlantı olduğunu hâlâ tespit edemedik. Elinizdeki bilgilerden yeni bir şey öğrendiniz mi?"

Alf kaşlarını çattı. "Ne bilgisi bu?"

Kyle sabırsızca yüzünü buruşturdu. "Montgomery Dükü, geçen sonbaharda İstanbul'a gitmeden önce, Lordlar Kamarası üyesi olduğunu ima ettiği dört adamın isimlerini içeren bir listeyi bana bırakma nezaketini gösterdi. Başka bir şey yok, dikkatinizi çekerim, sadece isimler. Ve hayır"-Shrugg'a döndü-"Ben bu zamana kadar

Gözetim altında tutulmalarına rağmen haklarında daha fazla şey bulamadık. Hepsi de Londra sosyetesinin saygın üyeleri gibi görünüyor. Sosyetenin çok şanslı üyeleri - hepsi de son on ya da yirmi yılda servetlerini artırdılar - ama bulabildiğim yasadışı hiçbir şey yok."

"Neden onları tutuklamıyorsunuz?" Alf sordu.

"Çünkü," diye yanıtladı Kyle, sabrı tükeniyormuş gibi bir sesle, "hepsi aristokrat, hem de güçlü aristokratlar. İçlerinden biri Exley Kontu. Eğer onları sadece Montgomery'nin sözüyle içeri alırsam, bu büyük bir skandala yol açmaktan başka bir işe yaramaz ve ben daha hiçbir şey öğrenemeden serbest bırakılırlar."

"Ama eğer şu anda oradalarsa..." Alf dudağını ısırdı. Bu adamların tam da şu anda çocuklara zarar verebileceğini düşünmekten nefret ediyordu.

"Sadece onlar değil," dedi Kyle nazikçe. "Bunun bir topluluk olduğunu unutma. Düzinelerce, belki de yüzlerce üyesi var. Ayrıca," diye devam etti, "Montgomery bana bir mektup daha gönderme nezaketinde bulundu ve dün elime geçti."

Ceketinin cebinden bir mektup çıkardı ve masanın üzerinden Shrugg'a uzattı.

Diğer adam kitabı açtı ve okumaya başladı, sonra homurdandı. "Burada su boruları hakkında gevezelik ediyor. Bana ilgili kısmı söyle."

Kyle başını salladı. "Lordların eski liderinin geçen sonbaharda öldürüldüğünü ve bildiği kadarıyla yerine geçecek birinin olmadığını söylüyor."

Shrugg mektubu belirgin bir tiksintiyle masanın üzerine fırlattı. "Bunun pek bir anlamı yok. Montgomery'nin bilgi kaynaklarına saygı duyuyorum -Tanrı bilir adamın benden daha fazla casusu vardır- ama bir aydan uzun süredir ülke dışında." "Evet, ama her zaman şüphelendiğim şeyi söylemeye devam ediyor:

Liderin elinde üyelerin isimlerinin yazılı olduğu bir liste vardı," dedi Kyle, parmağını mektuba vurarak. "O liste hâlâ birilerinde

Ya yeni lider ya da yeni lider seçilene kadar onu güvende tutan biri. Eğer o listeyi bulursak herkes elimizde demektir." Sandalyesine geri oturdu. "Sonra da o piçleri yok ederiz."

Shrugg gözlerini kıstı ve uzun bir süre içini çekti, ardından, "Senin mantığını kabul ettiğimi varsaysak bile, bu listeyi nasıl bulacaksın?" dedi.

"Şu anda mı?" Kyle ellerini uzattı. "Emin değilim. Hem Exley Kontu'nun hem de Lord Chase'in şehirdeki evlerine adamlarım girdi. Adamlarım bariz yerlere baktılar ve hiçbir şey bulamadılar. Sör Aaron Crewe ve Lord Dowling'e sızmak daha zor oldu." Kyle başını salladı. "Ama eğer yabancı casuslar yerine Lordlar tarafından saldırıya uğradıysam, o zaman sanırım en iyi seçeneğim Scarlet Throat çetesini aramak. Beni öldürmeleri için onları kimin tuttuğunu bilmek istiyorum."

Alf boğazını temizledi. "Şey... buna gelince..." Bir nefes aldı ve bir karar verdi. Bu, Scarlet Throats'tan duyduğu korkudan daha önemliydi. "St Giles'da çeteden bazılarını bulabileceğimiz bir cin evi biliyorum. Seni bu gece oraya götürebilirim."

Kyle kaşlarını çattı. "Bunu bana neden dün gece söylemedin?"

Ona sert bir gülümseme verdi. "Kaynaklarımı gizli tutmayı severim, şef. Onlar benim ekmek teknem."

"Verdiğin bilgiler için sana para ödüyorum."

"Ben de sana biraz verdim." Çenesini kaldırdı, yutkundu. "Eğer kendini kirletmek istemiyorsan, araştırmayı tek başıma da yapabilirim."

Ama Kyle başını salladı ve kadın içini kaplayan rahatlamaya engel olamadı - ta ki Kyle bir sonraki sözlerini söyleyene kadar: "Hayır. St Giles'a tekrar gitmeden önce bacağını iyileştirmen gerek. Ben bu gece adamlarımı götürürken sen Kyle House'da kalacaksın."

Ağzının açık kaldığını hissetti. "Uyumak mı? Beni ne sanıyorsun, şef? Ciğeri beş para etmez bir korkak mı?"

"Seni erkek sanıyorum." İri, geniş ve kendinden emin bir şekilde ayağa kalktı. Ne de olsa o bir düktü, değil mi? "Bir

incinmesine izin vermeyeceğim. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Artık benim korumam altındasın. Bu mesele çözülene kadar dediklerimi yapacaksın."

IRIS tuvalet masasının aynasından, hizmetçisi Parks'ın yatmaya hazırlanırken saçlarını taramasını izledi. Parks yaklaşık iki yıldır onunla birlikte çalışıyordu. Verimli, temiz ve oldukça suskun biriydi. Ayrıca saçını tararken Iris'in saçını hiç çekmezdi, bu yüzden Iris'in ona minnettar olması gerekirdi. Parks bir Fransız hanımefendisinin hizmetçisi kadar şık olmayabilirdi ama o kadar pahalı da değildi.

James ona düzenli bir para bıraktığı için bu oldukça önemliydi.

ama abartılı bir gelir değil. Çok rahat yaşamaya yetecek kadar. Bağımsız bir ev kurmaya yetecek kadar değil. Sonuç olarak kardeşi Henry ve eşi Harriet ile birlikte yaşamaya başladı. Neyse ki ikisini de çok seviyordu ama başka birinin, hatta bir akrabasının evinde yaşamanın ufak tefek sakıncaları vardı. Örneğin, son zamanlarda kendisine arkadaşlık etmesi için küçük bir köpeğe sahip olmak istediğini düşünüyordu. Ama tabii ki bir tane satın alamazdı. Harriet hem köpeklerden hem de kedilerden nefret ederdi. Ve bazen Iris yatak odasının duvarlarını rahatlatıcı açık maviye boyamanın ne kadar güzel olacağını düşünüyordu. Şu anda duvarlar koyu yeşildi ve Harriet'in en sevdiği renkti.

Hugh ile evlendiğinde her şeyin çok farklı olacağını düşünüyordu. Bir, hatta iki köpeği olabilirdi. İsterse evi yeniden dekore edebilirdi. Masraflar konusunda hiç endişelenmeden harcayabilirdi -gerçekten de savurgan biri değildi.

Tabii onunla evlenirse.

Parks saçındaki fırçayı kaldırdı, temizledi ve tuvalet masasının üzerine koydu. "Başka bir şey var mı leydim?"

"Hayır, teşekkür ederim. İyi geceler Parks," diye mırıldandı Iris. Hizmetçi kadın reverans yaptı ve sessizce odadan çıktı.

Iris komodinin üzerindeki yanan mumu aldı ve yatağa taşıdı. Zümrüt yeşili asmaları ve yumuşacık yatağıyla oldukça güzel bir yataktı ve şimdi Harriet'in çatısı altında yaşamakla ilgili kötü şeyler düşündüğü için bile kendini suçlu hissediyordu.

Mumu küçük komodinin üzerine koydu ve yatağa tırmandı. Yine de uzanmadı. Geceleri uykuya dalmadan önce biraz kitap okumayı severdi.

Iris uzanıp yatağının başucunda duran ince, kırmızı deri kitabı aldı -Katherine'in günlüğü. Son birkaç gecedir parça parça okuyordu, çünkü elbette zordu ve sık sık gözyaşlarına boğuluyordu.

Ama aynı zamanda çok da güzeldi.

Yeni diktirdiği bir elbiseyi anlatırken Katherine'in sesini duyabiliyordu. Ya da saat on bir olmadan tüm içeceklerin bittiği bir suare hakkında iğneleyici bir şekilde yazdığında. Ya da tuhaf bir şekilde enfiye çeken bir beyefendiye güldüğünde.

Bu, arkadaşını tekrar hatırlamanın bir yoluydu.

Katherine'den başka biri olsaydı, Iris sevgilileriyle ilgili bazen çok samimi ayrıntılar içeren günlüğü okumakta tereddüt edebilirdi. Ama Katherine başkalarının ilgisinden hoşlanıyordu, hem erkeklerin hem de kadınların nefesini tutarak onun her sözünü beklemelerini seviyordu.

Iris'in şu anda günlüğünü okuduğunu bilse gülerdi.

Iris kitabı bıraktığı sayfaya kadar açtı.

-Katherine yeni bir sevgili edinmiş ve okumaya başlamıştı.

Beş dakika sonra Iris sayfadaki kelimeler karşısında tüm vücudunun soğuduğunu hissetti.

Günlük elinden düştü.

Altıncı Bölüm

Beyaz Büyücü yukarı baktı ve mavi gökyüzünde küçük bir nokta gördü. Yakında yanıp kocasını ve dört büyük çocuğunu takip edeceğini biliyordu ama en küçük çocuğunun da yok olmasına dayanamıyordu.
Büyücü kızın kulağına bir büyü fısıldadı ve bunu yaparken kollarını açtı ve altın bir şahin gökyüzüne uçtu.
Sonra alevler Beyaz Büyücü'yü ölmekte olan dudaklarındaki lanetle birlikte tüketti....
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

O gece Hugh, adamları arkasında, St Giles'daki dar bir sokakta yürüyordu. Alf'i, kendisine Scarlet Throats adını veren çetenin zaman zaman uğradığı isimsiz cin evinin yerini söylemeye ikna etmek için tüm ikna kabiliyetini kullanmak zorunda kalmıştı. Çocuk, görev yaptığı yıllar boyunca karşılaştığı tüm asker katırları kadar inatçı ve dik başlıydı. Hugh, çocuğun kalıp dinleneceğinden emin olmak için Talbot'u günün büyük bölümünde Alf'in hizmetçi odasının kapısında nöbetçi bırakmak zorunda kalmıştı. Ayrıldıklarında Talbot'un yerine iki uşak görevlendirmişti. Şeytanın doğal kurnazlığına ve cazibesine karşı tek bir kişiye güvenmemişti.

Mesele de buydu: Alf'in kıvrak bir zekası ve

Düşünceler arasında bağlantı kurma yeteneği neredeyse Hugh'nun kendisi kadar iyiydi. Orada bir potansiyel vardı. Çocuğa biraz disiplin kazandırabilirse, Alf'i adamlarından biri olarak kendi emri altına alabilirdi.

Ama bu daha sonra düşünülecek bir konuydu.

Şu anda kendisine ve Alf'e saldıran adamların peşindeydi.

Alf'in onları yönlendirdiği çırçır evi küçük bir avlunun dışında, bir apartmanın bodrum katındaydı.

Hugh Jenkins, Talbot ve Riley'ye baktı. "Hazır mısınız?"

Riley beyaz dişli bir sırıtışla, "Evet efendim," dedi.

Jenkins, Talbot ve

Göğsünde iki tabanca ve kalçasında bir kılıç vardı ve bir korsandan başka bir şeye benzemiyordu.

Jenkins ve Talbot sadece başlarını salladılar.

Hugh kiler merdivenlerinden dikkatle indi ve çırçır evinin kapısını açarak eğilip içeri girdi.

Oda bir mağara kadar karanlık ve alçaktı. Taş basamaklar sadece bir ateş, birkaç titrek fener ve tüten pipoların asık suratlı parıltısıyla aydınlanan bir odaya iniyordu. Hugh gözlerinin karanlığa alışmasına izin vererek yavaşça ilerledi. Adamlar kambur gruplar halinde fıçıların ya da tahta ve kasalardan yapılmış derme çatma masaların üzerinde oturuyordu. Hatta birkaçı duvara yaslanmıştı. Çoğunun elinde teneke cin fincanları vardı. Ortalık duman, idrar ve alkol kokuyordu.

Girişlerinde kimse başını kaldırıp bakmamıştı ama Hugh sağ eliyle bahse girerdi ki oradaki her adamın gözü onların hareketlerindeydi.

Alf buraya tek başına gelmeye niyetlenmişti ve bu düşünce Hugh'nun aklını kurcalıyordu. Cesareti ve birkaç bıçağı dışında silahı olmayan cılız bir delikanlı bu tehlike yuvasına giriyordu. Muhtemelen Alf'in planı, alarm vermeden dikkatli sorular sorarak buraya girmeye çalışmaktı.

Hugh'nun tamamen farklı bir stratejisi vardı. Buraya gelip de bir yabancı olarak tanınmamasının imkânı yoktu.

Ayrıca. Dün gece Alf'e saldırmış ve yaralamışlardı. Onun kendileri ve Hugh'ya yönelik girişimleri hakkında sorular sorduğunu bildiklerini zaten kanıtlamışlardı. Burada numara yapmaya gerek yoktu.

Ve her türlü kanlı misilleme ihtiyacı.

Arkasındaki Riley, Talbot ve Jenkins'in farkında olarak alçak, dumanlı odada dikkatle yürüdü. Yanından geçerken başlarını eğdiler. Yine de ateşin yanında, doğal olmayan bir şekilde hareketsiz oturan altı kişilik bir grup vardı. İkisi kırmızı boyunbağı giymişti.

Hugh masanın yanında durdu. "Dün gece Alf denen çocuğu öldürmeye çalışan adamları arıyorum."

Hugh'nun sağında oturan adamın sol göz kapağı düşmüştü ve kırmızı bir boyunluk giyen iki kişiden biriydi. Yavaşça eğildi, şahlandı ve tükürdü. Bir damla tükürük Hugh'nun botuna çarptı.

Hugh adamın kafasının arkasını yakaladı ve yüzüstü masaya çarptı.

Arkasından bir bağırış duyuldu ve Riley'nin tabancalarından biri büyük bir gürültüyle patladı.

Hugh solundaki adamın darbesini engelledi ve ardından çenesine indirdiği bir yumrukla onu sandalyesiyle birlikte yere serdi.

"Dikkat edin, efendim!" Talbot sopalarından birini kullanarak Hugh'nun sırtına doğru inen bir bıçağı savuşturdu.

Bıçağı tutan adam kendini el bombacısına doğru fırlattı.

Talbot neredeyse gelişigüzel bir şekilde kafasının yan tarafına vurarak onu yere serdi.

Hugh kılıcını çekti ve Talbot'un sırtına bir tabure doğrultan başka bir kabadayıyı biçti. Talbot adama sırıttı ve tabureyi yakaladı, sonra da kabadayının elinden alıp kafasında kırdı. Talbot döndü ve saldırmaya başlayan başka bir adamın bacaklarına tekme attı.

Hugh döndü.

Jenkins iki elinde jilet gibi keskin birer bıçakla dimdik duruyordu. Önünde, üzerinde ince bir kan çizgisi olan çok daha iri bir adam vardı.

yüzünün yan tarafındaki bir kesikten sızıyordu. Elinde bir bıçak tutuyordu ama Jenkins'le tekrar çatışmak isteyip istemediğinden tam olarak emin görünmüyordu. Akıllı adammış. Jenkins bıçaklarını hem hastaları hem de düşmanları üzerinde ustalıkla kullanırdı.

Riley bir elinde tabancası, diğerinde uzun bıçağıyla deli gibi sırıtıyor ve kıvırıyordu. İki kabadayı ile dövüşüyordu ve bu sırada onların miraslarına olabilecek en iğrenç terimlerle hakaret ediyordu.

Kapının yanındaki bir hareket Hugh'nun dikkatini çekti. Kırmızı yaka örtülü ikinci adam kapıya doğru sürünüyordu.

Hugh bir masayı kenara itti, kavga eden iki adamı dirsekleyerek uzaklaştırdı ve hızla merdivenlerden çıkıp kapıya yöneldi. Dışarıdaki küçük avlu karanlıktı ve sadece tepedeki yarım ay tarafından aydınlatılıyordu. Etrafına bakındı ama Scarlet Throat'u göremedi. Avludan çıkan iki dar sokak ve birkaç kapı vardı. Lanet olsun! Eğer adam kaçtıysa

-

Yukarıdan alçak bir ıslık sesi geldi. Yukarı baktı.

St Giles'ın Hayaleti çatıya çömeldi ve gördüğü manzara karşısında nabzı titredi. Eliyle en yakın sokak girişini işaret etti.

Hugh vahşice sırıttı ve Hayalet'in gösterdiği sokaktan aşağı koştu. İleride gölgeler arasında bir hareket seçebiliyordu. Kaçan Scarlet Throat olmalı.

Başının üstünden baktı.

Hayalet binaların arasından zarif ve kıvrak bir şekilde sıçradı ve göğsünde küçük bir patlama gibi genişleyen saf ve harika bir şeyin şimşeğini hissetti. Neredeyse sevinç gibi bir şey. Burada, kokuşmuş St Giles sokağında, gecenin geç bir saatinde, önündeki kabadayıyı ezerken bacakları geriliyor, ciğerleri buz gibi kış havasını yutuyordu.

Yıllardır böyle hissetmemişti. Son kez-

Sokaktan çıkıp bir avluya doğru koştu. Hugh avının ne tarafa döndüğünü merak edemeden bir ıslık sesi daha duyuldu ve Hayalet'in çatıların üzerinden avlunun karşısındaki bir yola doğru hızla ilerlediğini gördü. Belli ki Kızıl Boğaz hâlâ görüş alanındaydı.

Şeride doğru koşarken kaldırım taşlarının üzerinde kaydı. Arkasından biri bağırdı. Ve sonra başka bir dar geçitteydi. Ani bir sağa dönüş vardı ve o da bu dönüşü aldı, yanından geçen bir kedinin havlamasını duymazdan geldi ve sonra bir avluya daldı.

Hayalet oradaydı.

Yerde, kılıçlarıyla dans ederken yarım pelerini siyah bir girdaba dönüşmüştü, avları köşeye sıkışmıştı. Hareketlerinde bir şey dikkatini çekmişti, pek de doğru olmayan bir şey.

-Ama o izlerken kadın adamın bıçağını bir kenara bırakıp uzun kılıcını adamın boğazına dayadı ve bu düşünce yok oldu.

Gülümsedi.

Ve birilerinin onu erkek sanmasına hayret ediyordu.

Yarım maskesi, geniş kenarlı şapkası, erkek gömleği, tozlukları ve çizmeleriyle bile o kadar zarif duruyordu ki. Çenesi yukarı doğru eğik, sağ kolu önünde dimdik, ölümcül kılıcın ucunu Kızıl Boğaz'ın adem elmasına dayamıştı. Sol kolu dengeyi sağlamak için yana yatmıştı, kısa kılıcı sol elindeydi. İnce ve ufak tefekti ama çok hızlı ve acımasızdı. Bir erkek onun yanındayken sürekli tetikte olmak zorundaydı.

Başını hafifçe çevirdi ve sanki "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sorar gibi ona doğru eğdi.

Tabii ki onun orada olduğunu biliyordu.

Hugh onun yanında durup kabadayıya baktı.

Bakışları Hayalet'ten Hugh'ya kayarken adamın gözlerinin akı ay ışığında parlıyordu.

"Beni öldürmen için seni kim tuttu?" "Ben... Ben-"

Adamın kekelemesi küçük bir çığlıkla kesildi.

Hayalet kılıcının ucunu hafifçe adamın derisine bastırdı. Kan boynundan aşağı akmaya başladı.

"Adını vermedi!" dedi adam. "Dürüstçe! Bunu yapması aptallık olur."

"Neye benziyordu?"

Scarlet Throat'un gözleri Hayalet'e bakmak için döndü.

Çenesini ona doğru salladı, kılıcı boynuna saplandı. Taze kan sızdı.

Kabadayı yutkundu. "Senden biraz daha kısaydı" -Hugh'a başıyla işaret etti- "siyah bir ceket, pantolon ve palamut kahverengisi bir yelek giyiyordu, güzel işlemeliydi. Siyah büyük ceket. Beyaz peruk. Bir dük gibi konuşurdu."

"Ünvanlı mıydı?" Hugh araya girdi.

Adam omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Başka ne var? Gözlerinin rengini gördünüz mü? Kaç yaşındaydı?"

"Gözlerinin ne renk olduğunu bilmiyorum." Adam düşünür gibi yüzünü buruşturdu. "Otuz yaşında olabilir. Ya da kırk."

Hugh bir küfür savurdu. "Onu daha önce hiç gördün mü?" "Hayır."

"Lanet olsun," diye tükürdü Hugh. "Onun hakkında bana söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Çürük yumurta kokuyordu," dedi Kızıl Boğaz hemen.

Yanı başındaki Hayalet bıyık altından kıkırdadı.

"Ve bileğinin arkasında tuhaf bir iz vardı," dedi adam. "Bir balık, bir balina ya da bir-"

"Yunus," dedi Hugh, zafer göğsünü kabartarak.

Kızıl Boğaz şaşkın görünüyordu. "Bir yunusun neye benzediğini tam olarak bilmiyorum."

"Fark etmez." Hugh Hayalet'e baktı. "Bırak onu gitsin."

Hayalet kılıcını kaldırdı ve sert adam neredeyse boynunu temizleyemeden kaçmaya başladı.

Hugh onun kılıçlarını kınına sokmasını izledi. Parmağını çenesine dokundurdu, yumuşak tenini hissetti ve yüzünü yukarı kaldırdı.

Karanlıkta ve çirkin yarı maskenin ardında gözlerinin rengini seçemiyordu ama derinliklerinde ay ışığının parıltısını gördü.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı, o garip vahşilik hâlâ damarlarındaydı.

Cevap vermedi.

Böylece onu bu gece St Giles'ın çatılarında ilk gördüğünden beri yapmak istediği şeyi yaptı: eğildi ve ağzını kendi ağzıyla kapattı. Dudakları yumuşacıktı, çok yumuşaktı, şarap ve bal tadındaydı. Başını eğerek onun ince bedenini kendine yaklaştırdı, dilini alt dudağında gezdirdi, ta ki kadın ağzını onunkinin altında açana dek. İçeri daldı. Bir kez. İki kez. Yavaşça. Bir baştan çıkarma. Çünkü kızın bu konuda tecrübesiz olduğunu anlayabiliyordu. Sonra onun dilini kendi diliyle yakaladı, onunla eşit olarak buluştu ve göğsünde bir inilti yükseldi.

Çok tatlıydı. Çok haklıydı.

Avuçlarını onun göğsüne dayadı ve itti. Adam isteksizce başını kaldırdı ve geri çekilerek onu izledi. Nefes nefese duruyordu, dudakları ayrılmıştı, ay ışığında ıslak ıslak parlıyordu.

Ağzını kapattı, yutkundu ve parmak uçlarında ona doğru yükseldi. Hızlı ve ateşli bir şekilde onu bir kez daha öptü ve sonra gitti, gecenin karanlığına karıştı.

Sağ bacağını hafifçe tercih ediyor.

Hugh kızın ardından bakarken gözlerini kıstı ve sonunda kızın onda uyandırdığı vahşi, çılgın neşeyi en son ne zaman hissettiğini hatırladı.

Katherine'e aşık olduğuna inandığı zaman.

ALF o gece dar yatağında dikkatlice dönerken yüzünü buruşturdu. St Giles'ta savaşırken dikişlerini atmamıştı ama Kyle House'a geri döndüğünde bıçak yarası bandajların arasından kanamıştı. Bacağı cehennem gibi ağrıyordu. Muhtemelen bu ona

Kyle ona yapmamasını emrettiği halde pencereden kaçıp St Giles'a gidecek kadar inatçı olmak. Ama ne düşünürse düşünsün, adam onun efendisi değildi. Scarlet Throats da en az onun kadar, belki de daha fazla düşmanıydı, çünkü yıllardır onun peşindeydiler. Adam çetenin bölgesini işgal ettiğinde orada olmak istemişti.

Ayrıca, eğer bu gece gitmemiş olsaydı, onu bir daha öpemeyecekti.

Gözlerini kapadı, onun sert dudaklarının baskısını ve dilinin itişini hatırladı. Adam sıcak ve talepkârdı, akşam yemeğinde içtiği sert içkinin tadını alıyordu. Koşmaktan ve kavga etmekten ter kokuyordu ama bu kötü bir koku değildi. Temiz bir adamdı Kyle. Sıcak ve iriydi ve-

Tiz ve yüksek bir çığlık rüya gibi düşüncelerini delip geçti.

Alf yataktan yuvarlandı ve o daha konuyu düşünmeden koridora çıktı.

Bir çığlık daha.

Hizmetçilerin katındaydı ve birkaç kapı açıldı, hizmetçiler ve uşaklar yanan mumlarla gece kıyafetleri içinde dışarı bakıyorlardı.

Ama çığlık bu kattan gelmemişti.

Koridorun sonuna kadar koştu ve merdivenlerden bir alt kata, kreş katına indi; çıplak ayakları ahşap tahtalara çarpıyordu. Bir kapı açıktı, koridora ışık saçıyordu ve birinin ağladığını ve bir yetişkinin mırıldandığını duyabiliyordu.

Alf tereddüt etti.

Yatağına dönmeli miydi? Yine de bunca yolu gelmişti ve Ned her zaman merakın onun kusuru olduğunu söylerdi.

Koridorda parmak uçlarında ilerledi ve açık kapıdan içeri baktı.

Burası bir yatak odasıydı, bir çocuk odası. Tek ışık, yanan bir ateşti. Kit yatağında bir salyangoz gibi kıvrılmış, kollarını başının üzerine sarmıştı. Kyle yalınayak, başı açık ve üzerinde sadece bir gecelikle, şöminenin önünde volta atıyordu.

Şömine.

Buraya ondan önce gelmek için koşmuş olmalı.

Kollarında Peter vardı. Babası odanın bir ucundan diğerine ağır ağır yürürken küçük çocuk hâlâ ağlıyordu. Küçük çocuğun yumruğu Kyle'ın geceliğinin yakasını kavrıyor, göğüs kıllarının siyah bukleleri üstten dışarı fırlayacak şekilde çekerek açıyordu.

Alf gördüğü manzara karşısında nefesini tuttu.

Peter hıçkıra hıçkıra ağlarken küçük, kırmızı yüzünü babasının büyük göğsüne sürttü, geceliğini sümük ve gözyaşlarıyla ıslattı ama Kyle buna aldırış etmedi. Sadece yürüyüşünün sonunda döndü ve tekrar geri adım attı. Ve şimdi Kyle'ın mırıldandığını ya da belki de nefesinin altında bir tür şarkı mırıldandığını anlayabiliyordu. Bir erkeğin böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti. Kadınların bebekleri ve çocukları teselli ettiğine sık sık tanık olmuştu elbette. St Giles'ta kadınların yanlarında her zaman bebekler ve çocuklar olurdu; göğüslerinde, sırtlarında ya da yanlarında asılı. Kadınlar çocukları yanlarındayken çalışır, yürür ve uyurlardı ama erkekler neredeyse hiç böyle yapmazdı.

Kyle'ın kadın işi olarak görülen bir işi yapıyor olması onu daha az erkek gibi göstermeliydi.

Ama olmadı.

Çocuk onun kollarında çok küçüktü, pembe ayakları sallanıyordu ve savunmasızdı. Korkmuş ve üzgün görünüyordu. Kyle'ın kolları büyük ve güçlüydü ve onu geniş göğsünde nazikçe tutuyordu.

Bu manzara nefesini tutmasına neden oldu. İçinde, karnının derinliklerinde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu.

Özlem duyuyordu.

Belki de o küçük çocuk olmak, sıkıca sarılmak. Belki de o geniş göğse ve adamın geceliğinden dışarı fırlayan siyah buklelere dokunmak için.

Belki de sadece bu adamla birlikte olmak için.

O sırada bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü Kyle başını kaldırdı ve onu gördü, büyük bir ziyafetin önündeki bir dilenci gibi kapının girişinde duruyordu.

Ve eğer bir kadın gibi giyinmiş olsaydı, mavi ve sarı çiçeklerle işlenmiş beyaz bir elbise giymiş olsaydı, o odaya girebilirdi. Ona doğru yürür ve elini omzuna koyardı, sadece parmak uçlarında onun erkek gücünü hissetmek için.

Ama bu gece bir kadın değildi.

O bir erkekti.

Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Döndü ve odasına kaçtı.

HUGH ertesi sabah ağrıyan bir baş ve sertleşmiş bir penisle geç uyandı. Yatağının karşısındaki pencereden giren parlak güneşe gözlerini kısarak baktı ve nefesinin altında küfretti. Erken kalkmayı severdi ama Peter'ın erken saatlerde gördüğü kâbus bunu imkânsız hale getirmişti.

Şimdi gerindi ve yüzünü buruşturarak sıcak bir banyo isteyip istemediğini düşündü. Bazen şakaklarındaki ağrıyı dindirmeye yardımcı oluyordu. Ya da...

Gözlerini kapattı ve sağ elini tembelce göğsünde gezdirdi, meme uçlarını okşadı, gerildiklerini hissedince derin bir nefes aldı. Kesesinde cevap veren bir çekilme hissetti. Elini düzleştirdi ve avucunu karnından aşağıya, kaba tüylerinin arasından bacaklarının arasında ağır ve sıcak olan sikine doğru gezdirdi. Dün gece çok gururlu ve zarif bir şekilde duran Hayalet'i düşündü. Dar taytları ve çizmeleriyle bacakları herkesin görebileceği şekilde belirginleşmişti. Ağzı onunkinin altında tatlı ve ıslaktı ve dilini dudaklarının arasına soktuğunda onun nefes nefese kalmasına neden olmuştu. Onu o erkek kıyafetleri içinde ıslatmış mıydı? Eve gidip onu düşünerek kendine dokunmuş muydu? Küçük amını okşayıp titretmiş miydi?

Aletinin başını parmakladı. Sünnet derisi geri çekilmiş, hassas eti ortaya çıkmıştı ve ıslak yarık boyunca parmaklarını gezdirdi, etrafını ovuşturdu, sonra sertçe aşağı ve sonra yukarı doğru okşadı.

Onu, sadece iki kez karşılaştığı o vahşi fey kadını düşünüyordu.

Bağları çözülmüştü ve rengarenk elbisesinin altında özgürdü. Göğüs uçları tuniğinin iç kısmına sıkıca yapışmış mıydı? Tuniğini açıp kenarlarını aralasaydı, ay ışığında göğüslerini solgun ve çıplak bulabilir miydi? Meme uçları küçük, beyaz tene karşı koyu renkli tomurcuklar halinde ırzına geçilmesini mi bekliyordu?

Adam memelerini sıkarken ona böyle ukalaca gülümser miydi?

Yumuşak bir şekilde inledi, bacaklarını açarak taşaklarını diğer eliyle yuvarlayabildi. Onu düşünürken sikini hızlıca çekti, taşaklarının derinliklerinde bir sızı oluştu.

Başını ona doğru eğecek, bir meme ucunu ağzına alacak ve sertçe emecekti. Onu da kendisiyle aynı ihtiyaçla kıvrandırırdı. Bir elini taytının altına sokar ve amını bulurdu. Onun için yumuşak ve ıslak olacaktı. Yumuşak ve şişmiş. İstekle inliyordu. O lanet taytı yırtıp atacak, onu kaldıracak ve o sıcak, ıslak-

Başındaki ağrı, spermi elini taşırırken bembeyaz kesildi.

Hugh nefes nefese kaldı, gözlerini açtı ve iki fışkırma daha midesini ve elini kirletirken kör bir şekilde tavana baktı. Kalbi güm güm atıyor, nefesi hızlı hızlı kesiliyordu ve baş ağrısı donuk bir zonklamaya dönüşmüştü.

Uzandı, nefesini tutarken derin derin nefes aldı.

Kimdi o, Aziz Giles'ın Hayaleti mi? Bir kadına erkek gibi dövüşmeyi kim öğretmişti? Kılıçlar ucuz değildi. Silahlarını o ya da bir başkası almıştı. Ona çok ama çok yakışan o kostümü de o yapmıştı. Bir sevgilisi var mıydı? Bir kocası?

Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu ve yataktan yuvarlandı, ardından çıplak bir şekilde şifonyere doğru yürüdü. Orada bir bez buldu ve harcadıklarını vücudundan sildi. Eğer bir kocası varsa, adam onun St Giles sokaklarında dolaşmasına izin verecek kadar aptaldı.

Tek başına. Başka erkeklerin onunla dövüşmesine izin vermek için.

Başka erkeklerin onu öpmesine izin vermek.

Şifonyerin üzerindeki su soğuktu ama Hugh bir asker olarak pek de lüks olmayan koşullarda yıkanmaya alışkındı. Aceleyle abdestini aldı ve Jenkins elinde bir sürahi buharlı suyla odaya girdiğinde giyinme aşamasındaydı.

"Günaydın, efendim."

Amatör bir doktor olarak ya da bir akıncı grubunun parçası olarak hizmet etmediği zamanlarda Jenkins onun uşağıydı.

"Günaydın," diye yanıtladı Hugh. "Talbot ve Riley nasıllar?"

Jenkins ciddi bir ifadeyle, "Talbot'un kafası biraz ağrıyor, tepesinde sandalye kırıldığı için," diye cevap verdi. "Riley herhangi bir yaralanma rapor etmedi."

"Peki ya sen?" Hugh yaşlı adamın gözlerinin içine baktı.

"İyiyim, sorduğunuz için teşekkür ederim efendim." Jenkins'in yüzünde bir gülümseme izi belirdi.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi Hugh. "Yine de bu akşam Talbot'u tekrar muayene edin. Gururu yüzünden onu kaybetmek istemem."

"Elbette, efendim."

Jenkins, Hugh'yu tıraş ederken bir gece önce cin evine yapılan baskından ne kadar az şey öğrendiklerini düşünüyordu. Saldırganları kiralayan adam Kaos Lordları'nın bir üyesiydi ama bunun ötesinde ellerinde çok az şey vardı. Hem bir adam neden çürük yumurta koksun ki?

Jenkins yüzündeki son sabunu da silerek, "İşte efendim," dedi.

"Teşekkür ederim." Hugh başını salladı ve Jenkins'i vale işine bırakmadan önce ceketini silkti.

Merdivenlerden çocuk odasına çıktı.

Peter'ın kâbustan sonra tekrar uykuya dalması bir saatten fazla sürmüştü. Ağlamaktan yüzü şişmiş, sarı saçları terli teller halinde alnına yapışmıştı. Kit, karyolasında yüzünü duvara dönmüş, ya uykuya dalmış ya da

ya da her ikisini de titizlikle görmezden gelmek.

Hugh çocuk odasının merdivenlerinin başında durdu ve koridorun duvarına yaslandı. Bazen Peter'ın kâbuslarının daha da kötüleştiğini, Kit'in öfkesinin arttığını, Katherine'in ölümünden bu yana yaşanan tüm bu lanet karmaşanın üstesinden gelinemez olduğunu ve kendisinin, bir ordu subayı, adamların lideri, perde arkası operatörü ve lanet olası bir dük olarak iki küçük çocuk, kendi oğulları için daha fazlasını yapabilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Lanet olsun Katherine'e. Onu sadece evini değil, lanet olası ülkesini de terk etme kararı almaya zorladığı için lanet olsun ona. Öldüğü ve oğullarını mahvettiği için de lanet olsun ona.

Hugh kendini duvardan itti ve çocuk odasına doğru yürüdü.

Yaklaşırken çocukların seslerini duyabiliyordu, sonra bir başkasınınkini. Adımları yavaşladı.

"... Ama ben matematiği sevmiyorum," dedi Kit. "Neden bunu yapmak zorunda olduğumu anlamıyorum."

Hugh yüzünü buruşturdu. Her iki çocuğun da özel öğretmeni vardı ama Katherine'in ölümünden beri Kit derslerine isyan ediyordu ve Peter da -henüz beş yaşında olduğu için başlangıçta daha az dersi olmasına rağmen- onun yolundan gidiyordu.

"Çünkü öğretmenin öyle yapmanı söyledi." Bu Alf'in sesiydi. O kadar yer varken kreşte ne işi vardı? Ve lanet olası bakıcı neredeydi?

"Çalışmak zorunda mısın?" "Hayır, tabii ki hayır."

"O zaman ben de neden yapmam gerektiğini anlamıyorum," dedi Kit, sesi düz ve kesindi.

Hugh kaşlarını çattı ve bir adım attı, içeri girip oğluna bir ders vermek üzereydi ama Alf onun yerine konuştu.

"'Çünkü senin Anne sevilen Sen, yapmadı o."

Alf'in ses tonu bir sorudan çok bir ifade gibiydi.

Kit yine de cevap verdi, sesi küçük ve üzgündü. "Evet."

"Elbette sevdi. Ve annen de seni seviyordu.

senin çalışmanı isterdi," dedi Alf. "Aksi takdirde o öğretmeni en başta tutmazdı. Ayrıca, sen ve Lord Peter büyüdüğünüzde harika olacaksınız. Sayıları bilmezseniz dük olmanız çok zor. Hesaplarınızı uşağınıza yaptırmak zorunda kalırsınız, sonra da tüm diğer kabadayılar size güler ve sonunda yüzünüz pancar gibi kızarır, kuyruğunuzu bacaklarınızın arasına kıstırırsınız."

Alf'in açık sözlü ifadesi Hugh'nun nefesini kesti. Anneleri öldüğünden beri hiç kimse çocuklarla bu şekilde konuşmamıştı.

"Nasıl oluyor da ders çalışmak zorunda kalmıyorsun?" Peter söze girdi. "Çünkü annem beni sevmedi," dedi Alf.

Çocuk odası o kadar sessizdi ki Hugh çocukların nefes alışlarını duyabiliyordu.

Sonunda Alf tekrar konuştu. "Uzun zaman önce bir gün annem beni St Giles'da bir köşede bıraktı. Artık beni besleyecek parası olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Bana orada kalmamı ve peşinden koşmamamı, çünkü koşarsam beni tokatlayacağını söyledi. Ben de o köşede durdum ve gidişini izledim. Aşağı yukarı beş yaşındaydım. Peter ile aynı yaştaydım."

Hugh gözlerini kapattı. Tanrım. Londra'da yetim ve terk edilmiş çocuklar olduğunun farkındaydı ama tanıdığı birinin böyle bir kayıp yaşamış olması düşüncesi korkunçtu. Dahası, Peter'ın tek başına Londra'da, St Giles'da hayatta kalmak zorunda olduğu düşüncesi akıl almazdı. Beş yaş çok gençti, pek çok açıdan bebek olmaya çok yakındı.

Alf daha bebekti. Nasıl yaşamıştı?

"Ama nerede uyudun?" Peter'ın sesi endişeli geliyordu.

"Şansım yaver gitti," diye yanıtladı büyük çocuk. "Islıkçı Ned adında bir arkadaşım vardı, çünkü bir dişi eksikti ve konuştuğunda ıslık gibi bir ses çıkarıyordu."

Hugh oğullarından birinin kıkırdadığını duydu.

Alf devam etti, "Ned beni birlikte çalıştığı çeteye aldı. Beni besledi. Bana baktı. Isındığımdan ve kimsenin beni silahlandırmadığından emin oldu. Karşılığında ben de çeteye yardım ettim.

iş."

"Ne işi?" Peter bilmek istedi. "Evleri soymak."

Sanki iki çocuk da soluk soluğa kalmış gibiydi ve Hugh gözlerini kırpıştırdı. Kit ciddi bir ses tonuyla, "Hırsızlık günahtır," dedi.

"Oh, biliyorum," diye yanıtladı Alf. "Gerçekten çok kötü bir günah. Ama unutmamalısın ki ben daha küçücük bir çocuktum. Arkadaşlarıma yardım etmenin ve ağrıyan karnımı doyurmanın bu kadar kötü bir şey olduğunu nereden bilebilirdim ki? Büyük çocuklar beni kaldırırdı ve ben de sürünerek pencereye girer, onlar için kapının ya da pencerenin kilidini açardım, sonra da Bob senin amcan, içeri girerlerdi."

Çocuklar Alf'in suç geçmişiyle ilgili bu ayrıntılı açıklama karşısında hayranlık dolu sesler çıkarıyorlardı. Hugh, dün gece Alf'in yüzünü çocuk odasına bakarken görmüş olmasaydı, onların kahramana tapınmalarından endişelenebilirdi. Çocuk belli ki Peter'ın dehşet dolu kâbus çığlığını duymuş ve iyi olup olmadığını görmek için gelmişti.

Alf bunu saklamaya çalışabilirdi ama ukalalığının altında yumuşak bir kalbi vardı.

O anda Hugh'nun dikkati, kucağında bir tepsi çay ile merdivenlerin başında beliren bakıcı Annie tarafından dağıtıldı.

"Oh, Majesteleri." Annie durdu, endişeli görünüyordu. Hiç kuşkusuz Alf'in diğer bakıcıyı kovması zihninde tazeydi. "Ben... yani, çocukları bıraktım çünkü Alf denen delikanlı ben çay içmeye inerken onlara bakacağını söyledi."

Hugh iç çekti. Belli ki uşağa, evden kovduğu bakıcının yerine yeni bir bakıcı tutmasını söylemesi gerekiyordu. Tek bir bakıcı iki hareketli çocuğa bakmak için yeterli değildi.

Başını salladı. "Sorun değil."

Annie çok rahatlamış görünüyordu ve Annie'nin peşinden çocuk odasına girdi.

Alf çocuklarla birlikte yatakta oturuyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibi yaşlı delikanlının iki yanında oturuyorlardı.

Dün sabah Alf'i onlara kanlı hikayeler anlatırken bulmuştu.

Üçü de onun girişiyle başlarını kaldırıp baktı. Peter'ın mavi gözleri kocaman ve masumdu ve dün geceden sonra tamamen iyileşmiş gibi görünüyordu, Kit'in siyah gözleri hemen somurtkan ve temkinli bir hal alıyordu ve Alf'inki sanki bir sır saklıyormuş gibi ukala görünüyordu.

Nedense Hugh'yu konuşmaya kışkırtan sonuncusu oldu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Peter ve Kit'i ziyaret edeyim dedim. Bakalım alt katta neler olacak." Çocuk ayağa kalktı ve Hugh'ya alaycı bir bakış fırlattı. "Bu sabah kapımın önünde bir uşak oturmuyordu, bu yüzden dışarı çıkmamın doğru olacağını düşündüm. Eğer bu sizi memnun etmiyorsa elbette geri dönebilirim, patron."

"Doğal olarak evimi yönetebilirsiniz-"

Alf'in gözleri büyüdü. "Oh, şef, çok cömertsiniz, gerçekten!"

"-mantık dahilinde." Hugh ters ters baktı. "Ve şimdilik evde kalmanı tercih ederim." Karşılıklı konuşmalarını merakla izleyen çocuklara baktı. "Bunu daha sonra tartışabiliriz."

"Kesinlikle yapabiliriz," diye mırıldandı Alf nefesinin altında.

Hugh oğullarına döndü. "Peter. Bu sabah kendini daha iyi hissediyor musun?"

Küçük oğlu hemen doğruldu. "Evet, baba." "Ya sen, Kit?"

Ama varisi kaşlarını çatmış ayak parmaklarına bakıyordu.

Alf döndü ve büyük oğlanı yanından dürttü. "Baban seninle konuşuyor, Kit."

Kit başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı ve sonra, "İyiyim, baba," dedi. "İyi." Hugh dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni yalnız bırakayım da
Çayını ve derslerini al o zaman."

Kapıya doğru döndü. Ve Alf'in yanında olduğunu gördü.

"Sakıncası yoksa ben de sizinle geleyim dedim." O

Çocuk sırıtarak ona baktı. "Henüz kahvaltımı yapmadım ve çok acıktım."

"Ah." Hugh merdivenlere doğru yürüdü. "O zaman bana katılabilirsin ve sana dün gece cin evinde ne bulduğumuzu anlatayım - gerçi seni uyarıyorum, pek bir şey bulamadık."

Çocuk başını salladı. "Sana beni alman gerektiğini söylemiştim, şef. Züppelerle konuşmayı sevmezlerdi."

Merdivenlerden inerken homurdandı. "Kimseyle konuşmak istemediklerine dair bir fikrim var."

Alf omuz silkti. "Belki öyledir. Belki de öyledir. Ama bu benim
ve beni geride bırakmak adil olmazdı."

"Dün gece bu konudaki fikrini fazlasıyla açıkladın," diye yanıtladı Hugh, çocuğun küstahlığı karşısında eğlenerek.

Yemek odasına geçtiler ve Hugh, Alf'e cin evinde olanları anlatmaya başlamadan önce çay ve kahvaltı istedi; Aziz Giles'ın Hayaleti'nden bahsetmedi çünkü onun ortaya çıkışının Kaos Lordları'nın soruşturmasıyla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamamıştı.

Uşak Cox, Iris'i içeri aldığında uşaklar çay, yumurta, kızarmış böbrek, ringa balığı ve tost bırakmayı henüz bitirmişlerdi.

Hugh kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Bu sabah çok erkencisin."

Yüzü bembeyazdı ve onun yalnız olmadığını fark etmemiş gibiydi.

"Hugh," dedi sesi titreyerek. "Katherine'in ölümü bir kaza olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu yavaşça.

Iris ona baktı ve gri-mavi gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. "Sanırım öldürülmüş olabilir."

Yedinci Bölüm

Altın Şahin korkmuş, kederli ve şaşkın bir halde mavi gökyüzüne doğru uçtu. Yorgun kanatları küçük bedenini taşıyana kadar tepelerin, ormanların ve göllerin üzerinden uçtu

artık havada değil.

Ve sonra gökyüzünden düşerek bir şatonun terasına indi - ailesinin düşmanının evi: Şato

Siyah....

-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Iris yemek odasındaki tek kişinin Hugh olmadığını fark edince durdu ve gözlerini kırpıştırdı.

Ama adam yüzünde karanlık bir ifadeyle ona doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Ne diyorsun sen?"

Göz ucuyla, bir tabak yumurtanın üzerinden kendisine bakan pejmürde çocuğa -aslında daha çok bir delikanlıya- baktı. "Belki de bunu özel olarak konuşmalıyız." "Ne?"

Sanki kız birdenbire Çince ve sonra bakışlarını çocuğa çevirdi. "Bu Alf. Benimkilerden biri. Onun önünde konuşabilirsin. Alf, Iris Daniels, Leydi Jordan."

Genç kız başıyla onayladı.

Hugh tüm dikkatini tekrar Iris'e yöneltti; sert sesi ve yoğun bakışları oldukça rahatsız ediciydi. "Şimdi. Ne demek istedin sen?

Katherine öldürüldü mü?"

"I..." Iris yutkundu ve bir sandalye çekip teklif etmesini beklemeden oturdu. Bazen oturmazdı. Belki de sert yetiştirilme tarzının ya da orduda geçirdiği yılların bir sonucuydu bu. Ah, aklı asıl konudan uzaklaşıyordu! "Öldürülmüş olabileceğini söyledim."

"Iris!"

Nefes aldı ve düşüncelerini düzene sokmak için gözlerini kapattı. Adamın karanlık gözlerinin kendisine öyle... neredeyse tehditkâr bir şekilde baktığını görmek zorunda olmamasının faydası oldu. "Geçen gün çocukları ziyarete geldiğimde Christopher'ın yatağının altında bir günlük buldum -Katherine'in günlüğü. Sanırım onu bulmuş ve saklamış olmalı. Başka türlü neden oraya saklanmış olabileceğini düşünemiyorum. Onu almamam gerektiğini biliyorum ama onu çok özledim ve..." Gözlerini açtı ve özür dileyerek ona baktı. "Senin karın olarak yapmaması gereken şeyler yaptı. Seni inciten şeyler. Bunları günlüğüne yazmış olabileceğinden korktum."

Kaba bir şekilde başını salladı ve sabırsız bir el hareketiyle kızın inceliğine işaret etti.

Iris iç çekti. Onu hiç anlamamıştı. Boynuzlandıklarını fark eden çoğu kocanın yapacağını düşündüğü gibi davranmamıştı. Anlayabildiği kadarıyla, adam sadece kalkıp Kıta'ya gitmişti. Katherine'le başlangıçta aşk için evlendikleri düşünülürse, oldukça soğuk bir tepkiydi bu; hem de alev alev yanan, tutkulu bir aşk.

Başını salladı ve devam etti. "Katherine o şeyler hakkında yazdı" -Alf'e bir bakış fırlattı- "o şeyler."

Hugh başıyla onayladı. "Dediğim gibi, onun önünde konuşabilirsin." Hiç kalbi yok muydu? Erkeklik gururu yok muydu?

Derin bir nefes aldı ve açık sözlü olmaya karar verdi. O utanmadıysa, o neden utansındı ki? "Geçen yaz özel bir sevgilisinden bahsetti. Başlangıçta büyülendiği bir adam. Katherine onu sevdiğini düşünmüş. Ama sonra, Eylül ayında, adamın yatak odasında saklanmış korkunç resimlerden oluşan bir kitap keşfetmiş. Yetişkin erkekleri

küçük çocuklar." Yüzünün ısındığını hissetti ama devam etmek için kendini zorladı. "Erkeklerin çocuklarla yakın ilişki kurmasını anlıyorsunuz."

Alf bir hareket yaptı ve çatalı masaya çarptı.

Bakışları vahşileşmesine rağmen Hugh gözünü bile kırpmadı. "Katherine ne yaptı?"

"İşte bu kadar," diye fısıldadı Iris. "Günlüğün son yazısında Katherine sevgilisiyle yüzleşmeye ve onu topluma ifşa etmeye yemin ediyor."

Ve sonunda Hugh acı içinde gözlerini kapadı. "Oh, Kate."

Iris gözyaşlarının başladığını hissetti. Pasajı okuyup ne anlama geldiğini anladıktan sonra dün gece geç saatlere kadar ağlamıştı.

Düşüncesizce öne doğru eğildi ve elini kapattı. "Anlıyorsun, değil mi? Ona gitmiş olmalı. Çok cesurdu. İnançlarında çok kararlıydı. Eğer bu adamın bir çocuğa zarar verebileceğini düşünseydi, bir intikam meleği gibi giderdi."

Başını salladı.

"Nasıl öldü, hanımefendi eşiniz?" Alf sordu.

Iris burnunu çekti, doğruldu ve el yordamıyla mendilini aradı. Çocuğun önünde böyle samimi bir konuşma yapmak çok tuhaf görünüyordu ama Hugh ona güveniyorsa...

Alf'e cevap veren oydu. "Atından düştü. Hyde Park'ta seyisi tarafından boynu kırılmış halde bulundu. At yakınlarda otluyormuş. Seyis, kadının ona biriyle buluşana kadar beklemesini söylediğini anlattı. Bir saat sonra dönmeyince onu aramaya çıkmış."

"Hiçbir zaman çok iyi bir binici olmadı," dedi Iris sessizce. "At da çok sinirli siyah bir iğdişti." Bu anıyı hatırlayınca acı acı gülümsedi. "Ne kadar çarpıcı göründüğü için ona binmekte ısrar ediyordu."

"Nasıl öldüğünü anlatan mektubunu aldığımda hiç sorgulamadım," dedi Hugh, Iris'e bakarak. Dudakları dişlerinin arasından geri çekildi. "Ama eğer onunla yalnız karşılaştıysa

gün - eğer içeri girerse, tüm haklı öfke ve tehditler..."

Iris titredi. "O kadar vahşi ve... ve harikaydı ki, bazen insan onun ne kadar narin olduğunu unutuyordu. Boynu kuğu gibiydi." Kollarını kendine doladı, güzel boynu kasten kırılmış Katherine'in görüntüsünü kovmaya çalıştı. Bedeni Hyde Park'ta bir enkaz gibi yerde yatmaya bırakılmıştı.

"Bu sevgilinin adını verdi mi?"

Hugh'nun sert sözleri üzerine bakışları yukarı kaydı. Yüzü artık oldukça soğuktu. Sakin, toparlanmış ve soğuk.

Başını iki yana salladı. "Ona sadece baş harfleriyle hitap ederdi: A.C."

"Onunla tanıştın mı?" diye sordu. "Onu bir ara Katherine'le görmüş olmalısın. Bir baloda ya da akşamüstü çayında, belki? Sana sırrını açtığını biliyorum."

Iris çaresizce omuz silkti. "Oldukça ketum olabiliyordu, özellikle de yeni bir sevgili edindiğinde." Bu konuyu onunla tartışmaktan duyduğu utançla yüzünün yeniden ısındığını hissetti. "Bunun ilişkiyi daha romantik hale getirdiğini düşünürdü."

Boğazından sabırsız bir ses çıkardı. "Günlükte onu tarif edecek başka bir şey yok muydu? Konuşma şekli, hareketleri ya da giydikleri?"

"Ah," dedi birden hatırlayarak. "Bir şey vardı. Bir dövmesi vardı. Bileğinde. Bir yunus balığının dövmesi. Ama bunun nasıl olduğunu anlamıyorum..."

Sesi kesildi, çünkü Alf oturduğu yerde doğrulmuştu ve şimdi Hugh'ya bakıyordu. Sanki bir tür sırrı paylaşıyorlarmış gibi.

"Kaos'un Lordları," dedi çocuk. "Sevgilim de bir üye olmalı!"

"Katherine'i bu yüzden öldürdü," dedi Hugh suratsızca, çocuğa bakarak. "Ve geçen gece beni de bu yüzden öldürmeye çalıştı."

Leydi Jordan, "ANLAMIYORUM," dedi ama Alf, "Anlayamıyorum," demedi.

ona hiç dikkat etmiyordu.

Kyle'ı izlemekle, o siyah gözlerin, kıvrılan, neredeyse güzel kirpiklerin ardında aklının nasıl çalıştığını görmekle meşguldü. Bu biraz çatıların üzerinde uçarken hissettiği duyguya benziyordu. Bir an için Kyle'ın onu gerçekte olduğu gibi, bir kadın olarak görmesini diledi -ah, nasıl da diledi!

Ama bu aptallıktı ve üstelik tehlikeliydi, o yüzden şu anda elinden geleni yapacaktı.

Öne doğru eğildi, onun siyah gözlerini tuttu, tüm dikkatini kendi üzerinde topladı.

Sadece o, St Giles'dan Alf. "Şimdi size neden saldırdıklarını anlayamadınız. Belki de Kaosun Lordları'nın bir parçası olarak soruşturduğunuz adamlardan biri aynı zamanda karınızın sevgilisiydi. Belki de neden onu takip eden adamların olduğu konusunda terlemeye ve endişelenmeye başladı. Neden onu bulmaya bu kadar kararlıydınız? Belki de zavallı Katherine'in ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşündüğünüzü düşündü."

Kyle'ın vahşi siyah gözleri kısıldı. "Sör Aaron Crewe."

Alf onun bakışlarını tuttu. "Peki o kim olabilir, şef?"

"Listemdeki dört adamdan biri," dedi güzel dudakları acımasız bir memnuniyetle kıvrılırken.

Şimdi ona gülümsüyordu, bu keşfi onunla birlikte yaptığı için kalbi yerinden çıkacak gibiydi; aynı fikirleri paylaşıyor ve parçaları bir araya getiriyordu.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Leydi Jordan sert bir sesle konuştu ve Alf aniden yere düştü.

Kyle dikkatini ona çevirdi ve Alf kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu.

Leydi Jordan'ın Lordlar ve yunus dövmelerinden bahsedip tecavüz ve çocuklarla ilgili kısımları atlamaya çalışmasını biraz hayretle izledi ama Leydi Jordan şaşırtıcı derecede inatçı çıktı ve sonunda bitirdiğinde bembeyaz kesilmişti.

"Yüce Tanrım," dedi usulca. "Böyle bir cemiyetin var olması, İngiltere'de gizlice faaliyet göstermesi ve hiçbirimizin

farkında..." Ürperdi ve sonra kararlılıkla Kyle'a baktı. "Bunu durdurmalısın, Hugh. Durdurmalısın."

"Öyle de yapacağım," dedi Kyle kesin bir ifadeyle. "Şimdi düşün: Sör Aaron Crewe'u hiç Katherine'in yanında gördün mü?"

"Yaptıysam da farkında değildim," dedi Leydi Jordan. "Korkarım beyefendiyi tanımıyorum."

Kyle oturduğu yerden kalktı. "Crewe'un Londra'da bir şehir evi var. Oradan başlayacağım. Sen eve dön Iris, ben de haber aldığımda haber göndereyim."

"Ne yapacaksın?" Leydi Jordan ona bakakaldı.

Kyle sabırsızca, "Crewe'u tutuklayacağım," diye cevap verdi.

Hanımefendinin gözleri büyüdü. "Ama... Hugh, sevgilim, elimizde sadece günlük ve spekülasyonlar var. Bunlar bir adamın suçluluğunun kanıtı sayılmaz."

Kyle dönüp Leydi Jordan'a baktı, yüzü sert bir maskeye dönüşmüştü ve siyah gözleri parlıyordu. "Iris, Kaos Lordları'nın bir üyesinin oğullarımın annesini öldürdüğüne inanıyorum. Onu tutuklayacağım ve sonra da küçük çocuklara duyduğu iğrenç aşkın kanıtlarını bulana kadar evini arayacağım. Bu sayede Kaos Lordları hakkında bildiği her şeyi anlatması için ona şantaj yapabilirim. Ya ondan sonra? Onu bu dünyada nefes aldığına pişman edeceğim. Şimdi lütfen evine git."

Alf bir an için Leydi Jordan'ın talimatlarını reddedeceğini düşündü; yüzünde neredeyse alaycı bir ifade vardı. Bugün pembe ipek giymişti, narin ve güzeldi ve hanımefendi görünümüyle ifadesi arasındaki tezat Alf'i neredeyse yüksek sesle güldürüyordu.

Ama sonra Leydi Jordan kendini toparladı ve başını salladı. "Pekâlâ."

Ayağa kalktı ve Kyle'a doğru bir adım attı, böylece şimdi oldukça yakındılar ve sonra...

Sonra öne doğru eğildi ve onu yanağından öptü. "Dikkatli ol, lütfen."

Alf bakakaldı. Nedense hiç düşünmemişti, hiç

Leydi Jordan'ın Kyle için ne olduğunu düşündü. İkisinin arasına baktı, Kyle çok iri ve erkeksi, Lady Jordan ise o güzel pembe elbisenin içinde çok narindi.

Başını eğmek zorunda kaldı. Yüzünü saklamak. Çünkü yüzünün kıskançlıktan yandığını biliyordu. Bir araya geldiklerinde bir bütün oluşturan iki yarım gibiydiler.

Uydular.

Bu hatırlatma, göğsünde kabaran ve gözlerini diken diken eden kara bir acıyla dolmasına neden oldu. O bir hiçti. St Giles'lı, pis ve kokuşmuş, eğitimsiz, kadın kıyafetleri giymeyen, zarif tavırları olmayan ya da bir erkekle nasıl flört edileceğini bilmeyen bir çulsuzdu.

Adil değildi, değildi.

Ama hayattaki çoğu şey öyle değildi, bunu çocukken St Giles'ta çöp karıştırırken yeterince iyi biliyordu.

Onu da atlatmıştı, bunu da atlatacaktı.

Alf başını kaldırdı ve omuzlarını geriye attı; tam zamanında, çünkü Kyle yemek odasının kapısına doğru yürüyordu.

"Seninle geliyorum, şef," diye seslendi.

Omzunun üzerinden ona baktı, yüzü karanlık ve sinirliydi. "Sana ihtiyacım yok."

"Hâlâ sizin yanınızdayım, değil mi?" diye sordu. "Bu da benim soruşturmam."

Adamın onu reddetmek üzere olduğunu anlayabiliyordu.

Tatlı tatlı gülümsedi. "Ya da St Giles'a geri dönebilirim."

Nefesinin altında küfretti ve parmağıyla kızın yüzünü işaret etti. "Yoluma çıkma. Seni incitecek bir şey yapma."

Kadın öfkeli itirazını dile getiremeden tekrar kapıya doğru döndü.

En azından bu sefer onun da gelmesine izin veriyordu. Aceleyle peşinden gitti.

Kadın ona yetiştiğinde çoktan kibirli uşağa emirler yağdırmaya başlamıştı.

Kız kendi tarafına geçerken ona döndü. "Benimkini alacağız

"Crewe'un evine gidin, onu orada sorgulayacağım."

"Onu yargıçların önüne çıkaracak mısınız?" Alf merdivenlerden inerken sordu.

Yüzünü buruşturdu. "Ne söyleyeceğine bağlı." "Ama günlük, şef!"

"Evet, elimizde bu var," dedi memnuniyetle. "Ama burada asıl önemli olan, Katherine'in Crewe'un sakladığı çocuk ve erkek resimleri hakkında yazdıkları. Bunun ortaya çıkmasını istemeyecektir ve ben de bu gerçeği onu sorgularken kullanabilirim."

Artık alt kata inmişlerdi ve kadın onu durdurmak için elini onun koluna koydu. "Ama eğer onu öldürdüyse."

Onun dokunuşuyla döndü, siyah gözleri fırtınalıydı. "Tehlikenin ne olduğunu yeterince iyi biliyorum ama Iris haklı: Günlük en iyi ihtimalle kanıt olarak zayıf. Onu sadece son çare olarak kullanacağız."

Daha fazla tartışmak için ağzını açtı ama o anda Talbot, Jenkins ve Riley girişe daldılar.

"Efendim?" Riley sorgulamak için başını eğdi.

"Sör Aaron Crewe'un şehirdeki evine gidiyoruz," dedi Kyle. "Bana ve Alf'e yapılan saldırıların arkasında onun olabileceğine dair bilgiler aldım. Ayrıca karımın ölümüne de karışmış olabilir."

Talbot'un gözleri büyürken, diğer iki adam da birbirlerine sert bakışlar fırlattı.

"Evet efendim," dedi Riley ağırbaşlı bir sesle, sanki hepsi adına konuşuyormuş gibi.

Kyle başıyla onayladı ve onları dışarıya, arabasının beklediği yere götürdü. Talbot şoförün yanına oturdu. Kyle arabaya bindi ve Alf de diğer iki adamla birlikte onu takip etti. Dükün yanına oturdu ve araba hareket ederken pencereden dışarı baktı.

Alf göz ucuyla Kyle'a baktı. Ne düşünüyordu acaba? Karısının sevgilileri olduğunu biliyor muydu? Umursuyor muydu?

Onu sevmiş miydi?

Leydi Jordan'ı seviyor muydu?

Kaşlarını çattı ve tekrar pencereden dışarı baktı. Başının üzerinde büyük bir sepette istiridye taşıyan bir kadın mallarını bağırarak satıyordu. Bir köşede bir dilenci oturuyordu, ellerini uzatmış, şişmiş ve deforme olmuş ayakları paçavralar içindeydi. Askerler bir grup halinde salına salına geçip gidiyordu, içlerinden biri, başını ona doğru savuran mafya şapkalı güzel bir hizmetçi kıza bir şeyler söylüyordu.

Arabanın içinde kimse konuşmuyordu. Herkes hareketsiz ve gergindi.

Dışarıda, Londra Kasabası sürekli, aceleci ve gürültülü bir hareket içinde dönüp duruyordu.

Alf sessizce iç çekti. Kyle'ın sevip sevmemesi neden umurunda olsun ki? O gece gökyüzündeki bir yıldız gibiydi, kendisi ise bir serçe. Ne kadar yükseğe uçmaya çalışırsa çalışsın, ona asla ulaşamayacaktı.

Aklına bunu söyledi. Kalbine bunu söyledi. Ama yine de bir çekim hissetti. St Giles'ın karanlık ormanlarında onunla birlikte avlanmıştı. Kovalamacanın heyecanını biliyordu. Onu öpmüştü.

Zaferlerinden sonra iki kez -Leydi Jordan değil, o-. O ve Leydi Jordan dış görünüş olarak birbirlerine benziyor olabilirlerdi -kıyafetleri, aksanları, rütbeleri- ama hem onun hem de Kyle'ın içinde yaşayan vahşi bir şey vardı.

Araba sarsılarak durdu ve Alf gözlerini kırpıştırarak yukarı baktı. Bir şehir evinin önündeydiler, Kyle'ınki kadar güzel değildi ama yeterince zengindi.

Dük, "Buradayız," dedi ve ona baktı. "O tehlikeli biri. Bana yakın dur."

Çocuğu getirmemeliydi, diye düşündü Hugh arabasından inerken. Alf'in tehlikeli olabilecek bir duruma girmesine izin vermemeliydi. Ama Katherine'in ölümünün tesadüfi olmayabileceğini öğrenmenin, sonunda bir

onu yumuşatmıştı.

Eh, olan olmuştu ve ayrıca, zaten Crewe'un şehir evinin önünde duruyorlardı. Talbot'a bir bakış attı ve sonra Alf'e başıyla işaret etti. Çocuk yaraları yüzünden hâlâ topallıyordu ama bunu saklamak için büyük çaba sarf ediyordu.

El bombacısı başını salladı. Güzel. Talbot zeki bir adamdı. Alf'i güvende tutmayı bilirdi.

Hugh beyaz taştan evin ön basamaklarını sıçrayarak çıktı ve kapıyı çaldı.

Kapı hemen açıldığında kaşları çatık bir uşakla karşılaştı. "Buyurun?"

"Ben Kyle Dükü'yüm," dedi Hugh. "Efendinizle hemen konuşmak istiyorum."

"Sör Crewe henüz kalkmadı, Majesteleri," diye yanıtladı uşak uzlaştırıcı bir tonda. "Aradığınızı kendisine bildireceğim elbette ve-"

Hugh cümlenin sonunu beklemedi. Adamı iterek geçti.

İçeride küçük bir giriş ve doğruca koyu renkli ahşap bir merdivene çıkan bir hol vardı. Kâhyanın itirazlarına aldırmadan merdivenlere yöneldi. Crewe'un yatak odası şüphesiz üst katta olacaktı.

Adamları arkasında olduğu halde basamakları ikişer ikişer çıktı ve üst kata ulaştığında neredeyse koridorda duran bir hizmetçiyi eziyordu.

Kız telaşla ciyakladı.

"Efendinizin yatak odası nerede?" Hugh sordu.

"Sağdan ikinci kapı, efendim," dedi kadın, işaret ederek.

Yarım düzine adımda kapıya vardı. Kilitli değildi ve kapıyı kırarak açtı.

Ve sonra durdu.

Perdeler hâlâ çekiliydi, oda gölgeliydi ama yine de ortadaki asılı şekil seçilebiliyordu.

Arkasından hizmetçi çığlık attı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Alf yanına. "Crewe mu o?"

Neredeyse aynı anda hizmetçi "Olamaz, efendi!" diye hıçkırdı.

Riley, "Sanırım bu sorunun cevabı bu," diye mırıldandı.

Hugh pencerelere doğru gitti ve perdeleri çekti. Güneş ışığı hemen odaya doldu. Avizeden sarkan cesede baktı. Adam bir zamanlar yakışıklı olabilirdi ama şimdi yüzü şişmiş ve rengi solmuştu.

Salonda hizmetçi yüksek sesle ağlıyordu ve bu kargaşa yüzünden çağrılan diğer hizmetçilerin geldiğini duyabiliyordu.

Hugh çenesini Talbot'a doğru salladı. "Kapıyı kapat." İri el bombacısı emredileni yaptı.

Hugh Jenkins'e baktı. "İntihar mı?"

Tek gözlü adam asılmış adamın etrafında bir daire çizerek volta atıyordu. "Kesinlikle öyle görünüyor, değil mi efendim?"

"Neyin üzerinde duruyordu?" Alf aniden sordu. Hugh çocuğa baktı.

Alf eliyle önce yeri, sonra da cesedi işaret etti. Ceset yerden birkaç metre yüksekteydi. "Oraya çıkmak için bir şeyin üzerinde durmuş olmalı, değil mi? Bir sandalye ya da tabure. O zaman onu tekmeleyerek uzaklaştırmış olmalı. Ama yeterince yakın bir şey yok, değil mi?"

O haklıydı.

Yatak odası bir aristokratın şehir evine göre nispeten küçüktü, sadece eski bir perdeli yatak, bir çekmeceli dolap, bir çalışma masası ve iki sandalye vardı - her ikisi de düzgün bir şekilde dikilmiş ve duvarlara yaslanmıştı.

"Yatağın üzerinde durmuş olabilir mi?" Riley merak etti.

Talbot kesin bir ifadeyle, "Hayır ve kafasını o ilmeğe geçiremem," dedi. "Çok uzakta."

Hugh yatakla ceset arasına baktı, gözleriyle mesafeyi ölçtü ve başını salladı. "Kesin onu."

Riley yüzünü buruşturdu.

Talbot gidip iki sandalyeyi de aldı ve birini cesedin iki yanına yerleştirdi. Kendisi bir sandalyenin üzerinde durdu, Riley de diğerine tırmandı. Riley cesedi tutarken Talbot

İpi kesti, kısa ama zahmetli bir işlemdi. İp aniden koptu ve Riley üzerine düşen ağırlıkla homurdanmaya başladı ama sonra Talbot onu da yakaladı ve ikisi birlikte cesedi yere indirdiler.

Jenkins cesedi incelemek için diz çöktü.

Alf burnunu kırıştırarak, "Leş gibi kokuyor," dedi.

Jenkins başını kaldırıp çocuğa baktı. "Kokacak kadar uzun süre ölü kalmadı ama haklısın. Çürük yumurta gibi kokuyor. İşte bu yüzden." Cesedin üzerinde sadece bir pantolon ve gömlek vardı ve Jenkins kollardan birini dikkatlice geriye itti. Kolun altına sarı bir macun sürülmüştü. "Cildi için içinde sülfür olan bir merhem kullanıyordu. Görüyor musunuz? Burası. Ve burası." Ölümün solgunluğuna rağmen derinin alacalı kırmızı ve yamalı olduğu yerleri işaret etti. "Bir çeşit cilt rahatsızlığından muzdaripti ve merhemi onu yatıştırmak için kullanıyordu."

Alf başını kaldırdı, kahverengi gözleri parlıyordu. "O zaman St Giles'ta sana saldıran adamları kızdıran da oydu, patron."

"Öyle görünüyor." Hugh yüzünü buruşturdu.

Çok yaklaşmıştı. Dün gece burada olsaydı, Crewe'u hâlâ hayatta bulur muydu? Elbette dün gece Katherine'le olan bağlantıyı bilmiyordu. Dün gece şüphelilerini Crewe'a indirgememişti.

Jenkins diğer kolunu yukarı itti ve bileğinin arkasında yunus balığı vardı.

Hugh yumruklarını sıktı, omuzlarının gerildiğini ve başının ağrımaya başladığını hissetti. Yerdeki bu şey büyük olasılıkla oğullarının annesini alıp götürmüş, Peter'ı gece ağlarken, Kit'i de öfkeli gözlerle ona bakarken bırakmıştı. Ve bunun ötesinde, bir zamanlar sevdiği bir kadın için duyduğu kişisel kederin ve intikam arzusunun ötesinde, bu Kaos'un Lordlarına giden bir zamanlar umut vaat eden bir yolun sonuydu.

Hugh yumruğunu duvara vurmak istedi.

Kapı açıldı.

Davetsiz misafirle yüzleşmek için döndü. Orada duran adam uzun boylu, zayıf ve solgundu; yürüyen bir iskelet

gibiydi. Orta boylu

yaşındaydı, ağarmış fare kahvesi saçlarını arkaya taramıştı, takım elbisesi tozlu gri renkteydi. İnsan onu bir bankacı ya da avukat sanabilirdi.

İkisi de değildi.

Exley Kontu Daniel Kendrick, Parlamento'nun güçlü bir üyesi, zengin bir toprak sahibi ve kurnaz bir iş adamıydı. Ayrıca araştırılması neredeyse imkânsız biriydi. Hugh'un tespit edebildiği kadarıyla, adam biraz sıkıcı bir keşiş hayatı sürüyordu.

Exley'in açık mavi gözleri onu görünce biraz daha genişledi. "Majesteleri. Hizmetkârların söyledikleri doğru mu? Sör Aaron Crewe'un kendini astığı doğru mu?"

"Kesinlikle öyle görünüyor." Hugh yerdeki cesedi işaret etti.

Kont bir adım öne çıktı ve Riley'nin etrafına baktı. Cesedi gördü ve yüzünü buruşturdu. "Yüce Tanrım. Zavallı Crewe. Borcu vardı ama bu kadar vahim olduğunu bilmiyordum."

"Gerçekten mi?" Hugh dudak büktü. "Burada ne işiniz olduğunu sorabilir miyim, lordum?"

Exley kaşlarını çattı. "Sizi ilgilendirdiğinden emin değilim ama bu sabah Crewe ile bir iş meselesi hakkında görüşecektim. Doğal olarak ev halkını kargaşa içinde bulunca hemen geldim. Peki bu kadar çok adamla burada bulunmanızın nedeni nedir?" Gözleri, muayenesini bitirmiş ve ayağa kalkmakta olan Jenkins'e takıldı.

Hugh, Exley bakışlarını tekrar kendisine çevirene kadar bekledi. "Crewe ile konuşmak istiyordum."

"Ah." Kont başını salladı. "O halde onu bulmak sadece sizin talihsizliğinizdi."

"Öyle miydi?"

Exley'in alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Başka ne var?" İçini çekti. "Her halükârda, siz ve maiyetiniz gidebilirsiniz. Avukatlarına ve yetkililere haber vereceğim ve varisleri gelene kadar işlerinin düzgün bir şekilde halledilmesini sağlayacağım."

Hugh kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar naziksiniz.

Kendini bu kadar zahmete sokma." "Bir arkadaş için sorun değil."

Hugh ona bir süre daha baktı ama Exley'in yüz ifadesi tamamen boştu. Hugh sertçe eğildi. "Lordum."

Kont selamına karşılık verdi. "Majesteleri."

Hugh döndü ve odadan çıktı. Daha koridora adımını atmamıştı ki Alf yanında bitiverdi. "Hey! Odayı aramak istemiyor musun?"

Hugh başını salladı. "Anlamsız. Eğer Crewe şüphelendiğimiz gibi öldürüldüyse, soruşturmamızda işimize yarayacak her şeyin katil tarafından çoktan alındığına şüphe yok."

"Lanet olsun," diye küfretti Alf nefesinin altında. Hugh da aynı fikirde olmaktan kendini alamadı.

Sekizinci Bölüm

Kara Büyücü'nün oğlu henüz on iki yaşında bir çocuktu; savaşa gitmek için çok küçüktü. Babası Beyaz Aile'yi yok ederken, Kara Prens evde ders çalışıyordu. O odasında teras penceresinin yanındayken dışarıdaki taşların üzerine bir şeyin düştüğünü gördü. Bakmaya gittiğinde saf altın tüyleri olan genç bir şahin buldu; yaralı ve korkmuştu....
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Alf ahırın çatısından Kyle House'un arkasındaki koruluğa hafifçe atladığında saat gece yarısını çoktan geçmişti. Gölgelerin arasında durdu ve bir aşağı bir yukarı baktı ama tek gördüğü ahıra dalan bir kediydi. Hâlâ St Giles'ın Hayaleti kostümünü giyiyordu ve kimse tarafından görülmek istemiyordu.

Karanlık çöktüğünde çatılarda dans etmesi, gece rüzgârını arkasında hissetmesi, alaşağı edecek bir ya da iki haydut bulması gerekiyordu. Özgür olmanın ya da delirmenin bir yolunu bulmalıydı.

Kyle, o ve adamları Crewe'un cesedini bulduktan sonra, yenilgiye uğramış bir halde evinden geri çekilmişlerdi. Arabayla dönüş yolculuğu berbattı. Adamlar konuşmuyordu, Kyle'ın baş ağrısı gibi görünen bir şeyden dolayı acı çektiği belliydi -görebildiği kadarıyla düzenli olarak oluyordu- ve o...

O gerçekten buraya ait değildi, değil mi? Buraya ait değildi.

Herkesin onu sandığı çocuk bile, onun sandığı çocuk.

Bu yüzden Hayalet olarak St Giles'a bela aramaya gitmiş ve yeterince bela bulmuştu. Ancak şimdi, saatler sonra, bir fahişeyi soymaya çalışan bir ayak takımına sağlam bir dayak attıktan sonra bile, kendini hâlâ kaşınıyor ve keyifsiz hissediyordu.

Çatılar ve ay onu sakinleştirmemişti. Artık ne istediğini bildiğinden bile emin değildi. St Giles'a ve çocukluk hayatına dönmek mi? Burada Kyle'ın parmağı altında, onun geniş omuzlarının ve siyah, parıldayan gözlerinin her zaman farkında olarak kalmak mı?

Sıkışmıştı. Her iki şekilde de hareket edemiyordu.

Kapıdan geçip Kyle House'un arkasındaki bahçeye girdi ve çakıllı patikadan sessizce yukarı doğru ilerledi. Evin her tarafı karanlıktı.

Birinci katta uzun bir cam kapıdan gelen tek bir ışık dışında.

Alf durdu ve baktı, nefesi hızlı ve hafifti, gece havasını buğulandırıyordu. Bu o muydu? Bu saatte hâlâ uyanık mıydı? Belki de hâlâ başı ağrıyarak oturuyordur? Onu nazik elleriyle diken tek gözlü sessiz adam Jenkins, Crewe'un evinden döndüklerinde Kyle'a bir kadeh şarap vermişti. Kyle içindekileri bir yudumda yutmuştu -neredeyse ilaç gibi.

Kaşlarını çattı. Başının ağrıması ya da düzenli baş ağrısı çekmesi onun için önemli olmamalıydı.

Ama oldu.

Bahçe yolu bir dizi basamağa ve kısa bir yürüyüş yoluna açılıyordu. Aydınlatılmış cam kapıya dikkatle yaklaştı. Burası kütüphaneydi - Kyle House'a ilk kez girdiğinde getirildiği kütüphanenin aynısı. Odaya baktı ve ilk başta ıssız görünüyordu ve biraz hayal kırıklığına uğradığını hissetti.

Sonra onun bacağını gördü, sönmekte olan ateşin önünde sandalyeden dışarı doğru uzanıyordu ve nefesi kesildi. Bacağı hareket etmiyordu.

Kaşları kalktı. Kyle uyuyor muydu?

Yaklaştı, maskesi neredeyse cama değecekti.

Ocağın önündeki berjer koltukta oturuyordu, yanındaki masanın üzerinde bir mum yanıyordu. Kucağında bir kitap vardı, yüzükoyun yatmıştı ve başı geriye atılmıştı, gözleri kapalı, ağzı biraz açıktı.

Oh, evet. Uyuyor.

Gerçekten tekrar sürünerek uzaklaşmalıydı. Yatağının güvenliğini bulmalı ve kendi kendine uyumalıydı. Burada kalıp keşfedilme ihtimalini göze almak çok ama çok tehlikeliydi.

Ama o her zaman tehlikeden etkilenmişti.

Cam kapının kolunu denedi ve kilidin açık olduğunu gördü. Kapıyı çevirip kendini odaya bırakırken sırıttı.

Kadın parmak ucunda yaklaşıp üzerine eğilirken kıpırdamadı, kendini cesur hissediyordu. Kendini kötü bir hırsız gibi hissediyordu. Dudağını ısırdı ve hiç farkında olmadan onu inceledi.

Peruğunu ve paltosunu çıkarmış, sadece buruşuk gömlek kolları ve yeleğiyle oturuyordu; çenesi koyu kirli sakalının gölgesinde kalmıştı. Kalın siyah kirpikleri yanaklarına doğru uzanıyordu, alnı dikişlerin örümcek bacakları ve şimdi sarımsı yeşile dönmüş olan etraflarındaki morluklarla gölgelenmişti.

Bakışları adamın ağzına kaydı. O ağza. Adam uyurken pelüş ve güzel dudakları ayrılmıştı ve kadın baştan çıkmıştı.

Baştan çıkmıştı.

O başkasına aitti ama geceydi ve gece onun gecesiydi. Sönük bir mumun ışığında olanlar kesinlikle sayılmazdı, değil mi? Hiçbir zaman çok fazla şeye sahip olmamıştı ve sahip olduklarının çoğu da çalınmış ya da atılmıştı.

Neden bu değil?

Biraz daha yaklaştı ve ağzını o güzel dudaklara bastırarak adamın nefesini içine çekti.

Bir an için hâlâ onun altındaydı ve sonra hareket etti, elleri yavaşça kalkarak kollarını kavradı.

Biraz geri çekildi, onu izliyordu.

Gözlerini açtı, siyah ve uykulu bir şekilde onunkilere bakıyordu. Onu kütüphanesinde bulduğuna hiç şaşırmamış gibiydi,

Onu öpmek.

Gülümsedi ve o gece ilk kez sakinleştiğini hissetti. Ellerini adamın omuzlarına koydu ve kucağına oturdu. Sandalyeye diz çöktü ve başını tekrar onunkine doğru eğdi, ağzını onunkinin üzerinde açtı, avuç içleri yüzünün iki yanında duruyordu.

Kitap yere yuvarlandı.

Üst dudağının üzerinde gezindi, kirli sakalının tuhaf karıncalanmasını hissetti. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Ocağın üzerine bir kor düştü.

Bir şeyler kıvılcımlandı ve kucaklaşmanın kontrolünü ele aldı. Ağzını onunkinin altında açtı, başını eğdi, onu yavaşça, tembelce, gür bir şekilde öptü, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyor, sessiz odada onun nefes alışını duyabiliyordu. Tuniğinin bağcıklarını buldu ve onları çekerek kenarlarını ayırdı. Altında sade bir erkek gömleği vardı ve onu da ayırdı. Peki ya onun altında?

Hiçbir şey, bağları bile.

Havanın soğukluğunu boğazındaki ve göğüslerinin arasındaki nemli deride hissedebiliyordu. Ağzını onunkinden hiç ayırmadan onu kucağına aldı ve başını bir omzuna yaslayacak şekilde yeniden yerleştirdi. Adam elini kızın açık giysilerinin içine soktu ve kız elini sıcak ve iri bir şekilde çıplak göğsünde hissetti.

Ağzının içine doğru soludu.

Avuç içi nasırlarla pürüzlüydü ama tenine dokunduğunda dokunuşu nazikti, çok nazikti. İleri geri, hafifçe, meme uçlarını okşayarak... Ta ki kız onun altında kamburlaşıp kendini onun eline doğru itene kadar.

Parmaklarını bir göğsünün etrafında kıvırdı, o kadar büyüktü ki onu tamamen kaplıyordu, sıcak ve ağırdı ve sonra başparmağıyla meme ucunu fiskeledi, içinden bir kıvılcım gönderdi.

İnledi.

Alt dudağını ısırdı, keskin ve kısa bir süre, sonra meme ucunu çimdiklerken yaladı.

Onun altında kıvranıyor, omuzlarına tutunuyordu. Bunu daha önce hiç kimseyle yapmamıştı. Bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bu onu çok vahşi, çok özgür hissettirdi ve daha fazlasını istedi. Gömleğini vücudundan yırtmak, kollarını ve göğsünü hissetmek, ellerini çıplak teninde gezdirmek istiyordu.

Bu düşünce boğazında hırıltı yarattı.

Adam usulca kıkırdadı.

Adamın eli aniden göğsünden çekildi ve kadın hayal kırıklığı içinde inledi, ama sonra tekrar hissetti.

Pantolonunun düşüşünde.

Adamın düğmeleri teker teker açtığını hissettiğinde nefesi kesildi.

Başını kaldırıp onu izledi, hiçbir şey söylemedi ama tek kaşı soru sorar gibi kalktı.

Nefes aldı ve sessiz bir onaylamayla ellerini iki yanına bıraktı.

Ağzının kenarı pek de nazik olmayan bir erkek gülümsemesiyle kıvrıldı.

Önce pantolonunun, sonra da altındaki erkek giysisinin düğmelerinin çözüldüğünü hissederken bakışlarını onunkilere kilitledi.

Parmakları buklelerinin üstündeki deride kayarak karnının titremesine neden oldu. Adamın elinin yavaşça saçlarının üzerinde, kalçalarının arasındaki o gizli, sıcak yere doğru ilerlediğini hissetti.

Onu bir kadın yapan parçası. Erkek değil.

Parmakları kadının kaygan kıvrımlarını ayırırken gözleri mum ışığında siyah ve muzaffer bir şekilde parlıyordu.

Nefes nefese kaldı, göz kapakları çırpınıyor, iradesi dışında kapanmaya çalışıyordu.

Bakışlarını tutmak beş katlı bir apartmandan atlamaktan daha zordu. Aynı anda üç silahlı sert adamla düello yapmaktan daha zordu.

Hayatının her anında gerçekte kim olduğunu saklamaktan daha zordu.

Ama gözlerini açık tuttu, çünkü korkak değildi. O

St Giles'ın Hayaleti'ydi ve Kyle yarığının tepesindeki o özel çıkıntıyı bulup kalın parmaklarından biriyle ona dokunduğunda bile gözlerinin içine bakardı.

O zaman güzel üst dudağı alaycı bir şekilde kalktı, ama onaylarcasına başını salladı. Sanki bir dayanıklılık testini geçmiş gibi. Sanki cesur ve asil bir şey yapmış gibi.

Eğildi ve onu tekrar öptü, parmağı daha hızlı, daha güçlü bir şekilde onun üzerinde çalışıyordu. Ellerini kaldırdı, adamın kısa ama düşündüğünden daha yumuşak olan saçlarını hissetti. Nefesi soluk soluğa adamın ağzına geliyordu. Bacaklarını açmak istedi ama yapamadı, gerçekten yapamadı, hâlâ pantolonunu giyerken yapamadı. Sıcaklığı ve ıslaklığı hissedebiliyordu.

Adamın eline karşı kıvranıyor, ağzına doğru inliyordu.

Onu yapacaktı… onu yapacaktı…

Adamın yanağına dokundu, sakalının kılları avucunun altında diken diken oldu, yüzü sıcak ve samimiydi ve adamın eline doğru eğildi, parmakları ıslak etinde kıvrıldı, ona sahip oldu, sanki onunmuş gibi tuttu.

Sanki o da onun olabilirmiş gibi, bu imkânsız olsa da.

Ve bu düşünceyle gökyüzünden yıldızların düştüğünü hissetti ve çatıların üzerinden, Londra'nın üzerinden, belki de ayın kendisine doğru uçtu, uçtu, uçtu.

Oh, çok güzeldi.

Onunla bile kendi başına yaptığından daha iyi.

Kendini çok sıcak, gevşek ve erimiş hissediyordu, gözleri kapalıydı, göğsü kabarıyordu.

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyordu.

Aslında o kadar harika hissediyordu ki, çok geç olana kadar adamın yüzündeki maskeyi çıkardığını fark etmedi.

HUGH maskeyi kucağındaki kadından çekip aldı ve bir an için dünya kendi ekseninde döndü.

Ortaya çıkan yüz bir çocuğa aitti. Alf'in.

Ama küçük, mükemmel uçlu göğüsleri hissetmişti.

Islak amcığının izleri hâlâ parmaklarının üzerinde parlıyordu.

Gözlerini kırpıştırdı ve dünya kendini düzeltti.

Bu Alf'ti, kucağında, tatlı, yuvarlak kıçı onun sert sikine yaslanmıştı.

Narin yüz hatları yeniden şekillendi - hala eskisi gibi -Ama şimdi çenesinin eğimini, ince küçük burnunu, pembe dudaklarını, iri kahverengi gözlerinin üzerindeki kanatlı kaşlarını görüyordu. Çenesi bir erkek için fazla ince, boynu fazla zarifti. O kadar bariz bir şekilde kadındı ki, artık ona asla bir erkek gibi görünemezdi.

Alf kesinlikle bir kızdı, erkek değil.

Ve adam gerçeği öğrendiğinde, kadın ayağa fırladı.

Maskeyi adamın gevşek elinden kaptı ve adam hâlâ ayaktayken Fransız kapılarından çıktı.

"Bekle!" Kendini bir geyiği kovalayan boğa gibi hissederek onun peşinden koştu. "Lanet olsun, bekle!"

Ama açık kapıdan içeri girdiğinde bahçe terk edilmişti. Gözlerini kısarak gecenin karanlığına baktı. Kendini mi saklamıştı? Bu kadar çabuk ortadan kaybolmuş olamazdı herhalde?

Terasa çıktı ve onu korkutmamaya çalışarak daha yumuşak bir sesle "Alf" diye seslendi.

Hiçbir hareket göremedi.

Sonra onun binalara ne kadar çevik tırmandığını hatırladı.

Kyle House'un cephesini taramak için döndü.

O da orada değildi. Lanet

olsun.

Başka ne yapacağını bilemediği için eve geri döndü ve sonra gözlerini ateşe dikti. Tüm bu olanları şaraptan kaynaklanan bir tür rüya olarak geçiştirmek cazip geliyordu.

Ama öyle olmadığını çok iyi biliyordu.

Parmaklarında hâlâ onun kokusunu hissedebiliyordu. Parmaklarını yüzüne götürdü ve içine çekti, gözlerini kapattı ve hala sert olan

siki sarsıldı. Onun öpücüğüyle uyanmıştı, çok çekingen ve utangaçtı ama aynı zamanda yaramazdı. Ve hiç düşünmeden, tereddüt etmeden karşılık vermiş, onu kucağına sürüklemiş, o tatlı ağzı yağmalamış, o güzel küçük göğüsleri keşfetmişti. Onun kendisini neden kütüphanesinde aradığını, neden öptüğünü merak etmek için hiç durmamıştı.

Neden kaçmıştı? Kılık değiştirmesi onun için bu kadar önemli miydi? Adı gerçekten Alf miydi, yoksa bu da bir çeşit kılık değiştirme miydi?

Lanet olsun, bunca zamandır onu aptal yerine mi koyuyordu?

"Tanrım!" Yeni bir farkındalıkla iki elini de kırpılmış saçlarına götürdü.

Kız kaç yaşındaydı? Alf'in bir çocuk olduğunu düşündüğünde, onun en fazla on altı ya da on yedi yaşında olduğunu tahmin etmişti. Tabii bunca zamandır gerçekten St Giles'da yaşıyorsa, bakire olması bir yana, hâlâ masum olması bile pek olası değildi. Ancak...

Dudaklarının onunkilerin altında titremesi dışında. Adam ona dokunduğunda şaşırmış ve heyecanlanmış görünüyordu.

Yüce Tanrım, az önce bir çocuğu ahlaksızlaştırmış mıydı?

ALF sadece birkaç dakika sonra bir çatıdan diğerine sıçradı ve arkadaki botunun burnunu saçağa kaptırdı. Sertçe düştü, kiremitler aşağıdaki sokağa çarptı, eğimli çatıda kayarken elleri tutunmak için çırpındı. Bacakları kenarı aştı ve kaymasını durduramadan boşluğa doğru sarktı.

Bir an orada asılı kaldı, kaburgaları ağrıyor, bacağı zonkluyor, boğazına bir hıçkırık düğümleniyordu.

Aptal, aptal salak.

Bu sefer gerçekten de çuvallamıştı. Kafasının içinde Ned'in sesini duyabiliyordu, homurdanırken onu azarlıyordu, bir parmak tutamağı bulmak için acı içinde çatıya uzanıyordu. İşte orada. Bir kiremitin düştüğü yerde bir delik hissedebiliyordu.

kırılmıştı. Parmaklarını tahtaya geçirdi ve soluk soluğa çekti. Diğer kolunu çatıya doğru olabildiğince uzağa fırlattı ve avuçlarını kesen kıymıklara aldırmadan tutabildiği her şeyi kavradı ve nefes nefese, kırık bir yaratık gibi çatının güvenliğine doğru süründü.

Döndü ve sırtüstü uzandı, nefesini tuttu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve bulutlarla örtülü aya baktı. Maskesini takmamıştı bile - hala açık olan tuniğinin içine sokmuştu. Yavaşça önce gömleğinin sonra da tuniğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

Parmakları titriyordu.

Onu görmüştü.

O biliyordu.

St. John dışında kimse bilmiyordu ve o bile bunu onunla hiç konuşmamıştı. Bir ya da iki kez denemişti, ama o hayatını, geçmişini ve neden böyle biri olduğunu kurcalamayı bırakana kadar ya konuyu değiştirmiş ya da gitmişti.

Her zaman saklanıyorum.

Ama Kyle. Yüzünü açtığında Kyle'ın eli onun kalçasındaydı. Onu Alf, Hayalet ve bir kadın olarak tanıyordu.

O ortaya çıktı.

Ne yapacağını bilmiyordu.

Belki de kaçmalı. St Giles'a ve saklandığı yuvasına geri dönmeli. Kyle'dan, onun kara gözlerinden ve büyük ellerinden uzak durmalı.

Kimsenin bilmesine izin verme, demişti Ned. Asla yaklaşmalarına izin verme. Asla kendini gösterme. Kendini sakla, Alf. Kimsenin sana zarar vermesine izin verme. Kendini tehlikeye atmaktansa yalnız gitmek daha iyidir.

Titreyerek ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Ayaklarının onu nereye götürdüğünden bile emin değildi ama çok geçmeden fark etti.

Saint House-St. John'un evinden çok uzakta değildi. Yapabilirdi... belki de ona ne yapması gerektiğini sorabilirdi.

Maskesini yüzüne geri bağladı, Azizler Evi'nin bulunduğu yönü işaret etti ve yıllardır olmadığı kadar temkinli bir şekilde çatıda ilerlemeye başladı. Soğuk kış gecesinde ay ona rehberlik ediyordu. O çok küçükken Ned, ayın onları gözeten yuvarlak, şişman bir kadın olduğunu söylerdi.

Azizler Evi göründü. Büyük ve eski bir binaydı, iki yanından uzanan iki kısa kanat aralarında bir avlu oluşturuyordu. Koştu ve sağ kanadın çatısına sıçradı. Buradan ana binanın üst katında bir ışık yandığını görebiliyordu.

Işık, çocuk odasının bulunduğu alıştırma eskrim odasının altındaydı.

Alf yere çömeldi ve odanın içini görebilene kadar parmak uçlarına basarak yaklaştı. Belki de bakıcılardan biri bebekle birlikteydi. St. John'un küçük kızı. Ama ışıklı pencereden bir figür geçtiğinde gördüğü bir bakıcı değildi.

Leydi Margaret'ti. Megs. Ona böyle sesleniyordu. Ağır hamile bedeni parlak baskılı ipeklere sarınmış, saçları omuzlarına dökülmüş, bebeği kucağına almış, volta atıyordu.

Alf nefesini tuttu. O kadar yakındı ki, diğer kadının güzel bebeğine bakarkenki gülümsemesini görebiliyordu. Ve sonra Aziz John onun yanındaydı. Bir şeyler söyledi. Megs başını kaldırdı ve adam eğilip onu uyuyan bebeğin üzerinden öptü ve Alf...

Alf arkasını döndü. Daha fazla bakamadı. Bu kadar özel bir şeyi görmek doğru değildi ama gözlerinde taze yaşlar olmasının nedeni bu değildi. Körü körüne çatıların üzerinden geri kaçmasının nedeni bu değildi.

Buna asla sahip olamazdı. Olduğu gibi değil. Ne bir çocuk gibi giyinmiş, ne de Hayalet gibi. Gidecek hiçbir yeri ve hiçbir şeyi yoktu, değil mi? İşin aslı öyle değildi. Ya St Giles'a geri dönecek ve Scarlet Throats ve benzerlerinin sürekli tehdidi altında Alf olmaya devam edecekti ya da Kyle'a geri dönecekti.

Ve bunu yapamazdı, değil mi?

Yapamazdı.

Yanlış bir şey yapmamıştı, değil mi?

Durdu, bir bacaya yaslandı, düşünmeye çalıştı, ay üzerinde sakin ve dingindi. Erkek gibi giyinmek yanlış değildi, değil mi?

Burnunu ve gözlerini sildi. Ayrıca. O ve Kyle'ın işi henüz bitmemişti, hem de hiç. Kaos'un Efendileri'ni devirmemişlerdi. Elbette Kyle'ın artık onunla çalışmak isteyeceğinden emin değildi. Ama ona ihtiyacı vardı. St Giles'da bağlantıları olan oydu. Nasıl bilgi sızdıracağını biliyordu.

Bir de bu geceki öpücük vardı. Belki de onu bir daha öpmek istemeyecekti -Hayalet ve Alf'in aynı şey olduğunu öğrendiğine göre- ama eğer geri dönmezse bunu asla bilemeyecekti, değil mi?

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Hem de hiç.

Ve tüm bunlar bittiğinde? O zaman St Giles'daki hayatına geri dönebilirdi. Onun hakkında bildiklerini kimseye anlatmazsa, kimse daha akıllı olmazdı. Çocuk Alf olmaya geri dönecekti.

Gece gündüz saklanmaya geri döndüm.

Nefes alış verişi artık daha sakindi. Alf bacadan uzaklaştı ve geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

On dakika sonra Kyle House'un saçaklarından aşağıya, hizmetlilerin odasındaki odasına indi. Saatler önce Hayalet olarak ilk kez dışarı çıktığında pencereyi açık bırakmıştı ve şimdi de usulca içeri süzüldü.

Kılıçlarını ve Hayalet kostümünü çıkarıp yatağın altına sakladı. Şifonyerin üzerindeki sürahide duran soğuk suyla yıkandı. Göğüslerini bağladı ve erkek çocuklarının giysilerini giydi ve sonra yatağa gitti, yarın Kyle'a ne söyleyeceği konusunda endişelenmemeye kararlıydı.

Ama uykuya dalarken aklı, erkek memnuniyeti içinde kıvrılmış güzel dudaklara ve ona hiç kimsenin dokunmadığı kadar dokunan bilmiş ellere gitti ve merak etti:

gerçekten eskisi gibi olabilir miydi?

Dokuzuncu Bölüm

Kara Büyücü sevgi dolu bir baba değildi. Krallığını ve oğlunu şiddet ve korkuyla yönetiyordu. Kara Prens'in hiç evcil hayvanı olmamıştı, ancak sık sık bir evcil hayvan özlemi çekiyordu. Çocuk dikkatle altın şahini aldı ve odasına götürdü. Tahta bir kutuyu yumuşak bir bezle kapladı ve şahini dikkatlice içine yerleştirdi. Bundan sonra çocuk
Kuşa gizlice kendisi bakıyor.... onu kendi tabağındaki etle besliyordu.
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Hugh ertesi sabah sertleşmiş bir sikle ve ahlaksız kadınlara dönüşen maskeli oğlanlarla ilgili rüyaların belirsiz anısıyla uyandı.

İnledi ve ağrıyan başını ovuşturarak doğrulup oturdu. Tanrım, hayatında buna hiç ihtiyacı yoktu. Hayalet, isimsiz, meçhul bir vasiyet gibi baştan çıkarıcıydı. Savaşan, dans eden ve onunla alay eden bir kadın.

Alf gibi tehlikeliydi.

Onu tanımak istemiyordu. Onu önemsemek, onun için endişelenmek, onu özlemek istemiyordu.

Bu çılgınlığın bir parçası olmak istemiyordu. Katherine için hissettikleri onu yıkıma sürüklemişti. Hayalet'e, Alf'e karşı hissettikleri de aynı duyguya çok yakındı.

Aklında başka, daha önemli meseleler vardı.

Kaos'un Lordları'nda takip edecek başka bir iz bulmalıydı.

Bu düşünce üzerine ayağa kalktı ve aceleyle yıkanıp giyindi. Adamlarını toplayıp yeni bir rota çizmeleri için çağırması gerekiyordu ama onun yerine ayak seslerinin merdivenlerden yukarı çıktığını fark etti. Orada olmayacağını bildiği halde bir şey onu kızın odasına doğru itti. Belki de bir şey bırakmıştı, onu nerede bulabileceğine dair bir işaret. Hiç değilse Bell'i onu sorması için Tek Boynuzlu Keçi'ye geri gönderecekti.

Ama eğer saklanmak istiyorsa.

Merdivenlerin son basamağını çıkarken kaşlarını çattı, başı daha çok çarpıyordu. St Giles'ın ara sokaklarında ve gizli odalarında onun gibi bir çocuk mu? Onu bir daha asla göremeyebilirdi.

Yüce Tanrım, bunca yıl nasıl hayatta kalmıştı? Scarlet Throats'un onun peşinde olduğunu söylemişti - şimdi onu onların peşine gönderdiğine göre daha da öyle. Onu zaten bir kez yenmişlerdi. Onu tekrar bulurlarsa ne yapacaklardı? Doğruca onların kollarına mı koşacaktı?

Bu düşünce içinde derinlerde bir şeyleri burktu ve sağ gözünde bir acı hissetti.

Koridordan onun odasına doğru yürüdü ve kapıyı açarak kendini boşluğa hazırladı.

Ve sonra gözleriyle karşılaştığı manzara karşısında şaşkına döndü.

Oradaydı.

Alf yatağında kıvrılmış yatıyordu, ince kahverengi saçları yastığın üzerinde yüzüne yayılmıştı ve yalnız değildi. Oğulları onun iki yanında birbirlerine sokulmuşlardı. Alf onun erkek gömleğini giymişti ve Peter yumruğunu göğsünün üzerindeki bol kumaşa sıkıştırmış, başını çenesinin altına dayamıştı. Kit sırtına sarılmış, kolunu onun yan tarafına atmıştı. Ona o kadar yakın yatıyorlardı ki, uykusunda bile hareket etmesine imkân yoktu, sanki onların uykusu için vazgeçilmezdi,

bir şekilde hayatları için gerekli.

Onun burada olmasından dolayı rahatlamış ve neden geri dönmeyi seçtiğine şaşırmış bir şekilde baktı. Çocukları buraya nasıl gelmişti? Gecenin bir yarısı gizlice yukarı mı çıkmışlardı? Bakıcı onların yokluğundan haberdar değil miydi?

Neden?

Babalarında bulamadıkları teselliyi Alf'te nasıl bulmuşlardı? Ya da tüm hayatları boyunca tanıdıkları bir kadın olan Iris'te?

Bu hafif, ürkütücü yaratık hepsine ne yapmıştı?

O anda Alf gözlerini açtı ve sessizce içine çekti.

Gözleri uykulu ve biraz da şaşkındı. Yanakları uykudan ve hiç şüphesiz ona bu kadar yakın olan oğullarının sıcaklığından kızarmıştı. Ona baktı ve kahverengi bakışları keskinleşerek neredeyse bir anda farkına varmış gibi göründü. Delikanlı Alf'ten gördüğü alaycı eğlence, ısırgan zekâ vardı.

Ama şimdi kadınsı bir formdaydı.

Ona baktı ve yumuşak pembe dudakları -Tanrım, bir erkek çocuğunun ağzı olduğunu düşünecek kadar kör bir aptaldı- gülümsedi. Dolgun ve sıcak. Güneş ışığı gibi. Neşe ve umut gibi.

Bir kadının gülümsemesi. Göğse saplanan bir mızrak

kadar ölümcül. Tehlikeli. Baştan çıkarıcı.

Aleti yeniden sertleşip canlanırken baş ağrısının geçtiğini fark etti. Ona, bu çocuğa, bu kadın-kıza, bu Hayalet'e, çocuklarının bu tesellisine, dikkatine, akıl sağlığına başka bir yerde ihtiyaç duyduğunda onu yakalayan ve tuzağa düşüren bu çıldırtıcı muammaya baktı.

Kendisine ve zayıflığına kızarak gözlerini kaçırdı. "Kalk ve benimle aşağıda buluş. Kaos Lordları konusunda bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Haklısın, şef," diye fısıldadı. Sesi alaycı geliyordu.

Ama belki de bu sadece onun hayal gücüydü.

ALF, KYLE'ın odadan çıkışını izledi ve gülümsemesi kayboldu.

Dün gece hakkında hiçbir şey söylememişti. Onun bir kadın olduğunu keşfetmesi hakkında hiçbir şey.

Her şey normale dönmüştü.

O zaman neden kalbi ağrıyordu? İstediği buydu, değil mi? Çocuk Alf olarak hayatına devam edebilirdi. Geceleri St Giles'ın Hayaleti olarak kılıçlarını kullanmaya devam edebilirdi. Dün gece olan her şeyi unutabilirdi.

Ama bunun olması pek mümkün değildi, değil mi?

O bu kadar kolay unutabilse bile kendisinin unutamadığını fark etti. İç çekti ve doğrulup oturdu.

Peter kederli bir ses çıkarıp bacaklarını tekmeleyerek ona doğru yuvarlanırken, Kit de kocaman esnedi.

Alf çocuklara sevgiyle baktı. "En iyisi siz ikiniz kalkın."

Sabahın erken saatlerinde gizlice odasına girmişlerdi ve onları kovalamaya zahmet edemeyecek kadar yorgundu.

"İstemiyorum," dedi Peter.

"Ama yapmalısın," dedi hızlıca. Onlar gidene kadar güne hazırlanamazdı. "Yakında yataklarınıza dönmezseniz bakıcınız sizi gitmiş bulacak."

"Haydi Petey," dedi Kit yataktan kayarak. "Annie gittiğimizi anlarsa bu akşam yemekte puding yememize izin vermez."

Küçük çocuk mızmızlandı, ama elleri ve dizleri üzerinde yuvarlandı ve yataktan geriye doğru süründü ve sonra dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

Sarı saçları kafasının her tarafına dağılmıştı ve oldukça sevimliydi.

Alf saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Her şey yolunda mı Peter?"

Küçük çocuk uykulu bir şekilde başını salladı. Dün gece Kit'in önderliğinde onun odasına girdiğinde, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, bir şeyler mırıldanıyordu. Hiçbir şey söylememişti. Sadece

İkisi için de birer oda hazırladı ve uykuya daldıklarında Ned'in ona öğrettiği küçük bir şarkıyı söyledi.

Peter mavi gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Daha sonra bizi ziyarete gelecek misin?"

Ona göz kırptı. "Elbette."

"Ve yine ay şarkısını söyleyecek misin?" diye sordu endişeyle.

İçinden onu öpmek geldi ama bu Alf denen çocuk için pek doğru olmazdı. Onun yerine gülümsedi. "Evet, öpeceğim."

"Haydi, Peter!" Kit kapıdan seslendi.

Peter ona doğru koştu. İki çocuk da gözden kaybolmadan önce Alf'e, "Unutma," diye seslendi.

Alf iç çekti. Hannah'yı özlemişti. Kyle House'da kaldığı süre boyunca küçük kızı ziyaret edememişti. Hannah ve Mary Hope'u bir şekilde buraya getirebilmeyi diledi. Peter, Kit ve kızları hep birlikte görmeyi, belki de çocuk odasında oynamayı. Biraz hüzünle gülümsedi. Eğer böyle bir şey olursa Peter ve Hannah kimin sorumlu olduğu konusunda kavga edeceklerdi.

Başını şiddetle salladı. Dilekler hiçbir işe yaramazdı.

Ayağa kalktı ve kendini güne hazırlamaya koyuldu. Önce dikişlerini kontrol etti - kızarmışlardı ama hâlâ yerlerinde duruyorlardı - ve sonra tekrar giyinmeden önce hızla yıkandı.

Yarım saat sonra merdivenlerden inmeye başladı.

Günün bu saatinde tüm hizmetkârlar bu kattan ayrılmış, güneş doğmadan çok önce görevlerinin başına geçmiş oluyorlardı elbette. Bu durum ona hizmetçilik yapmadığı için memnun olduğunu hissettiriyordu, zira büyükler için çalışmak her zaman zor ve nankör bir iş gibi görünmüştü.

Orucunu bozmak için biraz ekmek ve çay bulup bulamayacağını görmek için mutfaklara doğru dönmek istedi, ancak birinci kata çıkarken adamların bağırdığını duydu.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, her zaman meraklı bir zihne sahip olmuştu. Böylece büyük koridor boyunca Kyle'ın odasına doğru süzüldü.

Kütüphanede, dün gece onu öptüğü yerde.

Sanki her şeye hakkı varmış gibi sıcak ellerini onun vücuduna öyle açık bir şekilde koymuştu ki, ona kılık değiştirmiş katmanlarının altında ne olduğunu hatırlatmıştı.

Yaklaştıkça bağırışların ne hakkında olduğunu duyabiliyordu.

"Kendi etiniz ve kanınız!" diyordu bir adam Londra işçi aksanıyla. "Biz sadece anneniz hayatta olsaydı bize vermenizi isteyeceği şeyi istiyoruz."

"Grace'e öyle bağırıp çağırma," dedi başka bir ses, bu seferki daha yavaş ve acıyan bir tonda. "O iyi bir delikanlı. Zavallı yaşlı Jack Amca'nın kış boyunca çatısız ve yiyeceksiz kalmasına izin vermez, değil mi?"

Kyle kısık bir sesle, "Geçen yıl hem sana hem de kuzenlerime bol miktarda para verdim, Amca," diye cevap verdi.

"Görüyor musun baba?" diye alay etti ilk ses. "Annesinin nereden geldiğini unutmuş. Çamura atılan üç beş kuruş için sürünmeyeceğim."

Siyah saçlı ve geniş omuzlu iri yarı bir adam kütüphaneden fırladı ve Alf'in yanından hoyratça geçerken neredeyse onu yere seriyordu.

Alf onun ardından baktı. Adamın yürüyüşü ve cüssesi ona Kyle'ı hatırlatıyordu... yıpranmış kahverengi bir pantolon ve ceket giymiş olması ve geniş kenarlı siyah bir şapka takması dışında.

Tekrar kütüphane kapısına döndü ve içeriye baktı.

Kyle beyaz peruğuyla şöminenin yanında duruyordu. Koyu mavi pantolon ve ceketinin üzerine güvercin grisi bir yelek giymişti, gömleği kar beyazı rengindeydi. Önünde, neredeyse onun kadar uzun, kır saçlı bir adam duruyordu ama omuzları eğik, başı boyun eğmiş bir şekilde duruyordu. Yaşlı adamın yanında, koridorda yanından geçip giden adam kadar iri yarı, siyah saçlı bir adam daha vardı. İki elinde tuttuğu oyma bir köpekle boş gözlerle şömineye bakıyordu.

Yaşlı adam Kyle'a doğru eğildi. "O kadar üzgünüm ki

Grace, gerçekten üzgünüm. Thaddeus'un öfkeli ve gururlu biri olduğunu biliyorsun; doğrusunu söylemek gerekirse bir kasaptan daha gururlu. Ama bana ve çocuklara küçük bir borç vermenin yolunu bulabilirsen, sadece bir ya da iki pound. O kadar minnettar olurum ki. Sadece dükkanın çatısını onarmaya yetecek kadar." Başını tekrar eğdi, gözleri odayı tararken biraz fazla masumdu. "Ne kadar zengin olursan ol, bunu özlemezsin bile."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra Alf, Kyle'ın bakışlarının iri, sessiz adama kaydığını gördü. "Nasılsın Billy?"

Billy onun adını duyunca gülümsedi ve Kyle'ın gözleriyle karşılaşmadan oyuncağını kaldırdı. "Köpek."

Kyle bir süre daha ona baktı ve sonra tekrar amcasına döndü. "En azından iyi beslenmiş görünüyor."

Yaşlı adam doğruldu, kızgın görünüyordu. "Tabii ki iyi besleniyor. İyi de giyiniyor. O benim oğlum."

Kyle başıyla onayladı. "Dükkâna yeni bir çatı yaptırman ve başka neye ihtiyacın olursa yapman için sana yüz pound hediye edeceğim."

Alf nefes aldı. Yüz pound çok paraydı, onun gibi insanlar için bir servet.

Kyle'ın bu akrabaları gibi insanlar için.

Ama yaşlı adam ona bol bol teşekkür ederken Kyle amcasının elini sıkmaya başlamıştı bile.

Amcası kapıya yönelirken Kyle şömineye doğru döndü. Gri saçlı adamın Billy'yle birlikte bir an önce uzaklaşmasına şaşırmamıştı, artık istediğini elde etmişti.

Böylece kapı aralığında durmuş, dudaklarını büzerek Kyle'a bakıyordu.

Alevlere bakıyordu, yüzü artık ifadesizdi. "Yemek yedin mi?"

Konuşmanın en azından son kısmına kulak misafiri olduğunun farkında olmalıydı.

"Nasıl dük oldunuz?" diye sordu.

Bunun üzerine şaşırarak başını kaldırdı. "Bildiğini sanıyordum. Ben

Kral'ın oğlu."

"Oh, anlıyorum," dedi usulca kütüphaneye girerken, "ama annen nasıldı?"

Kıkırdadı.

Kaşlarını kaldırdı.

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Sen çok tuhaf bir şeysin. Çok şey biliyor gibi görünüyorsun ama sonra bana annemin kim olduğunu bilmediğini söylüyorsun, oysa ben tüm Londra'nın bildiğini sanıyordum, özellikle de skandal gazetelerini okuyanların."

"O zaman beni yakaladınız, şef," dedi. "Ben onları okumam."

"Öyle değil mi?" Başını eğdi, sanki gerçekten de onun tuhaf bir şey olduğunu düşünüyormuş gibi onu inceledi. Bununla ne demek istemişti ki? Erkek gibi giyindiği için mi? Bunun onun gibi birine tuhaf geleceğini tahmin ediyordu. Yine de bu yorum karşısında incinmekten kendini alamadı. "Okumayı biliyor musun?"

"Elbette," dedi, belli belirsiz aşağılanmış hissederek. "İşimi başka türlü yapamazdım -çoğu notlarda ve mektuplarda."

"Bir gün nasıl öğrendiğini bilmek isterim." Başını salladı. "Sorunuza gelince: Annem bir oyuncuydu, duyduğunuz gibi kasap bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Adı Judith Dwyer'dı. Majestelerinin dikkatini çekmiş ve bunun sonucunda ben doğmuşum."

Kaşlarını çattı. "Ama 'nasıl… yani, 'nasıl dük oldunuz?"

"Ah." Omuz silkti. "Kral beni resmen tanıdı, Kyle Dükü unvanını yarattı ve bana oldukça fazla arazi ve parayla birlikte verdi. Bana özel öğretmenler verildi ve pahalı bir okula gönderildim. Aslında bir dük olmak için yetiştirildim." Dudakları büküldü. "Aristokratlar böyle yetiştirilir. Tabii ki annem hiç değişmedi. Yorgun ya da unutkan olduğunda aksanı sizinkine çok benzerdi." Esprili bir şekilde gülümsedi. "Amcam ve kuzenim aile mesleğini sürdürdüler. Annem on iki yaşında kaçtı ve bir

Tiyatro. Görünüşe göre başarılı bir oyuncuymuş ama Kral'ın dikkatini bu yüzden çektiğinden şüpheliyim. Ayrıca ne yazık ki çok güzeldi. Annemin Kral'dan sonra başka bir sevgilisi olmadı - birçok kişi teklif etmesine rağmen. Görünüşe göre ona aşık olmak gibi safça bir hata yapmış. Bu yüzden ben onun ilişkisinden fayda sağlarken, o ezildi." Başını kaldırıp ona baktı, siyah gözleri acı doluydu. "Ben on yedi yaşındayken öldü. Ateşten. Ben okuldaydım."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Neden olasın ki?" diye sordu, güzel ağzı aşağı doğru kıvrılırken. "Bu yıllar önce oldu. Ayrıca, unvanım, topraklarım ve param var. Bu bir kadının sevgisi için adil bir takas değil mi?"

Buna cevap vermeye cesaret edemedi. "Peki ya az önce giden adamlar?"

"Kardeşi ve oğulları," diye cevap verdi. "Onları sadece para istediklerinde görüyorum."

"Dilencilere teslim olmamalısın," dedi aniden, sesi sessiz kütüphanede yüksek çıkıyordu. "Daha fazlası için geri döneceklerdir."

Döndü ve merakla ona baktı. "Onların davasına sempati duyacağını düşünmüştüm. Benim çok param var ama onların yok. Ve onlar benim kan bağım."

Çenesini kaldırdı, gözleri kısıldı, nedeninden tam olarak emin olmasa da sözleri hararetlendi. "Neden o adamlara sempati duyayım ki? Onları tanımıyorum. Ayrıca, bazılarının parayla doğması ve bazılarının da parayla doğmaması dünyanın kanunu. Onların yalvarması ve senin suçluluk duyman bunu değiştirmeyecek. Tüm paranızı onlara azar azar verebilirsiniz ve son kuruşunuzu alana kadar tatmin olmazlar."

Kaşları kalktı. "O zaman ihtiyacı olanlara yardım etmemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Başını salladı, dudakları açık tuzak karşısında kıvrıldı. "Öyle demedim, şef. İstediğin kadar yardım et. Ama gözlerini

Sizi kurutacak ve bir saniye bile düşünmeden çekip gidecek olanlara açık olun. Kanları ya da paranız ne olursa olsun, merhametinizi ya da yardımınızı hak etmiyorlar."

Bir an için siyah gözleri ifadesiz bir şekilde onu izledi ve sonra, "Bu kadar genç biri için çok alaycısın, Alf," dedi.

"Ben alaycı değilim, pratik zekalıyım." Kaşlarını çattı, aşağılandığını hissetti. "Hem sizin dünyanızda alaycı olmak için kaç yaşında olmanız gerekiyor, şef? Ben bir yirmi yaşındayım. Benim dünyamda bu yeterli." Onun gözlerinin içine baktı. "Ne de olsa St Giles'da doğdum ve büyüdüm. Orada soluduğumuz havayla birlikte geliyor."

"Sanırım o zaman," dedi yavaşça, sesi derinleşerek, "asıl mucize senin masumiyet kıvılcımına sahip olman."

Adam onun bakışlarını tutarken nefesi kesildi. Dün gece adam ona dokunmadan önce masumdu. Bunu biliyor muydu? Şimdi bundan mı bahsediyordu?

Dük ona doğru bir adım attı ve Dük hazır bir şekilde bekliyordu. Annesinin kökeniyle ilgili hikâyeye rağmen bugün her santimiyle düke benziyordu. Karanlık ve heybetliydi, siyah gözleri ağır ağır kapanıyordu ve kadın istiyordu... istiyordu...

Arkasından hava kıpırdadı ve Alf döndüğünde Leydi Jordan'ın koridorda kütüphaneye baktığını gördü.

Alnında küçük bir çizgiyle Kyle ve onun arasına baktı.

"Eee?" Leydi Jordan söyledi. "Sör Aaron'a ne oldu?"

"SIR AARON CREWE öldü," dedi Hugh ve Iris bir an için kalbinin dehşet içinde donduğunu hissetti.

Ona bakarken eliyle ağzını kapattı. O da Kütüphanesinde ateşin önünde dururken çok sert ve yaklaşılmaz görünüyordu. Ve bir kez daha o tuhaf delikanlı Alf'le birlikteydi. "Sen..."

"Hayır," diye tersledi. "Onu evinde bulduğumuzda ölmüştü."

Alf, Iris gözlerini kocaman açarak ona baktığında, "Kendisi yapmadı," diye detaylandırdı ve geç de olsa "Leydim," diye ekledi. "En azından öyle görünmesi gerekiyordu."

"Aman Tanrım." Tekrar Hugh'ya baktı. "Ne demek istiyor?"

Hugh onun sorularını -belki de sadece varlığını- bir dayatmaymış gibi iç geçirdi ve bir an için incindi.

Sonra kendini toparladı. Katherine çocukluğundan beri onun en yakın arkadaşıydı. Katherine'i bu odadaki herkesten daha çok sevmişti. Sonunda Hugh'dan daha çok sevdiği kesindi. Ölümünün gerektiği gibi soruşturulduğundan emin olmayı Katherine'e borçluydu.

Kyle Dükü Hugh Fitzroy'un gözlerinin içine baktı ve "Anlat bana" dedi.

"Gel," dedi. "Daha rahat edebileceğiniz kırmızı oturma odasına geçelim, ben de size çay göndereyim."

Kolunu ona uzatarak koridorun sonundaki oturma odasına kadar eşlik etti ve Alf de onu takip etti.

Çocuk bu günlerde hep ortalıkta görünüyordu.

Kırmızı oturma odası Katherine'in ikindi çayı içmek ve dedikodu yapmak için en sevdiği yerdi - alışveriş yapmadığı ya da salonlara katılmadığı zamanlarda. Iris, Hugh ile birlikte odaya girerken göğsünde bir sızı hissetti. Katherine'le burada tembellik ederek çok mutlu öğleden sonraları geçirmişti.

Katherine'in duvarları kaplayan kıpkırmızı kumaşları seçmek için aylarını nasıl harcadığını ya da özel olarak yaptırdığı pembe ipek sandalyelerin ayakları konusunda üç kez fikir değiştirdiğini bilip bilmediğini merak ederek ona baktı.

Hayır, diye düşündü, adam onu Katherine'in ölmeden hemen önce değiştirmekten söz ettiği koyu altın renkli kanepeye götürürken, hiçbir fikri yoktu. Daha önce gitmişti.

Bu odayı Katherine dekore etmişti. Ve sonunda Hugh karısından nefret ederse hiç şaşırmayacaktı.

Kesinlikle bir sebebi vardı. Iris üzüntüyle kaşlarını çattı.

Hugh şimdi bir uşağa mırıldanıyordu, şüphesiz çay sipariş ediyordu. Alf, Katherine'in pembe ipek sandalyelerinden birine onun karşısına oturdu ve Iris gizlice onu inceledi. Çocuğun üzerinde kendisine büyük gelen eski, yıpranmış bir palto vardı, saçları dağınık bir kuyruk şeklinde arkaya toplanmıştı. Başını çevirip uşakla işini bitiren Hugh'u izledi ve ona doğru yürüdü. Iris çocuğun profilini görünce nefesini tuttu.

Çünkü bu bir erkek profili değildi.

Her şeyi bir anda anlamıştı. Boynu çok yumuşaktı, Adem elması yoktu; Alf'in kalçalarının hareketi, hatta tuhaf görünen yürüyüşü bile açıklanmıştı. Erkek kılığına girmekte çok ama çok iyiydi ama artık Iris görebiliyordu ve bunu fark etmemek imkânsızdı.

Hugh'nun Alf'inkinin yanındaki sandalyeye oturmasını izledi, ikisi de Iris'in karşısındaydı.

Sanki birlikte çalışıyorlarmış gibi.

Gözleri kısıldı. Alf'in aldatmacasını biliyor muydu?

Ama adam konuşmaya başladı ve kadının aklı hemen başka konulara kaydı. "Crewe'un öldürüldüğünü düşünüyoruz."

"Biz mi?" diye sormadan edemedi, sesi istediğinden daha keskindi.

Biraz şaşırmış görünüyordu. "Bildiğiniz gibi adamlarım ve Alf ile birlikte gittim. Jenkins cesedi inceledi. Ölümün bir intihar olmadığına dair işaretler vardı."

"Hangi göstergeler?" diye sordu.

Adam kaşlarını çattı ve kız onun hassasiyetlerini rencide etmeden nazikçe söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştığını anlayabildi. Ne de olsa o bir hanımefendiydi ve korunmaya ihtiyacı vardı.

Alf'in böyle bir endişe duymadığı açıktı. "Crewe'un altında sandalye yoktu. "Crewe'un altında sandalye yoktu.

Biri onu oraya koymadan asamaz."

Hugh yüzünü buruşturdu. "Evet. Ayrıca Jenkins biz ayrıldıktan sonra cesette morluklar gördüğünü söyledi - asılmadan kaynaklanmayan morluklar."

Hizmetçiler çay tepsileriyle içeri girdiğinde başını eğdi ve ağzı bir soru için açıldı. Ayrıca fırından yeni çıkmış taze çörekler ile tereyağı ve reçel de getirmişlerdi ve her şeyi alçak bir masaya yerleştirmeleri birkaç dakika sürdü.

Öne doğru eğilmeden önce hizmetkârların kapıları arkalarından kapatmalarını bekledi. "Crewe'un evindeyken Jenkins sana neden morluklardan bahsetmedi?"

Hugh kaşlarını çattı. "Çünkü Crewe'un bir arkadaşı, Exley Kontu, ondan önce eve geldi."

"Exley? Ben-"

"O Kaos Lordları'nın bir üyesi." Hugh omuz silkti. "Montgomery Dükü'nün bana verdiği listedeki adamlardan biri. Belki Crewe'un ölümünden hemen sonra ortaya çıkması bir tesadüftü ama sanmıyorum."

Bunun üzerine gözlerini kırpıştırdı. "Kontun onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" "Ya da öldürttüğünü."

"Yüce Tanrım," dedi yavaşça, gerçekten şok olmuştu. "Şimdi ne yapacaksın?"

Başka tarafa baktı. "Yeniden başlamam gerekecek. Listede kalan isimleri, özellikle de Exley'i araştırın."

Kaşlarını çattı ve konuyu düşünürken hepsine çay doldurdu. "Exley ve diğerlerini tutuklatamaz mısınız? Ne de olsa onların bu cemiyetin üyeleri olduğunu biliyorsunuz."

Kadından bir çay fincanı aldı. "Tam olarak hangi suçlamayla? Montgomery Dükü'nün bana verdiği listede adının olması mı? Gizli bir cemiyetin üyesi olduğundan mı şüpheleniyoruz? Hiç kimse Lordların toplantılarında gördükleri ya da Lordların hükümeti etkilemek için yaptıkları hakkında konuşmayı kabul etmedi. Tanığımız yok. Tanığımız yok.

Eğlencelerin kurbanları - hayatta kalanlar ve benim keşfettiklerim - konuşamayacak kadar korkuyorlar ve ayrıca Lordlar maske takıyor." Çayı aniden bıraktı, sinirli görünüyordu. "Üyelerin çoğunun diğer üyelerin kim olduğunu bildiğini bile sanmıyorum."

"Ama bazıları öyle." Alf bir fincan çay almış ve kucağına düşen kırıntıları umursamadan çörek yemekle meşguldü. Eliyle yarısı yenmiş çöreği işaret etti. "Montgomery sana o mektupta öyle demişti."

Iris kaşlarını çattı. "Ne mektubu?"

"Montgomery Dükü benimle mektuplaşıyor," dedi Hugh. "Mektuplarının çoğu dedikodu, masal ya da bilmecelerle dolu, ama arada bir ağzından gerçek bir bilgi kaçırıyor. Son mektubunda Kaos Lordları'nın üyelerinin bir listesini tuttuğunu duyduğunu söyledi. Eğer bu listeyi ya da diğer üyeleri tanıyan liderlerden birini bulabilirsek, o zaman topluluğu açığa çıkarabiliriz."

"Anlıyorum." Iris çayını yudumladı. "Yani Crewe ve Exley, Montgomery'den aldığınız isimlerden ikisi miydi?"

"Evet."

"Peki ya diğer isimler?"

"Lord Chase ve Vikont Dowling," diye cevap

verdi. "Oh." Kızın gözleri büyüdü.

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne oldu?"

"Vikont Dowling," dedi, heyecanı göğsünde yükseliyordu. "Henry'nin iş dünyasından bir tanıdığı." Alf'e baktı. "Benim ağabeyim, Henry Radcliffe. Onunla ve karısı Harriet'le birlikte yaşıyorum." Tekrar Hugh'ya baktı. "Lord Dowling'le bile tanıştım. Sık sık Harriet'in yemeklerine katılır."

"Henry ve Lord Dowling birbirlerini ne zamandır tanıyorlar?" Hugh sakin bir sesle sordu.

"Neden, yıllar sanırım." Henry'nin Vikont'tan bahsettiğini ilk ne zaman duyduğunu hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı ama hayal kırıklığıyla başını salladı. "Tam olarak bilmiyorum. Daha önce

Kocam öldü, en azından -Henry onunla yaşadığımdan beri Lord Dowling ile sosyalleşti."

"Beş yıldan fazla o zaman," dedi Hugh, gözleri yarı kapalı.

Aniden aklına gelen korkunç bir düşünceyle parmakları elindeki çay fincanının narin kulpunun etrafında kenetlendi. "Henry'nin..."

"Yunus dövmesi var mı?" Alf sordu ve diğer kadın çok pragmatik olmasaydı Iris sözünün kesilmesine içerleyebilirdi.

Nefes verdi. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bu Vikont'u tanıyor olması kardeşinin de onlardan biri olduğu anlamına gelmez, değil mi?" Alf ciddiyetle sordu.

Iris çayından bir yudum daha alarak başını salladı. "Tabii ki. Haklısın."

Hugh parmağıyla dizine vuruyordu. "Iris, Harriet ile bir akşam yemeği ayarlaman mümkün mü sence? Hem benim hem de Dowling'in davetli olduğu bir yemek?"

"Yapabilirim," diye yavaşça cevap verdi. "Ama sanırım onunla tanışmanız için daha yararlı bir yol olabilir. Lord Dowling'in iki hafta sonraki maskeli balosuna bir davetiye aldık." Dudağını ısırdı ve öne doğru eğildi, cüretkâr düşüncesi göğsünde bir heyecan yarattı. "Hem ağabeyim hem de karısı yarın şehir dışına bir geziye çıkıyorlar. En az üç hafta yoklar ama balo maskeli olduğu için..."

Hugh'nun dudakları yavaşça muzaffer bir gülümsemeye dönüştü. "Kardeşinin yerine ben gidebilirim."

Onuncu Bölüm

Altın Şahin nihayet iyileştiğinde, Kara Prens onu kukuletaya büründürdü ve bacaklarına telekler taktı. Minik mücevherli çanlar çıngıraklara dikilmişti ve kuş hareket ettiğinde şarkı söylüyorlardı. Oğlan bir pelerin giydi ve Altın Şahin'i onun altına sakladı. Kara Kale'den uzaklaşıp yalnız kalana ve meraklı gözler onları görmeyene kadar onunla birlikte at sürdü.
Sonra kuşun üstünü açtı ve kulağına fısıldadı, "Sana Özlem adını vereceğim."...
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Hugh avın kokusunu aldığında kaslarının gerildiğini hissetti. Oturma odasındaki narin sandalyede öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Eğer Dowling'in evine girebilirsek, balo sırasında orayı arayabilirim."

"Senin kim olduğunu biliyorlar, patron," dedi Alf, çayının geri kalanını içerken, güzel pembe dudakları büzülmüştü. "Senin gibi iri bir adamın evi karıştırdığını fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun?"

Gözlerini ona dikti... ve fark etti: O St Giles'ın lanet Hayaletiydi. Nasıl savaşılacağını biliyordu -onunla birlikte savaşmıştı- ve ekmeğini bilgi arayarak kazanıyordu. Onu kullanmamak aptallık olurdu. Neden bunu daha önce düşünmemişti ki?

O bir avcıydı, onun avcısıydı.

Gülümsedi ve kızın gözlerinin şüpheyle açılmasını izledi. "O zaman aramayı sen yapacaksın. Seni uşağımız olarak alacağız."

Iris'in kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. "Alf bir uşak için oldukça kısa, sence de öyle değil mi?"

Alf ile göz temasını kesmeden sorunu bir kenara bıraktı. İri kahverengi gözlerinde korku yoktu. Aslında dudakları hafifçe aralanmış, yüzü kızarmaya başlamıştı. Tahrik olduğunda böyle mi görünüyordu? İçten içe bir çekim hissetti. Ona ulaşma, onu kucağına çekme ve ağzını parçalama ihtiyacı.

Iris'e cevap verdi ama sözleri Alf'e söylenmişti. "Uşaklara çok yakından bakmayacaklardır."

Iris'in kaşları çatılmıştı ve Alf ile onun arasına bakıyordu. "Ama-"

Hugh elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Ya Alf ya ben," dedi.

Kız belli belirsiz gülümsedi ama allık yumuşak boynundan aşağı inmişti. Ne kadar aşağıya inmişti? Merak etti. Şu anda yaptıkları planları düşünerek ıslanmış mıydı?

"Pekâlâ," dedi Iris, sesi net ve ani bir şekilde odanın yoğun sessizliğini bölerek.

Alf boğazını temizleyerek göz temasını kesti. Hızlıca Iris'e baktı ve ona sormadan önce tekrar uzaklaştı: "Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Dikkatlice." Arkasına yaslandı. "Bunu tartışmamız, Dowling'in evine nasıl girip çıkacağımızı ve bir şeyler ters giderse ne yapacağımızı planlamamız gerekecek. Ama önce evle ilgili bilgiye ihtiyacımız var. Bulabilir misin?"

"Tabii ki."

Kadın ayağa kalktı ve adam onun ne kadar ufak tefek olduğunu hatırladı. Bunca yıl boyunca erkek gibi davranabilmesine şaşmamalıydı. Hem kalçaları hem de göğüsleri hafifti, vücudu bir kuşunki kadar ince ve narindi. Onunla tartışmak ve fikrini açıkça söylemek için o kadar çok zaman harcıyordu ki, fiziksel olarak ne kadar küçük olduğunu unutmak kolaydı.

Savaşabilirdi ama sonuçta o bir

Kadın.

Hugh kaşlarını çattı ve bir an tereddüt etti. Bir centilmen bir kadını böyle bir tehlikeye atmayı kesinlikle düşünmemeliydi. Bir centilmen onu göndermeli ve cinsiyeti ortaya çıktığı için artık onu kullanamayacağını söylemeliydi.

Ama o bir hanımefendi değildi, değil mi? Londra'nın en kötü bölgesinde büyümüştü. Dahası, onunla tanışmadan önce yıllardır bu işi yapıyordu ve oldukça da becerikliydi.

Ve ayrıca. Sıradan bir beyefendi değildi. Kral'ın ona yaptırdığı perde arkası işlerde iyi olmasının bir nedeni de buydu: İşi halletmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Buna sinsice yetenekli bir kadını ajan olarak kullanmak da dahil.

"Dowling'in en önemli evraklarını nerede sakladığını bilmem gerekiyor," dedi ona, kararını vermiş olarak. "Yatak odasında mı? Çalışma odasında mı? Evin planını da bilmemiz gerekecek."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, asla korkma, şef." Kapıya doğru yürürken ona fazlasıyla kendinden emin bir gülümseme verdi. "Dowling'in son zamanlarda işten çıkardığı personel olup olmadığına bakarak başlayacağım. İşini kaybeden ve kendini kötü hisseden uşaklar, istediğimiz bilgiyi vermeye en yatkın olanlardır."

Selam verdi ve her zamanki gibi ukala bir tavırla oturma odasının kapısını arkasından kapattı.

Kadın giderken dikkatli olmasını söylemeden önce kendini tuttu. Onun yerine çaydan bir yudum aldı. Tanrım, bu şeyden nefret ediyordu.

Tekrar başını kaldırdığında, Iris ellerini sakince kucağında kavuşturmuş, dimdik oturuyordu. "Alf bir kız, farkında mısın?"

Çayı çoktan yutmuş olması çok iyi bir şeydi. "Evet."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Ve yine de onu böyle tehlikeli bir işe mi gönderiyorsunuz?"

Küçük porselen fincanı aşırı sert bir şekilde yere bıraktı, kırmaktan ancak bir mucize sayesinde kurtuldu. "Onun bir kız olduğunu bilmiyordum

onu işe aldığımda. Ayrıca, bu onun işi. Bunu ondan alır mıydınız?"

Iris dudaklarını birbirine bastırdı ama cevap vermedi. O zeki bir kadındı. St Giles'da bir kadın için diğer işlerin istihbarat toplamaktan daha zahmetli ve tehlikeli olduğunu biliyor olmalıydı.

Öne doğru eğildi ve çay fincanını yeniden doldurdu. "Baloya bir kadın olarak katılabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"I..." Gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Aslında Alf'in elbise giyeceğini hiç düşünmemişti. Hem Hayalet olarak hem de çocukken hep pantolon giymişti.

Sakince çayını yudumladı, kaşlarını tekrar kaldırdı. "Onu uşak olarak tanıtmaya çalışmaktan çok daha mantıklı. Ayrıca, davetiye bir beyefendi ve iki hanımefendi için."

Öne doğru eğildi, dirsekleri yine dizlerinin üzerindeydi. "Ama elbiseyle bir odayı nasıl arayabilir?"

Alf'in alaycı bakışını hatırlatan bir ifadeyle gözlerini büyüttü. "Bir elbise onu nasıl engelleyebilir ki? Aslında Vikont'un konutunun arka odalarında dolaşan bir hanımefendinin şüphe uyandırma olasılığı bir uşaktan daha azdır. Basitçe bayanlar tuvaletini aradığını söyleyebilir. Genelde beyler bir bayanı sorgulamazlar."

"Ama o bir hanımefendi değil," dedi usulca. "Aksanını duymuşsundur."

"Harika bir oyuncu," dedi Iris ciddi bir ifadeyle. "Kabul etmelisin. Yıllardır erkek kılığına giriyorsa, öyle olmak zorunda. Ve belli ki zeki ve hazırcevap biri. Aklına koyarsa bir hanımefendi gibi davranamayacağını nereden çıkarıyorsun?"

Yine de yapabilir miydi? Birden Alf ile aralarında hiçbir tartışma geçmediğini, onun bir kız olduğunu kabul etmediklerini fark etti.

Bu garip değil miydi?

"Emin değilim," dedi yavaşça. Kendini biraz tehlikeli hissetti,

Bunu açığa çıkarmak. Alf'in gerçekte ne olduğunu dünyaya kabul ettirmek.

Ya da belki de onun kadın olduğunu kabul etmek onun için tehlikeliydi. Bu onu bir şekilde daha gerçek kılıyordu - sadece geceleri hayalini kurduğu baştan çıkarıcı bir Hayalet değil. Gündüzleri onunla alay eden ukala bir çocuk da değildi.

İkisi de olan bir kadın.

Tanıdığı bir kadın.

Kıvrak zekâlı ve onunla birlikte avlanabilen biri... En çılgın hayallerinde bile böyle bir yaratık düşünmemişti. Kalbinin hızlı atmasını sağladı. Üç yıl önce İngiltere'den ayrıldığında güvenli bir şekilde kilitlediğini düşündüğü tüm o vahşi duyguları serbest bıraktı.

Bu düşünce bile sırtında ter damlacıklarının oluşmasına neden oldu.

Iris, "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken tüm bunları zihninin gerisine itti.

"Onu kadın kılığında hiç görmedim," diye cevap verdi sertçe.

Sabırsızca başını salladı. "Çünkü erkek kılığına giriyor." Iris durakladı ve ona daha yakından baktı. Her zaman sezgileri kuvvetli bir kadın olmuştu. "Demek istediğin bu değil. Sence kendini erkek olarak mı görüyor?"

"Hayır." Cevabı içgüdüselди ama doğru olduğunu biliyordu. Ne de olsa, göğüslerine ya da amına dokunmasını engellemek için hiçbir çaba göstermemiş, hatta bundan zevk almıştı. "Kadın olduğunun farkında olduğunu biliyorum. Sadece kadın gibi giyinmekten çekineceğini hissediyorum."

Ona tuhaf tuhaf baktı. "Nasıl...?" Başını iki yana salladı. "Boş ver. Ona sorup öğrenmen gerekecek, değil mi?"

Kahretsin, bunu ondan istemek istemiyordu. Bu onun için çok baştan çıkarıcıydı ve Alf'in bunu yapmak istemeyeceğini biliyordu.

Ve aynı zamanda bir parçası da -uzun zamandır prangalar içinde tuttuğu parçası- onu kadınsı kıyafetler içinde görmeyi arzuluyordu. Ve Iris haklıydı: Alf içlerinde en nitelikli olanıydı.

balo sırasında Dowling'in evini aramak için.

Bir hanımefendi gibi giyinmiş. Bu çılgınlıktı.

Hugh çenesini sıktı. "Evet, haklısın."

"O zaman anlaştık mı?" Onun başını sallamasıyla çay fincanını masanın üzerine koydu. "Davetiyeyi bulabilmek için eve gitmeliyim."

Kadın ayağa kalkınca o da ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Iris."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Başını iki yana salladı. "Katherine'in benim için çok şey ifade ettiğini biliyorsun."

"Biliyorum ama sen de benim için çok şey ifade ediyorsun. Arkadaşlığınız benim için çok önemli, bunu asla unutmayın." Kadının ellerini avuçlarının içine aldı ve dudaklarına götürerek her birinin sırtını sevgiyle öptü. Karısı yapmak istediği kadın buydu. Hem rahmetli karısının, tüm hatalarına rağmen, hem de kendisinin iyi bir arkadaşıydı. Dengesini yeniden kazanmaya ihtiyacı vardı. İstediği şeyin bu olduğunu hatırlaması gerekiyordu: dostluk, uygunluk, huzurlu bir memnuniyet. Doğruldu. "O halde, size tekrar teşekkür etme ihtiyacı duyarsam, beni eğlendirin."

Başını sevgiyle salladı. "Çekici olmaya karar verdiğinde kesinlikle ölümcül oluyorsun, sevgili Hugh."

Gülümsedi ve kolunu uzattı. Kadın kolu tuttu ve adam onunla birlikte ön kapıya kadar yürüdü ve kadının kendisini bekleyen arabaya zarifçe tırmanışını izledi.

Arkasını dönüp eve doğru yürürken gülümsemesi kayboldu.

Dün gece Alf'le birlikte kendini tamamen canlı hissetmişti -görme, ses, dokunma ve hatta koku alma yetisi artmıştı; onun kollarındayken neredeyse sarhoş olmuştu. Düşüncesiz. Sadece o ana odaklanmıştı.

Kontrollü olmaya alışkın bir adamdı. Her hareketi, her durumu analiz etmeye. Zihni onun en keskin silahıydı. Onun tarafından bu kadar kolay silahsızlandırılmak neredeyse korkutucuydu. O baş döndürücü şehveti düşünmeden,

içgüdüsel bir tepkiyle kovalamıştı.

Katherine'den beri yapmamıştı. Her şey çok az anlam ifade ediyordu. Merhum karısı on dokuz yaşında bir genç kızken bile sofistike ve zarif bir hanımefendiydi. Alf kadınlığını en umutsuz sırlar gibi saklıyordu. Küstah ve cesurdu ve neredeyse erkeksi bir şekilde ona meydan okumaktan hoşlanıyor gibiydi.

İki kadın birbirinden daha farklı olamazdı.

Yine de onda çok benzer bir tepki uyandırdılar: düşüncesiz bir arzu.

Hugh merdivenlerin dibinde durdu ve derin bir nefes aldı.

Alf'in yardımıyla Kaos Lordlarını bulup yenmesi gerekiyordu. Ve bu görev tamamlandığında, onu hayatından güvenli bir şekilde gönderecekti.

İkisine de zarar veremeyeceği bir yere.

O GECE ALF, Kyle House'un çatısında oturdu ve yukarıda parıldayan yıldızlara baktı. Bu gece hiç bulut yoktu, sadece artık neredeyse dolunay olan ay ve uçsuz bucaksız siyah kadife gökyüzündeki tüm o dikenli ışık noktaları vardı.

Yanında çatı penceresi açıldı ve burnunu kırıştırdı, birinin onun özel yerini bulmuş olmasından nefret ediyordu.

Sonra derin, hırıltılı sesi konuştu. "Burada üşümüyor musun?"

Kyle'ın profilini görecek kadar başını çevirdi. "Hayır. Yataktan bir battaniye aşırdım."

"Anlıyorum." Boğazını temizledi. "Talbot'tan anladığım kadarıyla Lord Dowling'in şehirdeki evi hakkında bilgi toplayabilmişsiniz."

"Evet." Bütün günü çeşitli bağlantılarla konuşarak geçirmişti. "Eskiden orada çalışan bir uşaktan evin bir haritasını da aldım."

"Aferin."

Övgüsü göğsüne bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. " Bu sayede derslerimi yeterince iyi öğrenebileceğim.

Dowling önemli evraklarının çoğunu orada saklıyor." "Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum," dedi. "I bana ve Leydi Jordan'a baloda eşlik etmeni istiyorum."

Gözlerini kısarak karanlıkta adamın yüz ifadesini görmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. "Planın zaten bu olduğunu sanıyordum, şef."

"Öyleydi ama ufak bir değişikliğimiz var. Kadın olarak gitmeni istiyorum."

Nefesi göğsünde sıkıştı ve bir an için sanki nefes alamıyor gibiydi. Sonunda nefes alabildiğinde sesi kısık çıktı. "Yapamam."

"Neden olmasın?"

"I..." Düşünceler, duygular göğsünü ve midesini dövüyordu ve içinden bir an önce ayağa fırlayıp çatıların üzerinden uçup gitmek geliyordu. Güvenli bir yer bulup saklanmak. "Hiç kadın olmadım, şef."

Sesi hırçın bir fısıltı gibi çıkıyordu ve adamın onu duyup duymadığını merak etti.

Ama o yaptı. "Ne kadar oldu?" "Ne kadar?"

"Kaç yıldır erkek gibi giyiniyorsun?"

Başını çevirip tekrar yıldızlara baktı. Yutkundu. "Her zaman."

"Annen seni erkek gibi mi giydirdi?"

Dudaklarını birbirine bastırırken bir an için içe doğru kıvrıldı. "Annem bana bir gömlek giydirdi. Hatırladığım kadarıyla ona erkek gömleği ya da kız gömleği dememişti ama beni terk ettiğinde çok küçüktüm." Bazen yıldızlara yeterince uzun süre bakarsanız, onlara dokunabileceğinizi düşünerek kendinizi kandırabilirsiniz. "O beni terk ettikten sonra arkadaşım Ned'le birlikte bir erkek çetesine katıldım, Ned benimle ilgilendi, daha sonra bana okumayı öğretti. Bana erkek pantolonu giydiren oydu. Beni korumak için. Beni güvende tutmak için." Ned'in beyaz yüzündeki dağınık çilleri, ön dişlerinin arasındaki boşluğu, kurnaz mavi gözlerini hatırlayarak gülümsedi. "Ned akıllı biriydi."

"Ona ne oldu?"

Gülümsemesi kayboldu.

"Alf?"

"Büyüdüğünde parasını başka yollardan kazanmaya başladı," dedi usulca. "Kendini erkeklere satarak çeteden daha çok para kazanıyordu. Geceleri dışarı çıkar ve sabahları biz nerede uyuyorsak oraya geri gelirdi. Bir sabah geri dönmedi. O zaman on iki yaşındaydım. Kendi başımın çaresine bakabilecek yaştaydım. Ben de öyle yaptım." Bir kolunu battaniyeden kurtardı ve elini yıldızlara doğru uzatarak bir tanesini yakalar gibi yaptı. "Belki Ned onu sürekli yanında tutacak zengin bir adamla tanıştı. Ya da belki dünyada kendi yolunu çizmek için daha iyi bir yol bulmuştur. Beni bırakıp gidebileceğini ve benim de iyi geçineceğimi yeterince iyi biliyordu. Ned her zaman beni kollardı."

Bir ses çıkardı, bir tür kesik kelime, ama sonra hiçbir şey söylemedi.

Çatıda bir süre sessizlik oldu, sadece ikisi, yıldızlar ve ay vardı.

Kolunu tekrar battaniyenin içine sokup yaklaştırdı. "Çok uzaktalar, değil mi, yıldızlar? Ama dünyanın neresinde olursan ol, hep oradalar. Birinden kilometrelerce uzakta olabilirsin, belki farklı bir kasabada ya da şehirde, ama eğer kafasını kaldırıp bakarsa, tıpkı senin gibi yıldızları görecektir. Düşünürseniz, sanki hiçbir zaman gerçekten ayrı değilmişsiniz gibi, değil mi?"

Boğazını temizledi. "Çocukken annem bana yıldızları gösterirdi."

Hâlâ onu görememesine rağmen başını ona doğru çevirdi. "Gerçekten mi?"

"Mm, evet." Sesi neredeyse bir mırıltı gibiydi, çok yumuşaktı. "Tiyatroda oyuncuydu, o yüzden geç saatlere kadar çalışırdı. Merdivenlerden çıktığını duyduğumda kendimi uyandırmayı öğrendim. Yalnızsa, akşam yemeğini yerken yanında oturmama izin verirdi, sıcak bir geceyse balkonunda otururduk. Yemeğini yedikten ve yatmaya hazırlandıktan sonra,

mumları söndürürdü ve yıldızlara bakardık. Ben onun omzuna yaslanırdım ve o da takımyıldızları gösterirdi."

"Hangileri?" Alf fısıldadı. "Onları hiç öğrenmedim."

"Hiç mi?"

Başını iki yana salladı.

Pencereyi iterek daha da açtı ve sonra geniş omuzları içeriye sıkıştı. Çatıya tırmandı ve kadının oturduğu yere doğru yavaşça yürüdü.

"Dikkatli ol," demekten kendini alamadı. "Sen benden daha büyüksün, şef. Kendi çatından aşağı yuvarlanmak istemezsin."

Homurdandı ve oturmak için onun arkasına geçti, bacakları onun iki yanında duruyordu.

Sertleşti. Onun bu kadar yakın oturmasını beklemiyordu. Daha dün gece bu koca adam onu kollarının arasına almıştı. Hayatında ilk kez bir erkeğin bir kadına dokunduğu gibi dokunmuştu ona. Vücudunda hafif bir titreme oldu, sanki kasları ve derisi ona tepki veriyordu.

Sanki artık onu bir şekilde hayvan seviyesinde tanıyormuş gibi.

Kendini daha da yaklaştırdı, böylece geniş göğsü tam sırtına dayanmıştı, büyük kolları onu sarıyordu, herhangi bir battaniyeden bin kat daha sıcaktı ve vücudunun tamamen gevşediğini hissetti, ona yaslandı.

Güvende hissediyordu. Korunduğunu.

Sağ kolu başının yanına geldi, düz ve biraz yukarıyı gösteriyordu. "Çatıların biraz yukarısındaki parlak yıldızı görüyor musun?"

Adamın nefesi kulağında gezindi, gece havasında ılık ve nemliydi ve kız biraz titredi. "Evet?"

"Bu Sirius, Köpek Yıldızı."

"Köpek Yıldızı mı?" Bu tuhaf isim karşısında burnunu kırıştırdı. "Neden öyle deniyor?"

"Çünkü daha büyük bir takımyıldızın parçası, Canis Major. Bu 'büyük köpek' demek. Sirius onun kalbidir. Yukarıya, gökyüzüne doğru koşuyor. Kalbinin solunda üç tane

Bir üçgen içinde küçük yıldızlar - başı - arkasında, kaba bir dikdörtgen içinde altı yıldızdan oluşan gövdesi, koşan bacakları ve kuyruğu." Parmağıyla havada her bir çizgiyi çizdi.

Baktı ve başını salladı, ancak tüm bu yıldızlardan nasıl bir köpek yapılabileceğinden gerçekten emin değildi. Ona karmakarışık görünüyordu. Ama kulağına bu kadar yakın olan sesini seviyordu. Vücudunun sıcaklığı ve ona öğretirken yavaş ve kendinden emin sözleri.

"Ve burada," diye devam etti. "Sirius'a bakıp neredeyse düz bir çizgi çizerseniz, arka arkaya üç yıldız görürsünüz."

Biraz öne doğru eğildi. "Nereye?"

"Bana elini ver."

Elini battaniyeden kurtardı ve onun büyük eline koydu. Parmaklarını şekillendirdi, işaret parmağını bir nokta haline getirdi ve elini onunkinin etrafına sıkıca sardı.

"Şimdi," dedi, yanağı onunkinin yanındaydı, o kadar yakındı ki kirli sakalının karıncalanmasını hissedebiliyordu. "Sana gösterdiğim gibi elini takip et. Sirius'tan dümdüz yukarıya doğru"-ikisinin de ellerini yavaşça gece gökyüzünde gezdirdi-"arka arkaya üç parlak yıldıza doğru."

"Onları görüyorum," diye fısıldadı Alf. "Oh, onları görüyorum!"

Onun yanağına doğru sırıttığını hissetti. "Bu avcı Orion'un kemeri. O köpeğin efendisi. Kemerinden aşağıya doğru sarkan üç küçük yıldız var. Onları görüyor musun?"

"Evet."

"Bu onun hançeri. Orion'un kemerinin etrafında bir dikdörtgen içinde dört yıldız var. İşte burada." Her birini işaret ederken elini hareket ettirdi. "İşte. Burası. Ve burası. Üsttekiler omuzları, alttakiler dizleri ya da tuniği. Görüyor musun?"

"Mmm," diye mırıldandı. Mırıldandı ama çoğunlukla yine onun sesini dinliyordu.

"Şimdi önünde yayını tutuyor." Eliyle bir kavis çizdi.

Gözlerini kısarsa bunu görebileceğini düşündü... belki.

"Ve diğer kolu başının üstünde, oku tutuyor."

Bunu hiç görmedi.

Yine de gülümsedi ve dönüp ona baktı. "Ne 'ead?"

Yüzü o kadar yakındı ki neredeyse öpüşeceklerdi. Onun ağzına -kendisini sahiplenen o ağza- ve sonra gece kadar siyah gözlerine baktı.

"Cesedin üzerinde başka bir yıldız var," dedi arkasını dönmeden. Yavaşça kollarını indirdi, yine de elini onunkinde tuttu. "Sanırım bu onun başı sayılabilir."

Fısıldarken dudakları kıvrıldı. "Bir hançer, bir ok ve yay ve bir köpek var ama kafası kanamıyor mu?"

"Belki de eskiler bir erkeğin başının önemsiz olduğunu düşünüyorlardı," diye mırıldandı dudaklarına karşı ve sonra onu öpüyordu, orada, çatıda, geniş gece göğünün altında, kolları onu sıcaklık ve güvenlikle sarıyordu. Neredeyse uçmak gibiydi. Açık havaya atlamak gibiydi, atlayıp atlayamayacağından tam olarak emin değildi, kalbi boğazında sert ve hızlı atıyordu, damarlarında heyecan vardı, kasları heyecandan sertçe titriyordu.

Canlı. Kyle onu öptüğünde yaşadığını hissetti.

Ağzını onunkinin altında açarken elini yanağına götürdü, çenesinin serin tenini ve dilinin sıcaklığını hissetti, uçtu, düştü, havaya yelken açtı.

Geri çekildi.

Kadın

gözlerini

kırpıştırdı.

"İçeri girmeliyim," dedi ve sesi sanki az önce öpüşmemişler gibi kesik ve düzgündü.

Sanki daha yeni yükselmemiş gibi.

Ayağa kalktı ve soğuk geri geldi. "Senden yapmanı istediğim şeyi düşün Alf."

Ve onu çatıda yalnız bıraktı.

Bir an için ondan ne yapmasını istediğini düşünemedi ve sonra hatırladı: kadın olmasını istemişti.

Titredi.

HUGH ertesi sabah yatak odasının kapısının çarpmasıyla uyandı.

Alf'in boğuk sesi, "Bunu yapamam, şef," diye haykırdı. "Neredeyse bütün gece bunu düşündüm ve yapamıyorum, hepsi bu."

Hugh esnedi ve gözlerini açtı.

Alf her zamanki erkek kıyafetlerini giymişti ve yatağının yanında duruyordu. Hâlâ kapalı olan perdelerin aralığından sızan küçük ışıktan şafak vaktinin çok geçmediğini görebiliyordu.

Şeytan ileri geri volta atıyor, alt dudağını dişleriyle sıkıyordu, görünüşe göre hem onu uyandırdığından hem de çıplak uyuduğundan habersizdi.

Lanet olsun.

"Ne yapamazsın?" diye sordu, sesini sakin tutarak.

Hatta.

"Bir hanımefendi ol!" Ellerini havaya kaldırdı. "Şef, ben buna uygun değilim. Elbise giyemem, bir elbisenin içinde salınamam. Reverans yapamam ve tüm o hanımefendi şeylerini yapamam. Leydi Jordan bunu sizin için yapmak zorunda, ne de olsa o gerçek bir hanımefendi."

"İşte tam da bu yüzden bunu yapamaz."

Hugh ellerini yatağa dayadı ve kendini kaldırarak yatak başlığına doğru oturur pozisyona getirdi. Bu manevra çarşafların beline kadar kaymasına neden oldu.

Yatağa sadece birkaç santim kala adımlarının ortasında durdu, bakışları adamın çıplak göğsüne sabitlenmişti.

"Alf?" diye sordu.

"Hmm?" İri kahverengi gözleri biraz şaşkınlıkla ona bakarken kirpikleri kalktı. Bakışlarının onu ne hale getirdiğinden haberi var mıydı? Adam ince çarşafın altında çoktan sertleşmişti -bunu görmeliydi- ve kontrolünü pamuk ipliğine bağlıyordu.

"Leydi Jordan Dowling'in evini arayamaz," dedi. "Sizin sahip olduğunuz deneyim ve becerilere sahip değil. Ayrıca

Başı derde girerse ne yapacağını bilemezdi."

Pembe ağzı isyan edercesine kıvrıldı. "Ama-"

Bir kaşını kaldırdı. "Kendini savunabilir misin, mesela bir uşağa karşı?"

O iri kahverengi gözlerini devirdi, homurdandı. "Tabii ki."

"Leydi Jordan yapamaz." Aslında işin o noktaya geleceğine inanmıyordu. Bir uşağın baloda bir hanıma saldırması için aptal olması gerekirdi. Ama her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmak istiyordu. "Bıçak kullanmayı bilmiyor. Hiç kavgaya karışmadı. Tek seçeneğimiz sensin."

Kız ona baktı, küçük, sert yüzü buruştu ve adam ilk kez orada asla göremeyeceğini sandığı bir duyguyu gördü: korku. "Yapamam."

"Neden?"

Sessizce başını salladı.

"Seni çatılarda zıplarken ve koşarken gördüm," dedi. "Birden fazla silahlı ve kılıçlı adamla dövüştüğünü gördüm - senden daha güçlü ve iri adamlarla. Neden? Söyle bana, bir gece için elbise giyme düşüncesi bile seni suskunlaştırırken neden korkmadan onlarla yüzleşebiliyorsun?"

Gözlerini sertçe kırpıştırdı ve onun gözlerinde gerçek gözyaşlarını gördü, onun vahşi küçük savaşçısı. "Ben..."

Belki de gitmesine izin vermeliydi. Belki de biraz nezaket-merhamet göstermeli ve Dowling'in çalışma odasını aramak için başka bir yol bulmalıydı.

Ancak başarması gereken bir görevi vardı: Lordları alaşağı etmek.

Ölen karısının ve yetim kalan oğullarının intikamını almak için. İngiltere'nin kalbindeki yozlaşmayı durdurmak için.

Ve eğer bunu yapmanın en uygun yolu küçük, vahşi bir savaşçı kestaneyi kendi korkularıyla yüzleşmeye zorlamaksa, o zaman Tanrı adına bunu yapardı.

Bakışlarıyla onu sımsıkı tuttu ve "Ne değilsin Alf?" diye sordu.

Sivri çenesi yukarı kalktı ve ona ters ters baktı. "Ben kadın değilim. Artık değilim. Çok uzun zaman oldu. Ben bir erkektim

çok uzun."

"Sikim aynı fikirde değil."

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

Kadının bileğinden tutup yatağa doğru sürükledi ve elini kasıklarını örten çarşafa hoyratça bastırdı. "Beni hissediyor musun? Senin için sertleştim." Aletini onun tutsak avucunun içine soktu. "Ve seni temin ederim ki erkeklerle ya da oğlanlarla hiç ilgilenmiyorum. Sadece kadınlarla."

Sadece sen, diye fısıldadı zihninin hain bir parçası ama o bunu duymazdan geldi. Bunu bir görev için yapıyordu, sadece bu. İkisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Onun, çelişkili ruhunun derinliklerinde istediği kadına dönüştüğünü görme arzusuyla.

Adamın sikinin üzerindeki eline baktı ve parmakları bir kez esnedi.

Bir iniltiyi bastırdı ve içindeki şey, kilitli olan şey, zincirlerini şakırdattı.

İri gözleri onunkilere kaydı ve birden çırpınmaya başladı.

Kendisine ya da ona zarar vermeden önce onu bıraktı.

Geri sıçradı, yataktan düştü ve kıç üstü yere kapaklandı. "Yapamam. Yapamam."

"Yapabilirsin."

Çarşafları bir kenara fırlattı ve ayağa kalkarak çıplak bir halde ona doğru yürüdü. Eğildi ve onu bir kolundan tutup kaldırdı, hâlâ yürüyordu, onu da kendisiyle birlikte sürüklüyordu, öfkesi kontrolden çıkmış, arzusu serbest kalmıştı ve onu kapıya doğru itti.

Eğildi, yüzünü onun yüzüne dayadı ve homurdandı, "Yapabilirsin çünkü bana bir kadın lazım Alf. Bir erkek değil, erkek kılığına girmiş bir kız değil. Kanunsuz bir Hayalet değil. Bir muhbir değil. Bir kadına. Sana. Sana ihtiyacım var. Zaten olduğun kadın ol Alf. Bunu benim için yap."

Kapıyı açtı ve daha sonra pişman olacağı bir şey yapmadan önce onu odadan dışarı itti.

Sonra terleyen alnını kapıya yasladı, yumruklarını iki yanına dayadı.

Aleti sertleşmişti ve kalbi çalkantılı duygularla -kadının yarattığı duygularla- çok hızlı atıyordu.

Yumruğunu kapıya çarparak sarsılmasına neden oldu. Bu yola tekrar giremezdi, giremezdi.

On Birinci Bölüm

Kara Prens, Altın Şahin'in bacağına uzun bir ip bağladı ve onu serbest bıraktı. Havaya uçmuş, ama ne zaman İpin ucuna ulaştığında ıslık çaldı ve kız mecburen onun eldivenli koluna dönmek zorunda kaldı. Sonra onu et parçalarıyla besledi ve kulağına övgü dolu sözler fısıldadı. Bunu tekrar tekrar yaptı, ona ne kadar harika olduğunu, ne kadar güzel olduğunu söyledi, sonunda güneş batmaya başlayana kadar.

Sonra kuşu pelerininin altına geri koydu ve kaleye geri döndü....

-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Alf, Kyle'ın yatak odasının dışındaki koridorda yine kıçının üzerine düştü. Ürperdi, gözlerinden yaşlar fışkırdığını hissetti. Yapamazdı.

Yapamadı.

Ama Kyle ona ihtiyacı olduğunu söylemişti. Onun bir kadın olmasına ihtiyacı vardı.

Kyle'ın kapısına bir şey çarptı.

Nefes nefese ayağa kalktı, yüzündeki gözyaşlarını oğlunun paltosunun kollarıyla sildi. Nasıl kadın olunacağını bilmiyordu. Nasıl giyineceğini. Nasıl hareket edeceğini. Nasıl olacağını.

Gözlerini kapadı, kollarını bacaklarına doladı, elinin altındaki büyük sikin zıplamasını hatırladı. Çıplak ve kıllı geniş göğsünü hatırlıyordu.

Yatağından kalktı ve ona doğru yürüdü. Onu kapıya sıkıştırmış ve ondan ne istediğini söylerken o siyah, kapkara gözlerindeki öfkeli parıltı.

Ah, onu istiyordu, bu aristokratı, bu dükü, bir ödül boksörü gibi inşa edilmiş bu zengin koyu. Aldığı her nefeste onu istiyordu, ciğerlerinde acı veren bir özlem vardı, ta ki ona dokunamazsa parçalanacak ve küçük cam parçalarına ayrılacakmış gibi hissedene kadar.

Kısa bir süre için bile olsa.

Biliyordu - aptal değildi, hayır, hiç de değil, bu yüzden ona ihtiyacı olduğunu söylediğinde bunun ona duyduğu ihtiyaçla aynı olmadığını yeterince iyi biliyordu. Ama bu bir tür ihtiyaçtı. Ve eğer ona verebileceği tek şey buysa -kendi içinde taşıdığı şeyin bodur, yarı biçimlendirilmiş, kötü kazanılmış gölgesi... pekala, bunu yapacak ve memnun olacaktı.

Alf derin, ürpertici bir nefes aldı. Yüzünü bir kez daha sildi. Ve kanlı zeminden kalktı.

O bir korkak değildi. St Giles'ın karanlık ormanlarında büyümüştü. Çocukken nasıl saklanacağını öğrenmişti. Bir yetişkin olarak kendisinden daha zayıf olanlarla nasıl savaşacağını ve onları nasıl savunacağını öğrendi.

Şimdi belki de kendini bir kez daha savunmasız bırakmanın zamanı gelmişti. Eğer bu cesaret değilse, neyin cesaret olduğunu bilmiyordu.

Merdivenlerden aşağı koştu, arkasından bir şeyler bağıran kendini beğenmiş uşağın yanından geçti. Ona parmak sallama zahmetine bile girmedi, sadece devam etti. Durup düşünmesinin bir anlamı yoktu, çünkü düşünürse geri dönüp kendini durdurabilirdi ve bunu yapamazdı.

Bunu yapmamalı.

Koşarak ön kapıdan çıktı ve ön merdivenlerden indi. Hizmetçilerin girişini kullanma zahmetine bile girmemişti, o kadar üzgündü.

Sabahın erken saatleriydi ve hava açıktı ama dışarısı soğuktu ve rüzgâr esiyordu. Yine de şapka almak için geri dönecek vakti yoktu. Sadece ellerini kollarının altına soktu ve kaldırım boyunca koşmaya başladı, yoldan geçen diğer insanlardan kaçıyordu. Bildiği iyi bir şeydi

İşini o kadar iyi yapıyordu ki, günler önce meraktan gideceği yerin adresini bulmuştu. Bir bilginin ne zaman işe yarayacağını asla bilemezdi.

On dakika sonra zarif ve sakin bir kasaba evinin merdivenlerini koşarak çıktı ve kapıyı çaldı.

Kapıyı bir hizmetçi açtı. "Evet?"

"Leydi Jordan'a bir mesaj var," dedi Alf. "Majesteleri Kyle Dükü'nden."

Hizmetçi bir kaşını kaldırdı. "Bu saatte mi? Hanımım daha kalkmadı."

"Çok önemli olduğunu söylüyor. Ve ben de şahsen vereceğim."

Hizmetçi içini çekerek onu içeri aldı ve kabul odasına götürdü.

"Ben leydimi getirene kadar burada bekleyin," dedi hizmetçi, kapıyı arkasından kapatmadan önce Alf'in kıyafetine şüpheli bir bakış atarak.

Alf dudağını ısırdı ve caddeye bakan pencereye doğru yürüdü. Dışarıda at arabaları gümbür gümbür geçiyordu. Güzel bir odaydı. Pembe ve mavi kumaşlar duvarları kaplıyordu. Yine de altın yoktu. Ne de olsa burası bir dükün evi değildi. Radcliffe'ler eski bir aristokrat aileden geliyorlardı, Alf'in söyleyebildiği kadarıyla unvan sahibi olmasalar da çok zengin de değillerdi. Leydi Jordan'ın ağabeyi Henry Radcliffe bir mirasçıyla evlenmiş, bu da ailenin servetini artırmıştı. Yine de iyi bir iş adamıydı ya da en azından pek çok aristokrat kocanın yaptığı gibi karısının çeyizini kötü yatırımlarla kaybetmemeyi başarmıştı.

Şöminenin üzerindeki şömine rafında porselen bir saat çalıyordu ve o da parmaklarını pencere pervazına vuruyordu. Züppelerin sabahları giyinmesi çok uzun sürüyordu.

Kapı açıldı ve Leydi Jordan süzülerek içeri girdi. Bugün yine beyaz giymişti - belki de en sevdiği renkti. Bu elbise çizgiliydi - en ufak bir kontrast, beyaz üzerine beyaz, kolları ve bedeni yukarı ve aşağı doğru uzanıyordu ve

ve etekleri beyaz dantelle süslenmişti. Çok hoş, zarif ve hanımefendiydi.

Ve Alf'e neden burada olduğunu hatırlattı. Alf neredeyse ondan nefret ediyordu.

"Evet?" Leydi Jordan ince kaşlarını birbirine yaklaştırarak sordu. "Hizmetçi Hugh'dan bir mesajınız olduğunu söyledi."

"Hayır, bilmiyorum. Yalan söyledim." Alf çenesini kaldırdı ve kadına baktı. Olmadığı her şey olan kadına bakıyordu. "Yardımınıza ihtiyacım var, çünkü ben gerçek bir erkek değilim. Ben bir kadınım. Ve nasıl bir leydi olacağımı bilmek istiyorum."

"AH," DIYE MIRILDANDI IRIS.

Alf, Iris'in başka bir kadının yüzünde gördüğü en kavgacı ifadeyle ona bakıyordu. Sanki genç kadın ona vurmak istiyordu. Ya da özet olarak dışarı atılmayı bekliyordu.

Birden Henry ve Harriet'in çoktan taşraya gitmiş olmalarına sevindi. Eğer bir anlaşmazlık olacaksa, en azından Harriet bunu duymak için burada olmayacaktı.

Baldızı en iyi zamanlarda bile sosyal nezaket konusunda biraz titizdi ve oturma odasında erkek kılığına girmiş bir kız çocuğuyla olası bir tartışma?

Hayır, Harriet onaylamazdı.

Iris boğazını temizledi. "Çay ister misiniz?" Alf gözlerini kırpıştırdı ve sonra temkinli bir sesle, "Evet?" dedi. Iris gülümsedi. "Çok güzel."

Kapıya gidip bir hizmetçi çağırdı, çay ve yiyecek bir şeyler sipariş etti, sonra da beklenmedik misafirine döndü.

Alf biraz köşeye sıkışmış gibi görünüyordu. Iris, kızın buraya, hiç tanımadığı bir kadının yanına gelip kendini ortaya koymasının ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğini düşündü. Kendisinin de böyle bir cesarete sahip olduğundan şüpheliydi.

Bir keresinde, küçük bir kızken, Iris biriyle arkadaş olmaya çalışmıştı.

büyüdüğü kır evindeki ahırlarda yaşayan kediler. Sempatik bir aşçı tarafından sağlanan tavuk ciğerleriyle haftalarca ahırlara yapılan yolculuklar, sonunda sadece çizik kollar ve tıslamalarla sonuçlanmıştı.

Şimdi biraz daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu.

"Gel, oturmaz mısın?" Zarif, buz mavisi sandalyelerden birini işaret etti.

Diğer kadın sandalyeye kuşkuyla baktı ama kararlı bir hareketle oturdu.

Iris bir irkilmeyi bastırdı. En azından sandalye sert muamele altında çatlamamıştı. O da oturdu ve sonra hizmetçiler çayla geri döndüler, şükürler olsun. Sonraki birkaç dakika çay malzemelerini yerleştirmekle geçti, bu da rahatlatıcıydı. Hizmetçiler nihayet reverans yapıp gittiklerinde, Iris memnuniyetle o bildik çay doldurma işiyle meşgul oldu.

"Süt sever misin?" diye sordu.

"Ve şeker," dedi Alf huysuzca.

"Elbette," diye mırıldandı Iris. Diğer kadına fincanı uzattı ve kendi çayıyla arkasına yaslanıp kirpiklerinin altından Alf'i izledi.

Alf çay tabağını ellerinin arasında tutuyordu. Tırnakları yırtık olsa da o eller çok narindi. "O zaman bana yardım eder misin?"

"Evet." Iris kendi çayından bir yudum aldı.

Bunu yaparak Hugh'nun sevgisi için rakibini silahlandırıyor olabileceği aklına geldi - Alf'i nasıl izlediğini kaçırmamıştı. Belki de onu sevgilisi olarak almak istiyordu. Belki de Alf'ten ne istediğini kendisi bile bilmiyordu. Çayının güzel, kırmızı-kahverengi girdabına baktı. Ama Iris, Hugh'nun sevgisine hiçbir zaman sahip olmamıştı, değil mi? Ve eğer olmadıysa, o zaman bu kadın gerçekten onun rakibi değildi.

Belki de bunu kendisine ve Hugh'ya açıklamanın zamanı çoktan gelmişti.

Iris başını kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Evet, ben

olacak. Sanırım bir liste yapmamız gerekecek, değil mi? Oh, ve bana gerçekten Iris demelisin."

Çay tabağını bıraktı ve Harriet'in pencerenin yanındaki yazı masasında bir parça kâğıt ve bir kalem bulmak için ayağa kalktı. "Şimdi," dedi tekrar otururken. "Bir şeyler yazmam gerekecek. Baloya kadar bir elbise diktirme umudumuz varsa bugün terzimle iletişime geçin. Bu arada elbise, panniers ve topuklu ayakkabılarla yürüme alıştırması yapman gerekecek. Kalmaya alışman için giyebileceğin bir günlük elbise - sanırım hizmetçilerimden birinde ödünç alabileceğin bir elbise vardır. Dans dersleri elbette, ama sanırım bunları size kendim gösterebilirim. Temel yemek dersleri. Uyum. Oh, nasıl reverans yapılacağını ve rütbece senden üstte ya da altta olan biriyle nasıl tanıştırılacağını." Gözlerini spekülatif bir şekilde Alf'e dikti. "Aksan konusunda nasılsın?"

"Bir hanımefendi gibi konuşmayı mı kastediyorsunuz, leydim?" Alf sordu. "Küçüklüğümden beri üst tabakanın aksanını incelediğimi itiraf etmeliyim. Soylu bir aksanın benim işimde ne kadar yararlı olabileceğini tahmin edemezsiniz."

Iris irkilerek kahkahayı bastı. "Evet, aynen öyle." Aksan biraz fazla telaffuz edilmişti, özellikle h'ler biraz fazla telaffuz edilmişti ama üzerinde çalışabilirlerdi.

Alf gülümsedi, gözlerini ağırbaşlı bir şekilde aşağı indirdi. "Sanırım idare edebilirim."

Iris onun sırıtışına karşılık verdi. "Haklı olduğunuza inanıyorum ama fazla zamanımız yok. En iyisi hemen başlayalım."

Akşama doğru HUGH'ın morali bozuktu. Alf yüzleşmelerinin hemen ardından evden kaçmıştı ve o zamandan beri kadının döndüğüne dair hiçbir haber alamamıştı. Kadının başına bir koruma koymalıydı. Sakinleşene kadar onu odasına kilitlemeliydi. En azından güvende olmasını sağlamalıydı.

Onun yerine Tanrı bilir nerelerdeydi ve bu tamamen

kendi hatası.

İçinden küfrederek gecenin serin rüzgârına karşı omuzlarını kamburlaştırdı. Karanlık bir kapı aralığında Exley'in evini gözlüyordu. Lanet olası adam bu gece hareket edecek gibi görünmüyordu, bu da Hugh'nun zamanını boşa harcadığı anlamına geliyordu.

Bu gerçek onun ruh halini pek de iyileştirmedi.

Belki de adamlarını Alf'i aramaya göndermeliydi, ne kadar faydasız bir çaba olsa da. En azından bu ona bir şeyler yaptığı hissini verirdi.

Riley onun yanındaki kapı aralığından içeri süzüldü ve Hugh'nun başlamasını sadece yılların eğitimi engelleyebildi. İrlandalı istediği zaman bir hayalet gibi hareket edebiliyordu.

"Benim için neyin var?" Hugh sordu.

Riley, "Lord Chase öldü," dedi ve avuçladığı ellerine üfledi. "Bu gece geç saatlerde beyni patlamış halde bulundu. Güya tüfeğini temizliyormuş ama..." Ufak tefek adam bu sonuç hakkında ne düşündüğünü belirtmek için omuz silkti.

"Bu da ne böyle?" Hugh nefesinin altında mırıldandı. Chase, Montgomery'nin ona verdiği listedeki Kaos Lordları'nın üyelerinden biriydi. Geriye sadece Dowling ve Exley kalmıştı. "Birbirlerini mi öldürüyorlar?"

"Talbot öyle olabileceğini düşünüyor, efendim," dedi Riley. "Bell'e Chase'in evini izletiyor ve Dyemore'un kendisini de takip ediyor."

Bu Hugh'nun dikkatini çekti. "Dyemore dışarı mı çıktı?"

Eski Dyemore Dükü'nün Kaos Lordları'nın bilinen son lideri olduğunu öğrendikten sonra, Hugh yeni Dyemore Dükü'nü araştırmıştı. Dyemore'un Londra'ya sadece birkaç hafta önce geldiğini keşfetmişti. Görünüşe göre Dük karaya çıktıktan sonra hemen şehirdeki evine kapanmıştı çünkü onu Londra'da gören çok az kişi olmuştu. Hugh son birkaç gündür Dyemore'u izleyen bir adam tutmuştu ama dük evinden neredeyse hiç çıkmamıştı.

Kendini silkeledi ve Exley'in hâlâ sessiz olan ön kapısına baktı. "Burada kal. Gece için seni rahatlatacak birini göndereceğim. Talbot'tan haber almak için Kyle House'a dönüyorum. Dyemore'un Chase'in öldüğü gün nihayet yüzünü göstermeye karar vermesi tesadüf olamaz."

"Evet, efendim."

Zavallı Riley'yi soğuğa karşı ayaklarını yere vururken bıraktı ve rüzgâra doğru ilerledi. Lordların iç işleyişinde neler oluyordu? Sanki kendi aralarında kavga ediyorlarmış gibi görünüyordu.

Yaşlı Dyemore Dükü aniden ölmüştü ve görünüşe göre Lordların liderliğinde onun yerine geçecek kimse yoktu. Belki de en tepede kimse yoktu.

Belki de gübre yığınını ele geçirmek için fareler gibi savaşıyorlardı.

Hugh kaşlarını çattı ve takip edilmediğinden emin olmak için caddenin karşısına baktı. Bu konuyu Alf'le konuşabilmeyi diledi. Yanaklarıyla onu çılgına çevirebilirdi ama aynı zamanda çok zekiydi ve strateji tartışmayı dörtnala giden bir ata binmek gibi heyecan verici kılan mantıksal bağlantılar kurabiliyordu.

Onu uzaklaştırması dışında.

Bu hüzünlü düşünceyle başını kaldırdı ve şehirdeki evinin ışıklarını gördü. Merdivenlerden sıçradı ve kapıyı çaldı, kapı açılırken uşağına başıyla selam verdi.

Cox şapkasını ve pelerinini alarak, "İyi akşamlar, Majesteleri," dedi. "Akşam yemeğinin yemek salonunda servis edilmesini ister misiniz?"

"Sonra, teşekkürler." Hugh, çocukların yatma saatinin yaklaştığını düşünerek merdivenlere yöneldi.

Onları bu sabah kahvaltıdan hemen sonra Cox'un bulduğu yeni bakıcıyla tanıştırdığından beri görmemişti. Peter, Milly adında anaç ve yaşlı bir kadın olan yeni bakıcıyı sevmiş görünüyordu. Hugh ile Milly ve o günkü dersleri hakkında sohbet ederken Kit hâlâ

tek heceli cevaplar vermeye devam etti. Yerleşik bakıcıları Annie, Peter'ın önceki gece hiç kâbus görmeden uyuduğunu bildirmişti.

Hugh çocuk odasının zeminini hazırlarken içini çekti. Alf etraftayken çocukların daha iyi olduğu gözünden kaçmamıştı. Onun yüzünden uzak durmaya karar verirse, Peter'ın kâbusları geri döner miydi?

Çocuk odasına yaklaşıp sesler duyunca adımları yavaşladı.

"Ama neden erkek değilsin?" Peter oldukça endişeli bir ses tonuyla sordu.

Hugh nefesini tutarak durdu. "Çünkü

ben bir kadınım," dedi Alf.

Sesi gayet gerçekçiydi ve Hugh rahatlayarak gözlerini kapadı. Tanrı'ya şükür, dönmüştü. Sağ salim dönmüştü.

"Ama sen daha önce bir çocuktun-"

"Aptal!" Bu Kit'ti, sesi hem küçümseyici hem de biraz kararsızdı. "O her zaman bir kızdı. Sadece erkek kılığına girmişti."

"Ama neden?" Peter'ın sesi inatçıydı ve gözyaşları vardı. "Senin bir kız olmanı istemiyorum. Alf olmanı istiyorum."

"Ben Alf'im," dedi, kelimeleri dikkatli ve kesindi. "Ben her zaman Alf'im. Her zaman öyleydim. Her zaman da öyle olacağım. Sana sadece erkek kıyafetleri giydiğimi ama aslında bir kadın olduğumu söylüyorum. Beni bir elbise içinde gördüğünde üzülmeni istemedim."

"Ama sen de farklı konuşuyorsun," diye itiraz etti Peter.

"Sen prenses misin?" Kit temkinli bir şekilde, ama sesinde alttan alta bir heyecanla sordu. "Peri masallarındaki gibi mi? Bebekken çalındınız ve erkek kıyafetleri giymeye zorlandınız mı?"

"Oh!" Peter haykırdı. "Bir prenses!"

Alf güldü. "Hayır, üzgünüm, ben prenses değilim. Ben sadece Alf'im."

"Ah," dedi Peter, büyük ihtimalle hayal kırıklığını dile getirerek

iki çocuk.

"O zaman bize neden şimdi söylüyorsun?" Kit hâlâ şüpheci bir ses tonuyla sordu.

Hugh sesini temizledi ve çocuk odasına girdi. "Çünkü Alf'ten bunu yapmasını ben istedim."

Alf, Kit ve Peter yerde oturuyorlardı. Alf her zamanki gibi erkek kıyafetlerini giymişti ama onda farklı bir şeyler vardı, belki de kendini tutuşunda. Belki de saçlarının yarıya kadar yüzüne düşmek yerine düzgünce geriye taranmış olmasından. Şimdiden daha kadınsı görünüyordu. Peter onun kucağına oturmuş, Kit de yanına tünemiş, ona yaslanmıştı.

Nefesini tuttu. Çocuklarıyla birlikte genç bir anneye çok benziyorlardı.

Bir aile gibi.

Bir an için gözlerini kaçırmak ve kendini toparlamak zorunda kaldı.

"Alf'i bir kıza mı dönüştürdün?" Kit'in sesi suçlayıcı geliyordu.

En büyük oğluna baktı. "Onu hiçbir şeye dönüştürmedim. Ondan sadece zaten olduğu cinsiyet gibi giyinmeyi öğrenmesini istedim."

"Onu olduğu gibi sevmedin mi?" Kit oldukça kavgacı bir tavırla sordu.

"Evet," diye yanıtladı ona bakarak. "Ama gerçekte kim olduğunu saklamak zorunda kalmadığında onu daha çok seviyorum."

Peter, "Alf'i her zaman severim," dedi ve ona sarılmak için döndü.

Kadın kollarını oğluna doladı ve ona sarıldı. Yine de Hugh'yu sarışın başının üzerinden izledi ve Hugh o iri kahverengi gözlerde bir meydan okuma görmekten kendini alamadı.

Bunu o istemişti. Onu bunu yapmaya zorlamıştı. Ve o da yaptı.

Bu bilgi ve kahverengi gözlerdeki meydan okuma karşısında içinde bir şeyler yükseldi. Onu almak, bu odadan çıkarmak, ona erkek olduğunu kanıtlamak istiyordu.

onun dişisi.

Bunun yerine kendini dikkatle sabit tuttu.

Alf, Peter'ın saçlarını alnından geriye doğru düzeltirken, "Çok sevindim," diyordu. "Ben de senden hoşlanıyorum." Onun alnına bir öpücük kondurdu ve sonra Kit'in alnına da bir öpücük kondurdu. "Ben de Kit'ten hoşlanıyorum."

"Babamı seviyor musun?" Peter

sordu. "Petey!" Kit tısladı.

"Ne?" diye sordu genç çocuk şaşkınlıkla.

Alf sırıttı; Hugh'ya gençken verdiği ukala gülümsemenin aynısıydı bu. Şimdi onun bir kadın olduğunu bildiği için bambaşka bir etkisi vardı. "Bazen yaparım."

"Gerçekten mi?" Kit'in sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu ve Hugh incinmiş hissederek gözlerini kırpıştırdı. Bir zamanlar büyük oğlu sırıtarak, küçük tombul bacaklarının üzerinde ona doğru koşar ve kollarını havaya kaldırarak kucağa alınmak için yalvarırdı.

Ama bu, çocuğu terk etmeden önceydi. Belki de

böyle acılar asla gerçekten iyileşemezdi.

"Evet, gerçekten," diye sertçe cevap verdi Alf, karanlık düşüncelerini bölerek. "Bazen, tabii ki, baban oldukça sert ve ani davranıyor ve beni dinlemiyor ve ben de ona patates fırlatmak istiyorum" -Peter buna kıkırdadı- "ama çoğu zaman..." Başını kaldırıp ona baktı, kahverengi gözleri tekrar geniş ve yumuşak bir şekilde onun bakışlarıyla buluştu. "Çoğu zaman ondan hoşlandığımı fark ediyorum."

Ona bakarken kalbi bir an için duracak gibi oldu. Avcıyı, ukala çocuğu, kurnaz muhbiri ve önceki geceden beri de şehvetli kadını anlamıştı. Bunların hepsine karşı kendini savunmak için hazırlanmıştı.

Yine de basit bir kabullenme beklemiyordu.

Onu çıplak bırakmıştı.

Peter onun kucağında kıvranarak büyüyü bozdu. "Acıktım."

Ona doğru baktı. "Peter ve Kit ile akşam yemeği yemeye geldim." Tekrar ona baktı, bakışları

temkinli. "Bize katılmak ister misiniz?"

Gözlerini kırpıştırdı. Çocuklar onu izliyordu; Peter beklentiyle, Kit ise yüzünü ekşiterek. Genelde çocuklarla birlikte yemek yemezdi - bu aristokrat evlerde yetişkinlerin yaptığı bir şey değildi.

Nefes aldı. "Evet, ama neden aşağıya gelmiyorsun? Talbot'tan haber bekliyorum."

Peter bir çığlık atarken ona gülümsedi ve Kit bile memnun görünüyordu.

Alf'e dirseğini uzatırken çocuklar koridorda koşmaya başladılar.

Kız bunu utangaç bir bakışla karşıladı ve oğullarını takip ederlerken adam ondan etek giymesini istemekle hata yapıp yapmadığını merak etti.

On İkinci Bölüm

Kara Prens her gün Altın Şahin'i eğitmek için dışarı çıkardı, onu her zaman nazikçe tuttu, her zaman
Bir gün uzun ipi çözüp onu havaya fırlatana kadar cesaretlendirici ve övücü sözler fısıldadı.
Altın Şahin gökyüzünde yükseklere uçtu, ta ki mavilikte bir nokta olana kadar. Çocuk ıslık çaldı. Kuş dönerek gökyüzünden süzüldü ve kendi isteğiyle çocuğun koluna kondu.
Ve Kara Prens ona gülümsedi....
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

"Yavaşça," dedi Iris birkaç gün sonra Alf reveranstan zarifçe kalkmaya çalışırken -başarısız bir şekilde-. "Bunu mümkün olduğunca yavaş ve istikrarlı bir şekilde yapmalısın. Oh, ve sırtını düz tut. Sırtını bir tuğla duvara dayamış gibi davran."

Bugün Kyle House'daki kırmızı oturma odasındaydılar ve Alf'in özel deyimiyle "Hanımefendi Pratiği" yapıyorlardı. Çoğu sabah Iris'in evinde pratik yapıyordu ama bugün Iris çocukları görmek istemişti ve sonuç olarak Alf'in dersleri için biraz seyircisi vardı.

Alçak bir masanın üzerinde dumanı tüten bir demlik çay, bir sürahi çikolata ve birkaç tabak cazip içecek vardı. Peter onu izlerken kıkırdadı, Kit ise

çikolata fincanıyla daha çok ilgileniyordu.

Alf bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı. Kendini aptal gibi hissediyordu. Aptal gibi hissetmekten hoşlanmıyordu. "Reveransı bir erkek icat etmiş olmalı. Hayatımda yaptığım en garip şey. Bir insan bunu nasıl zarifçe yapabilir bilmiyorum."

Iris pragmatik bir tavırla, "Bol bol pratik yaparak," dedi ve bir bisküvi daha aldı. Elbette o da çocuklarla birlikte sedirlerden birinde oturuyordu.

Bir tabak bisküvi, bir tabak kek ve bir tabak dilimlenmiş pasta vardı ve Alf bunlara özlemle baktı.

"Bir kez daha," dedi Iris, sesi fazlasıyla neşeli geliyordu.

Alf, sırtını dik tutmayı unutmadan dizlerini büktü. Kalçaları bu konuda yardımcı oldu, çünkü o kadar sıkı bağlanmıştı ki zaten belden eğilmesi biraz zor olacaktı. Asıl sorun sallanmadan aşağı inebilmekti.

Ayağa kalkmaya başladığında Peter'dan gelen bir homurtu onu bir kez daha başarısız olduğu konusunda uyardı.

"Affedersiniz leydim, ama size yardımcı olabilir miyiz?"

Ses kapı aralığından geliyordu ve Alf minnetle doğruldu, Riley, Bell ve Talbot'un orada durduğunu gördü.

Kaşlarını kaldırdı. Kyle'ın adamlarıyla birkaç kelime konuşmuş olmasına rağmen, onun hakkında ne düşündüklerinden tam olarak emin değildi.

Özellikle de şimdi aniden bir kadına dönüşmüşken.

Ama ne Riley, ne Bell ne de Talbot ona gülüyormuş gibi bakıyordu. Aslında işlemlere yardım etmekle gerçekten ilgileniyor gibiydiler.

Alf, Iris'e baktı.

Iris kaşlarını kaldırarak ona baktı ve Alf'in omuz silkmesi üzerine başını salladı. "Yardımınız için minnettar oluruz, beyler."

Riley içeri girdi, onu çocuk ve iri yarı adam izledi. Bell kızarmıştı ve Alf'in bakışlarını karşılamakta zorlanıyordu.

gözleri. Artık bir kadın olduğu için mi böyle baktığını merak etti.

"Ne yapabiliriz leydim?" Riley sordu.

"Nasıl yay yapılacağını biliyor musun?" Iris sordu.

İrlandalı sırıttı ve resmi bir selam verdi.

Iris başıyla onayladı. "Çok iyi. Alf'e tanıştırılmayı öğretiyorum. Neden bir baloda sen beyefendi, Alf de hanımefendi olmuyor?"

Riley başını salladı ve ona döndü. "Bayan Alf?"

Iris, Alf'in elinin nerede olması gerektiği, çenesini biraz daha aşağıda tutması ve gülümsemesi, ama asla çok geniş gülümsememesi ve kesinlikle dişleriyle gülümsememesi gerektiği konusunda yorumlar yaparken, Alf eğilirken o da reverans yaptı ve sonra tekrar yaptılar.

Dişler görünüşe göre hanımefendiye yakışmıyordu.

Tüm bunlar, geceyi çatılarda koşarak ve düello yaparak geçirmekten daha yorucuydu.

Yarım saatin sonunda Alf'in nihayet oturup bir bisküvi ve taze çay içmesine izin verildi. Riley'nin anlattığı hikâyelerden birine gülüyordu ki başını kaldırdı ve Kyle'ın kapıda durmuş onları izlediğini gördü.

Yani. En azından onu izliyordum.

Adamın siyah gözlerindeki parıltıyı görünce yüzünün ısındığını hissetti.

Adam bir tür emir verircesine çenesini ona doğru sallayınca, Iris'in ona öğrettiği gibi, "Affedersiniz," dedi ve sakince kalkıp kapıya gitti.

Koridorda onu bekliyordu.

Eteklerinin bacaklarına sürtündüğünün ve saçlarının geriye çekilip yüzünü açıkta bıraktığının farkında olarak ona doğru yürüdü. "Görünüşe göre işlerimizi değiş tokuş etmeliyiz, şef."

Kaşlarını çattı, siyah gözleri ona dikilmişti. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Sadece bu günlerde benden daha çok izlemeye vakit ayırıyorsun."

Ona doğru bir adım attı. "Olmamalı mıyım? Bir sürü şey sordum

sen."

"Benden bir elbise giymemi istedin."

"Bundan çok daha fazlası olduğunu kendiniz söylediniz."

Oturma odasından gelen çocuksu kıkırdamalar üzerine sinirli bir şekilde başını kaldırdı. Bu ona salonda durduklarını hatırlatmış gibiydi. Elini tuttu ve yorum yapmadan onu yerden geçirip yemek odasına çekti.

Kapıyı arkalarından kapattı.

Ona, bu güçlü adama baktı. "Benden ne istiyorsun, şef?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, sesi kızgın geliyordu - kendisine mi yoksa ona mı, tahmin edemiyordu- ve elleri onu sert bedenine doğru çekti.

Eğildi ve onun ağzını tuttu, dilini dudaklarını ayırana kadar dudaklarında gezdirdi. Ta ki kadın rahatlamış bir iç çekişle onu içeri alana kadar. Bunu özlemişti. Onu özlemişti. Onunla işinin bittiğine karar verip vermediğini merak etmişti.

Görünüşe göre öyle değil.

Parmakları çıplak boynunda gezindi, dilini tekrar tekrar ağzına sokarken bile gıdıklayıcı ve tatlıydı.

"Alf?" Ses odanın dışından geliyordu.

Bir saniye daha sanki kendini ondan ayıramıyormuş gibi ağzını parçalamaya devam etti ve sonra Kyle başını kaldırdı. Dudakları kızarmış, gözleri kararmıştı.

Dikkatlice saçının bir tutamını şapkasının içine soktu. "Senden ne istediğimi bilmiyorum."

"AMA NEREYE GİTTİ?" Peter birkaç gün sonra beş yaşındaki çocuklara özgü o mızmızlıkla sordu.

Hugh'un uyandığında hissettiği baş ağrısı daha da şiddetlenmiş gibiydi.

sağ gözünün arkasında bir düğüm haline geldi. Oğullarıyla kütüphanede bir sabah geçirmenin birbirlerini anlamalarına yardımcı olabileceğini düşünmüştü ama bilgeliğinden şüphe etmeye başlamıştı. Şimdiye kadar Peter huysuz davranmıştı ve Kit hâlâ

düşmanca. Belki de bakıcılarının maaşını iki katına çıkarmalıdır.

"Alf'in kendi hayatı var," dedi Hugh yorgun bir sesle.

Gerçek şu ki, neredeyse bir haftadır onu görmemiş ya da ondan haber almamıştı. Bu sürenin bir kısmını Iris'le geçirdiğini, balo için bilmesi gereken her şeyi öğrendiğini biliyordu ama geri kalanı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey, onun hâlâ geceleri St Giles'ın Hayaleti olarak hayatını tehlikeye attığıydı. Onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu, değil mi? Ne isterse yapabilirdi. İstediği zaman odasından çıkıp muhafızların yanından geçerek bu gerçeği ona göstermeyi ihmal etmemişti.

Ve bu tamamen kendi seçimiydi. Çünkü kontrolünü kaybettikten sonra, kendisine bir daha ona dokunmayacağını söylemesine rağmen yemek odasında onu öptükten sonra Alf'ten uzak durmaya karar vermişti.

Ki vardı.

Hugh kanatlı koltuğuna oturdu ve ateşin önünde yerde yatan çocukları izlerken ağrıyan gözlerini ovuşturdu. Büyük bir harita kitabıyla onların ilgisini çekmeye çalışıyordu ama son zamanlardaki diğer tüm planları gibi bu da başarısız olmuş görünüyordu.

"Ama-" Peter söze başlamıştı ki ağabeyi araya girdi.

"Sormaktan vazgeç Petey." Kit içini çekti, sesi yedi yaşındaki bir çocuk için fazla alaycıydı. "Öylece gitti ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Alf geri gelmeyecek mi?" Peter gözlerini kocaman açarak sordu. Ağabeyinden babasına baktı, mavi gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Eminim-" dedi Hugh çaresizce.

Küçük çocuk, "Ama Alf'in geri gelmesini istiyorum," diye sızlandı.

O da öyle yaptı. "Buraya gel." Eğildi ve oğlunu kucağına aldı, sıcak ağırlığı onu rahatlattı. Hugh hâlâ yerde kaşlarını çatan Kit'e baktı. "Sen de."

Büyük çocuk yavaşça ayağa kalktı ve kendini sürükledi,

Hugh da onu kendine çekti.

Gözlerini kapadı ve yanağını kızgın oğlunun kara kafasına yasladı. En azından çocuk bunu yapmasına izin vermişti.

Kit'in doğduğu zamanı hatırlayarak iç çekti. Kıpkırmızı, ıslak kundak kollarına atılmış, doğum kanının izleri hâlâ minik kulaklarının kıvrımlarına takılmıştı. Hugh ebelerin itirazlarına rağmen bebeğin kundağını açmıştı. Buruşuk koltuk altlarının izini sürmüş, kıvrık ayak parmaklarına dokunmuş, mükemmel penisini merak etmişti. Avucunu narin, yuvarlak göbeğin üzerine koymuş, parmak uçları bebeğin omzunda kıvrılmış ve şunu bilmişti: Bu minik şeyi seviyordu. Onu akılsızca ve sonsuza dek sevdi.

Baba sevgisi, bir çocuk babasına ters ters baktı diye ölmedi. Sadece izledi ve yas tuttu.

Hugh yutkundu. Lanet olası gözü yuvasından fırlayacakmış gibi hissediyordu. Bir insanın baş ağrısından ölmesinin mümkün olup olmadığını merak etti.

Peter kıpırdandı. "Alf."

"Biliyorum." Küçük alnından öptü.

"Hayır, Alf burada baba!" Kit haykırdı.

Hugh gözlerini açtığında başını kaldırdı. Kadın erkek kıyafetleri içinde, her zamanki gibi ukala bir tavırla ona sırıtarak bakıyordu, ayaklarının dibinde üstü örtülü bir sepet vardı. Yine Fransız kapıdan girmiş olmalıydı ve aklına kapıya daha iyi bir kilit takması gerektiği geldi.

Çocuklar kucağından fırlayıp ona doğru koştular ve bu manzara onu nefessiz bıraktı. Kızın gülerek diz çöküşünü ve ona sarılışlarını izledi. Peter'ın gözyaşları kurumuş, Kit'in öfkesi de buharlaşmış gibiydi.

Nasıl böyle bir sihir yapabilmişti?

Başlarının üzerinden yukarı baktı, kahverengi gözleri ona parlıyordu. "Beni özledin mi, şef?"

Vardı, oh, vardı. "Nerelerdeydin Alf?" Sesi amaçladığından daha sertti.

"Oh, burada ve orada." Gülümsemesi hiç solmadı. "Yapmam gereken işler var. Bir hanımefendi olmayı öğrenmeme engel değil."

"Bunu biliyorum." Boğazını temizledi. "Ne gibi şeyler gördün?"

Çocuklara baktı. "Bazen ziyaret ettiğim bir arkadaşım var. Hannah adında küçük bir kız. St Giles'daki Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Evi'nde yaşıyor."

Peter'ın gözleri büyüdü. "Kaç yaşında?"

"Senin yaşlarında." Alf saçlarını geriye taradı. "Kızıl saçları ve sadece dört yaşında olan Mary adında bir arkadaşı var."

Peter'ın burnu kırıştı. "O bir bebek."

Alf güldü. "Hannah da öyle diyor."

St Giles'da kendi hayatı vardı. Hugh bakakaldı. Birisi ona bu kılıçları kullanmayı öğretmişti. Kim olduğunu hiç sormamıştı.

"Peki başka birini gördün mü?" diye sordu aniden. Bir arkadaş? Bir sevgili?

"Oldukça fazla sayıda insan var, şef," dedi nazikçe alay ederek. "St Giles'da yaşayan pek çok kişi var. Ama çoğunlukla Hannah'yı görmeye ve odalarımı kontrol etmeye gittim."

"Ah." Baş ağrısının hafiflediğini fark etti. Jenkins daha dün ona ilacını verirken Alf buralardayken bu karışımı o kadar sık yapmak zorunda kalmadığını söylemişti. Hugh neredeyse zavallı adamın kafasını koparacaktı. "Derslerin nasıl gidiyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Dans dışında oldukça iyiyim. I-"

Kapalı sepetin içinden bir şey gıcırdadı. İki çocuk da hemen alarma geçti.

"O da ne?" Peter sürünerek sepete yaklaştı ve dokunmadan baktı. Kit gelip kardeşinin omzunun üzerinden izlemeye başladı.

"St Giles'da bulduğum bir şey." Alf, Hugh'ya baktı, gözleri muzipti ve hemen şüphelendi. "İstersen açabilirsin."

Hugh'nun gözleri kısıldı. "Ne-?"

Ama çok geç kalmıştı. Peter çoktan sepetin mandalını açmış ve kapağını geri çevirmişti.

"Ah!" Kit'in sesi çok genç ve çok tatlıydı; Hugh'nun kıtadan döndüğünden beri sesi hiç bu kadar tatlı çıkmamıştı.

Her iki çocuk da sepete yakın durdukları için Hugh içinde ne olduğunu göremiyordu ve Peter yüksek sesle mırıldanıyordu.

Bu kulağa hiç hoş gelmedi.

Sonra Kit birdenbire kucağında çırpınan bir köpek yavrusuyla poposunun üzerine oturdu. Hayvan kıvranıyor ve çocuğun yüzünü yalıyordu ve Kit...

Her zaman kızgın olan oğlu Kit kıkırdıyordu.

"Onu tutmama izin ver Kit, lütfen, lütfen, lütfen!" Peter sabırsızca konuştu ve Hugh patlamayı ve tartışmayı bekledi.

Bunun yerine büyük çocuk kardeşine gülümsedi. "Otur o zaman Petey, böylece onu düşürmezsin."

"O mu?" Peter kafası karışmış bir sesle sordu.

"O bir dişi köpek, aptal," diye cevap verdi Kit, ağabey bilgeliğiyle, ama kaba bir şekilde değil.

Peter yanına oturana kadar bekledi ve sonra yavru köpeği kardeşinin kucağına yerleştirdi. "Onu karnının etrafından tut, ama çok sıkı değil. Onu ezmek istemiyorum."

Peter hararetle, "Yapmayacağım," diye söz verdi.

Başparmağını kemiren yavru köpeğe sırıtarak baktı. Küçük bir şeydi, büyük olasılıkla bir tür teriyerdi, yumuşak görünümlü, orta uzunlukta, karamel renginde kürkü vardı, ağız çevresinde ve sırtında daha koyu renkteydi.

"Adı ne?" Kit Alf'e sordu.

"Bilmiyorum." Alf omuz silkti. "Bunu kendi başınıza çözebileceğinizi düşünmüştüm." Gözlerinde hınzır bir parıltıyla Hugh'ya baktı. "Tabii baban onu almanıza izin verirse."

Oh, küçük şeytan. Bu yıkım hakkında ne düşündüğünü ona göstermek için şu anda onunla iki dakika baş başa kalmak için neler vermezdi.

Boğazını temizledi ve iki çocuğun da yalvaran bakışlarını kendisine çevirmesini izledi. Kit'in yüzündeki ifadenin kaybolduğunu fark etti.

önceki neşesi. Neden her zaman hatalı olduğu varsayılıyordu? "Köpek sizde kalabilir."

Onun bu duyurusu her iki çocuktan da büyük bir sevinç çığlığı yükselmesine ve köpeğin havlamasına neden oldu.

Hugh heyecanlı üçlüye baktı. "Belki de onu bahçeye çıkarmalıyız."

O daha cümlesini bitirmeden çocuklar köpek yavrusuyla birlikte Fransız kapısından çıkmışlardı.

İçini çekti ve kendini sandalyeden kaldırdı, ayağa kalkarken Alf'e baktı. "Yani bunca zamandır St Giles'ta mıydın?"

Kendini beğenmiş gülümsemesi kaybolmuştu. "Hayır. Zamanın bir kısmında Iris'in evinde dersler veriyordum. Sana söylediğim gibi."

"Seni neredeyse hiç görmedim," dedi karamsar bir ifadeyle.

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum," diye cevap verdi, küçük anlamlı yüzü kapalıydı. "Beni öptün ve sonra benimle ne yapacağını bilmediğini söyledin. Benden kaçtın."

"Bunun pek önemi yok." Sinirli bir şekilde elini kaldırdı. "Nerede olduğunu bilmiyordum."

Çenesini kaldırdı. "Her gittiğim yerde sana söylemem gerektiğini bilmiyordum, şef. Hiç bahsetmedin."

"Öyle değil mi?" diye hırladı, çenesini eline alarak.

Pencerelere baktı. Çocuklar çakıllı yolda yavru köpeği kovalıyorlardı. Eğildi ve kızın ağzını aldı, sert ve hızlı bir şekilde ama yeterince değil.

Yeterince değil.

Başını tekrar kaldırdığında, onun ayrık dudaklarına bir şeyler üfledi. Düşünmek için durmadığı kelimeler. İçinin derinliklerinde kilitli tuttuğunu sandığı o parçasından gelen kelimeler: "Şimdi söyleyeceğim o zaman. Seninle işim bitene kadar bana nerede olduğunu ve ne yaptığını söyleyeceksin, anladın mı?"

"Oh, sanırım anlıyorum, şef," diye fısıldadı ve sözleri bir taviz olsa da, tonu değildi.

Döndü ve Fransız kapılarından çıktı.

Lanet olsun.

Vahşi bir an için onun yerine kendisine vurmasını diledi.

Bağırmış ve öfkelenmişti, böylece o da bağırıp öfkelenebilecekti. Böylece içinde sıkıca tuttuğu her şeyi serbest bırakabilecekti. Onu basitçe almak ve sonuçlarına ve sonuç olacağını bildiği her şeye lanet etmek isteyen hayvani ve medeni olmayan her şey.

Ama o bir hayvan değildi. Medeniyetsiz değildi. Duygularını kontrol eden bir adamdı. Aklı tarafından yönetilen bir adamdı, siki tarafından değil.

Ama Alf'i bahçeye kadar takip edip merdivenlerden inerken kalçalarının sallanışını izlerken, sadece kendini kandırıp kandırmadığını merak etti.

Çünkü Alf'le işinin biteceğinden emin değildi.

BİR HAFTA SONRA Alf, Iris'in hizmetçilerinden ikisi elbisesinin dış giysisini giymesine yardım ederken kollarını kaldırdı.

Kyle House'un misafir odasındaydılar. Iris bir sandalyeye oturdu.

Yaldızlı sandalyede, saatler öncesinden giyinmiş olduğu krem rengi ve pembe etekleri etrafında toplanmıştı. Alf'in tuvaletini o yönetiyordu ve Alf onun orada olmasından çok memnundu.

Bu gece ya iki haftalık hanımefendilik derslerini başarıya dönüştürecek ya da kendini rezil edecekti. Alf odanın ortasında durmuş, ipek çoraplarını, jartiyerlerini, topuklu ayakkabılarını, keten kombinezonunu, küçük panniers bağlı at onu Bel, ve işlemeli kombinezonlar. Dış cübbe muhteşem bir koyu mor-mor renkteydi. İPEK o görünüyordu için ışıltı içinde mum ışığında. Aynı malzemeden düz bir ruffle, elbisenin ön ve etek ucunun tüm kenarlarına dikilmiştir. Dış elbise.

Hizmetçiler işlemeli midenin V kısmını dış elbisenin kenarları arasına yerleştirdiler ve ikisini birbirine tutturmaya başladılar.

Alf tavandaki boyalı pervazlara baktı. İşin en zor kısmı buydu - hizmetçiler onu panayırdaki ödüllü bir kısrak gibi giydirmeye çalışırken kıpırdamadan durmak. İlk kez

Bunu yaptığında, tüm zamanını zavallı hizmetçilerden onunla çalışmak zorunda kaldıkları için özür dilemekle kaçmak istemek arasında gidip g e l e r e k geçirmişti.

Diğerleri onu didikleyip dürterken böyle hareketsiz durmak, derisinin her yerinde tahtakurularının gezinmesi ve neresini ısıracaklarını asla bilememek gibiydi.

Bu düşünceyle ürperdi ve Iris'in gözleriyle karşılaştı.

Yaşlı kadın ona cesaret verici bir gülümseme verdi. "Artık çok uzun sürmez."

Alf başını salladı ve dudaklarını sıktı. Midesi neredeyse yerine sabitlenmişti. Üçüncü bir hizmetçinin kollarına dantelleri dikmeye başlayabilmesi için kollarını iki yana açtı. Kollar dirseklerine kadar geliyordu ve üç kat dantel vardı. O kadar güzellerdi ki, kendini bir kuğu gibi hissetmesine neden oldular. Ned'in kendisini bu görkemli elbisenin içinde görmesini diliyordu.

Ned bu elbiseye bayılırdı. Eskiden rüyalarında güzel kıyafetler, geceleri St Giles'da ortak bir yatakta birbirine sokulmak. Güzel yemekler ve ısıtılmış odalar da hayal etmişlerdi.

Gözlerini kırpıştırdı, çünkü yüzü zaten boyalıydı ve beyaz pirinç tozunu bozmaması gerekiyordu.

Hizmetçi dantelleri bitirdi ve geri çekilerek eteklerini düzeltti.

Iris durup onu dikkatle inceledi. "Bence sen-"

Odanın kapısı pat diye açıldı ve Peter koşarak içeri girdi, onu köpek yavrusu ve ağabeyi izledi. "Alf! Alf!"

Çocuk onu görünce aniden durdu ve neredeyse devriliyordu.

Kit tökezleyerek durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

Yavru köpek ilgiyle etrafı koklayarak yoluna devam eden tek kişiydi.

"Alf?" Peter sordu, sesi çok emin değildi. Mavi gözleri geniş ve merak doluydu.

Kadın ona gülümsedi. "Nasılsınız lordum?"

Gözyaşlarına boğuldu. "Sen Alf değilsin!"

Bir an için sadece çocuklara bakabildi; Peter küçük kalbi kırılmış gibi hıçkırıyor, Kit ise kuşkulu ve neredeyse ihanete uğramış gibi görünüyordu.

Yutkundu, kendini paramparça hissetti. Belki de haklıydı, içinden bir ses fısıldadı, belki de artık boyalı ve süslü Alf değildi. Belki de gerçekten kendisi olan her şeyden vazgeçmişti.

Iris bir adım öne çıktı ama Alf "Hayır" dedi. Diğer kadına baktı. "Sadece... onlarla konuşmama izin verin, lütfen?"

Iris'in mavi-gri gözleri nazik ve anlayışlıydı. "Elbette." Döndü ve hizmetçilere kendisiyle birlikte odanın uzak tarafına gelmelerini işaret etti.

Bu da Alf ve çocuklara biraz mahremiyet sağladı.

Alf eğildi - çok dikkatli bir şekilde, çünkü artık giyinmişti, bu geceki baloya hazırdı. Kyle'ın ondan yapmasını istediği önemli iş için hazırdı.

"Peter," dedi. "Sorun nedir, aşkım?"

"Hepiniz yanılıyorsunuz," diye hıçkırdı küçük çocuk. "Yüzün komik ve sen bir hanımefendisin. Alf bir hanımefendi değil."

"Olabilirim," dedi. "Sadece bir elbise ve pirinç tozu. İçimde hala Alf var."

"Ama sen farklı görünüyorsun," dedi Kit. Hâlâ kaşları çatıktı - babası gibi sert.

Ona baktı ve gülümsedi. "Bu iyi bir şey değil mi? Balo elbisemi beğenmedin mi?"

"Seni olduğun gibi sevdim." Kit bunu düşündü, küçük kaşları birbirine yaklaştı. "Güzel bir elbise," diye ekledi isteksizce.

Peter yüksek sesle homurdanarak gözlerini sildi. "Neden şimdi büyük bir elbise giyiyorsun?"

"Bir baloya gidiyorum," dedi. "Leydi Jordan ve babanla birlikte."

"Top mu?" Genç çocuk yüzünü belirgin bir tiksintiyle buruşturdu. "Ama Kit'le ben de sana ona bir isim bulduğumuzu söylemeye geliyorduk."

Alf onun kim olduğunu hemen anladı. Küçük teriyere baktı. Oturmuş, arka bacaklarını yana açmış, hüzünlü gözlerle ona bakıyordu. Yavru köpek için bir şilin ödemesine neden olan şey de buydu zaten: komik hüzünlü gözleri.

"Ne oldu?" diye sordu gülümseyerek.

Yakınına eğildi ve sanki bir sırmış gibi fısıldadı, "Puding." Doğruldu. "Bunu tek başıma düşündüm."

Arkasından Kit homurdandı. "Puding senin diğer fikirlerinden çok daha iyi." Ağabey öfkesiyle gözlerini devirdi. "Ve ben kabul edilebilir olduğunu söyleyene kadar ağladın."

Neyse ki Peter Kit'in sözlerine alınmadı. Alf yavru köpeği okşayarak, "Bence çok güzel bir isim," dedi.
işaret parmağıyla.

Arkalarında Iris boğazını temizledi.

Alf yutkundu. Gitme vakti yaklaşmış olmalıydı. Kyle'la yüzleşme zamanı. Bir oda dolusu Londra aristokrasisini bir leydi olduğuna inandırıp inandıramayacağını görme zamanı.

"Şimdi gitmem gerekiyor," dedi çocuklara. "Ama yarın seni ve Puding'i görmeye geleceğim."

"Pekâlâ," dedi Kit, küçük bir beyefendi gibi konuşarak, ki öyle olduğunu tahmin ediyordu. "İyi geceler Alf."

Kardeşinin elini tuttu ve onu odadan çıkardı, köpek yavrusu da onu takip etti.

"Hazır mısın?" Iris ona sordu.

Alf ona baktı. "Neredeyse."

Kapının yanındaki, üç hançerinin durduğu masaya doğru yürüdü. Bir hanımefendi gibi giyinmiş olabilirdi ama bu gece hâlâ bir görevdeydi ve bu da içeri silahlı girmesi anlamına geliyordu. Çok ince, kılıflı bir hançeri göğüslerinin arasına, korsesinin altına soktu. Diğerini sağ jartiyerinin içine, dış uyluğuna yerleştirdi. Ve üçüncüsü, en küçüğü, dikkatlice sol kolunun içine soktu.

Eteğinin düzgün olduğundan ve kolundaki bıçağın kazara düşmeyeceğinden emin olduktan sonra

Gözlerini kocaman açmış onu izleyen Iris'e başını salladı. "Olabileceğim kadar hazırım."

On Üçüncü Bölüm

O gece Kara Büyücü eve döndü. O
oğlunu yanına çağırdı ve şöyle dedi: "Beyaz Büyücü'yü ve ailesini yok ettim. Sahip olduğu her şey artık benim. Bu nedenle, Kara Krallık'taki varisim olarak eğitimine başlamanın zamanı geldi."
Kara Prens sakince başını eğdi ve "Evet, Baba" dedi...
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Hugh, Kyle House'un giriş holünde bekliyordu. Iris ve Alf şimdiye kadar inmiş olmalıydılar; araba çoktan dışarıdaydı.

Alışılmadık bir adım atma dürtüsü vardı.

Iris Alf'i giydiremiyor muydu? Belki de kadın son anda sinir krizi geçirmişti. Yine de bu onun tanıdığı Alf'e benzemiyordu. Kendini bir kursa adadığında, çok cesur davranırdı. Aslında son birkaç gündür onu neredeyse hiç görmemişti. Neredeyse tüm zamanını Iris'in yanında geçirmiş, kendini bir hanımefendi gibi göstermeyi öğrenmişti.

Onun emriyle.

Hugh nefesinin altından küfrederek uşağının kendisine bakmasını sağladı. Bu doğru bir karardı, tek karardı. O halde neden şimdi kendini bu kadar huzursuz hissediyordu?

Dowling'in çalışma odasına sızmak için ona bir hanımefendi, bir kadın olarak ihtiyacı vardı. İşi yapmak için ona bir kadın olarak ihtiyacı vardı. Ona bir kadın olarak ihtiyacı vardı.

Patlama.

Belki de sadece bir kadın olarak ona ihtiyacı vardı. Bir erkeğin bir kadına ihtiyacı olduğu gibi. Ve eğer öyleyse, önemli ve muhtemelen tehlikeli bir görevden hemen önce bu farkındalığa varmak için iyi bir zamandı.

Ya onu çok erken zorladıysa?

Durdu ve başını öne eğdi. O zaman küçük şeytanı tekrar deneyecek kadar güçlenene kadar teselli etmesi gerekecekti.

Nefes aldı ve doğruldu. Kahretsin, hangi cehennemdeydiler?

Merdivenlerdeki bir adım bakışlarını yukarı çekti. Iris sakin sakin aşağı iniyordu.

Hugh büyük merdivenin dibine doğru yürüdü.

"Nerede o?" diye sordu usulca, kadın alt basamağa çıkarken. "Her şey yolunda mı?"

Iris kaşlarını eğleniyormuş gibi kaldırdı - ki bu onun ruh halini daha iyi hale getirmedi. "Tabii ki. Alf hemen arkamda."

Döndü ve yukarı baktı.

Adam onun bakışlarını

takip etti.

Alf sahanlıkta, tenini beyaz gül yaprakları gibi gösteren mor bir elbisenin içinde, pırıl pırıl ve yumuşak bir şekilde duruyordu. Koyu renk saçları yüzünden uzakta, başının tepesinde bir düğüm halinde toplanmıştı ve narin kemik yapısını, uzun, ince kuğu boynunu ve kocaman kahverengi gözlerini ortaya çıkarıyordu. Dudakları o elf yüzünde erotik bir şekilde genişti, gür, kırmızı ve şehvetliydi ve adam onları ısırmak istiyordu. Onu başka bir odaya götürmek ve bozulmamış pudra ve allığı sürmek.

Bakışlarını aşağı doğru kaydırdı ama bu, çarpan kalbini sakinleştirmeye yetmedi. Elbise bir balo elbisesiydi ve derin, kare şeklinde ve neredeyse uygunsuz bir dekoltesi vardı. Kadın

Küçük göğüsleri, meme uçlarının korsajın kenarına ne kadar yakın olduğunu merak etmesine neden olan tatlı tümseklere itildi.

Tanrım.

Sanki karnından bıçaklanmış gibi hissetti.

Merdivenleri yavaşça inerken gözleri onun üzerindeydi, bakışları vahşi, utangaç ve bir o kadar da cesurdu. Terlikli ayağı koridorun mermerine değdiğinde elini uzattı.

Elini onun elinin içine koydu.

"Eee?" Iris onun yanına fısıldadı. "İşini görecek mi? İhtiyaçlarını karşılayabilecek mi, sevgili Hugh?"

Elini dudaklarına götürürken bakışlarını Alf'in üzerinde tuttu. "O mükemmel." diye mırıldanırken onun gözlerinin açıldığını gördü.

Yanındaki Iris kıkırdadı. "Evet, kesinlikle öyle."

Hugh boğazını temizledi ve sonunda Iris'e -arkadaşı Iris'e- baktı. "Teşekkür ederim."

"Bunu ille de senin için yapmadım sevgilim." Kaşlarını kaldırdı ve ona biraz alaycı bir bakış attı. "Gitsek iyi olacak, değil mi?"

"Gerçekten." Her kadına bir dirsek uzattı ve onları kapıdan dışarı çıkardı. "Maskeleriniz yanınızda mı?"

"Evet, Majesteleri." Alf'in üst sınıf aksanı artık neredeyse mükemmeldi. Arabaya binmesine yardım ederken ona küçük bir gülümseme attı. "Iris onları çantasına koydu."

Şöyle bir baktı ve Iris'in bileğinde gerçekten de küçük bir ipek çanta olduğunu gördü. Iris'i arabaya bindirdi ve sonra kendisi içeri girdi. Kendisi siyah bir domino giymişti ama hanımlar maskeli balo için sadece maske takacaklardı.

Alf ve Iris'in karşısına oturmadan önce şoföre hazır olduklarını bildirmek için tavana vurdu.

Araba bu akşam için kiralanmıştı, böylece hiçbir işaret kimliğini ele vermeyecekti.

Hugh kadınlara baktı, Alf yeni haliyle karşısındaydı,

Garip bir şekilde kendine hakim olan Iris gergin bir şekilde kıpırdanmaya başladı. "Bu da diğerleri gibi bir balo," dedi onlara.

Esas olarak Iris'le konuşuyordu. "Maskeli olacağız. Kimse bize özellikle dikkat etmeyecek."

Bu biraz yalandı. Dowling, eğer gerçekten de Kaos Lordları'nın yakın çevresinin bir parçasıysa, en azından Crewe'la ilgili fiyaskodan sonra onu izliyor olmalıydı. Ayrıca, hem Crewe'un hem de Chase'in yakın zamanda şüpheli bir şekilde ölmüş olmasından dolayı adam başka nedenlerden dolayı da temkinli davranıyor olabilirdi.

Alf ciddi görünüyordu. "Lord Chase'in ölümünden bu yana adamlarınızdan başka bir şey duydunuz mu?"

Hugh başını salladı. "Geçen hafta sessiz kaldılar. Hem Exley hem de Dowling evlerinden neredeyse hiç çıkmadılar. Tabii ki bildiğimiz tek Lordlar onlar. Hareket halinde olan, birbirleriyle savaşan başkaları da olabilir ve bizim onlardan haberimiz yok." Alf'e baktı. "İşte bu yüzden bu gece çok önemli. Eğer üyelerin listesini bulabilirsek, tüm yuvayı açıp onları temizleyebileceğiz."

"Biliyorum, Şef. Bana güvenebilirsiniz."

Onun bakışlarıyla karşılaştığında çenesini kaldırdı. Dudaklarındaki allık bir erkeğin dikkatini çekerek onu daha da çekici hale getirdi. Onun ne olduğunu, neler yapabileceğini bildiğinden ve şu anda kendini nasıl sunduğunu gördüğünden, olasılıklar karşısında nefesini tuttu. Bir yıl önce Viyana'dayken bir kadın ajanı olsaydı, neler başarabilirlerdi. Onun gibi düşünüyordu ama onun tam tersiydi: erkeğine karşılık dişi.

Tehlikeli ama yumuşak.

Aynı anda hem zeki hem de erotik. St Giles'dan gelen bu kestaneci onun eşiydi.

Araba sarsılarak durdu.

Hugh pencere perdesini kenara itti. "Buradayız." Kadınlara baktı. "İçeri girmeden önce maskelerinizi takın."

Iris, Alf'in yüzüne siyah ipekten yarım bir maske bağladı; böylece Alf'in sadece kırmızı dudakları görünerek daha gizemli bir hale geldi. Iris çantadan kendisi için bir sopanın üzerinde duran boyalı oval bir kadın yüzü maskesi çıkardı.

Uşakların inmesiyle araba sallanmaya başladı. Bir dakika sonra kapı açıldı ve cüppeli Talbot elini uzattı. "Hanımefendi?"

Aşağı indiler ve Hugh yukarı, Dowling'in evine baktı. Sadece birkaç yıllık büyük bir konuttu, ön cephesinde bir sıra Grek sütunu vardı, ağırbaşlı ve patrisyen. Bu konutu inşa etmek için çok para harcanmıştı. Dowling çok zengin bir adamdı - tuhaf, çünkü aristokrat olmasına rağmen ne miras yoluyla servet edinmiş ne de evlenmişti.

"Gelin," diye mırıldandı Hugh ve iki kadını da zaten maskeli konuklarla dolu olan merdivenlerden yukarı çıkardı.

Girişin içinde, geniş bir merdivenden yukarı doğru yavaşça ilerleyen bir vücut kalabalığı vardı. Kadınlardan bazıları özenle hazırlanmış başlıkları olan kostümler giymişti. Diğerleri ise sadece Iris gibi çubukların üzerinde oval maskeler tutuyordu. Beyefendilerin çoğu dominos giyiyordu, ancak birkaçı kostüm giyme zahmetine katlanmıştı. Kuyruğu, boynuzları ve her şeyiyle bir şeytanla itişip kakıştı.

Yavaşça birinci kattaki balo salonuna doğru ilerlediler, evin arka tarafının neredeyse tamamını kaplayan geniş bir odaydı bu. Bazıları Fransız kapısı olan uzun pencereler bir duvar boyunca uzanıyordu ama tabii kış olduğu için hepsi kapalıydı. Hugh terin omurgasından aşağı kaydığını hissedebiliyordu. Sıcak bunaltıcıydı ve parfüm, mum ve vücut kokusunun pis kokusu bunaltıcıydı.

Alf onun yanında nefesini tuttu. "Çok güzel."

Güzel mi? Adam ona baktı. Kadın, mumları yansıtırken parıldayan düzinelerce mavi kesme cam parçasından oluşan yüksek avizelere dalgın dalgın bakıyordu.

Ona tekrar baktı. "Evet, sanırım güzel."

Iris yelpazesini açarken, "Ev sahibimiz ve ev sahibemiz misafirlerini karşılamadığı için şanslıyız," diye mırıldandı.

"Mm," diye yanıtladı Hugh. "Vikont Dowling'i görüyor musun?" "Pencerelerin yanında." Iris çenesini eğdi.

"Nereye?" Alf sordu.

"Hardal rengi takım elbiseli adam. Sanırım güneş gibi giyinmiş," dedi Iris usulca. "Görüyor musunuz? Maske takıyor ama Lord Dowling'in kızıl saçları kostüm içinde bile oldukça dikkat çekici. Kırmızılar içinde başka bir beyefendinin yanında duruyor."

Gruba bakarken Alf'in gözleri büyüdü. "Bu
-"

"Exley," diye bitirdi Hugh onun yerine. Exley bir domino taşıyla bile uğraşmamıştı. Tanrım. Kontun bu gece burada ne işi vardı?

Dowling ve Exley Kontu birlikte duruyorlardı ve oldukça iyi arkadaş gibi görünüyorlardı. Her ikisi de Montgomery'nin kendisine verdiği listede yer almasına rağmen, her iki adamın da evlerini izlediği onca zaman boyunca onları birlikte hiç görmemiş, sosyalleştiklerini hiç bilmemişti.

Hugh bir nefes aldı ve gruptaki diğer adamları not etmeye çalıştı - Exley hariç hepsi maske taktığı için bu neredeyse imkânsızdı - ve Kaos'un Lordları'nda kaç kişi olabileceğini merak etti.

"Gezinmeliyiz," dedi Iris endişeyle. "Bir yerde çok uzun süre durursak dikkat çekme riskimiz var."

"İyi bir öneri." Hugh kollarını uzattı ve odanın içinde dolaşmaya başladılar.

"İptal mi ediyorsun?" Iris tısladı.

"Hayır," dedi Alf o daha cevap vermeden diğer tarafından. "Exley burada diye buna gerek yok."

"O haklı," dedi Hugh, sesi alçaktı. "Planladığımız gibi devam edeceğiz."

Iris kaşlarını çattı. "Ama Exley seni tanıyor. Alf'i gördü - ikiniz Crewe'un cesedini bulduğunuzda o da oradaydı."

Alf ona, "Erkek gibi giyinmiştim," diye hatırlattı.

"Ya bu baloda beklenenden daha fazla Kaos Lordu varsa?" Iris mırıldandı. Onun eklemler vardı beyaz

maskesinin çubuğuna karşı. "Bildiğimiz kadarıyla konuk listesi Lordlarla dolu."

"Dowling'in bir Lord olduğunu zaten biliyorduk," diye fısıldadı Alf, sesi sakin ve düzgündü. "Bunda değişen bir şey yok."

"Bu tehlikeli."

"Her zaman tehlikeliydi." Alf'in boyalı dudakları neredeyse vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. İşte avcısı, kadının allık ve boyasının altında gizleniyordu. Onun için korkarken bile ona hayranlık duyuyordu.

Ama o haklıydı. Alf'in haklı olduğunu biliyordu ve o isim listesine ya da en azından bu soruşturmada yeni bir bilgiye ihtiyacı vardı.

Yine de huzursuzluk sırtına tırmandı.

"Çabuk ol," dedi Hugh ona, kararını verirken. "Lanet odayı bul ve iki ya da üç dakikadan fazla sürmesin. Bir şey duyarsan git, anladın mı?"

Ona gözlerini devirdi. "Ben işimi biliyorum, şef."

Odanın etrafındaki yavaş yürüyüşleri onları uzak tarafa ve bir iç koridora açılan bir kapıya götürmüştü.

Alf göz kırptı.

Ve sonra gitmişti.

ALF gülümsedi ve koridorda yürüyen bir bayana başıyla selam verdi. Hanımefendinin ihtiyacı bu taraftaydı - Iris ona bataklık için harika bir koy adı olduğunu söylemişti. Gerekirse hanımların yüz boyalarını, saçlarını ve elbiselerini onarabilecekleri bir dış oda da olacaktı. Alf ne hızlı ne de yavaş yürüyordu. Sakin adımlarla ilerliyor, etekleri koridorda sallanıyordu. Kapıya yaklaştı ve iki kız birlikte kıkırdayarak dışarı çıkarken kenara çekildi. Kızlar dönüp koridordan aşağıya, balo salonuna doğru gittiler.

Alf omzunun üzerinden baktı. Yol açıktı. Hızla eteklerini kaldırdı ve hızla yürüyerek kapının önünden geçti. Çantası bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

şeyler. Koridordaki bir masaya, heykele ya da başka bir süs eşyasına çarpıp bir şeyleri devirmemeleri için dikkatli olmalıydı. Uşakları ve misafirleri ona getirmek iyi olmazdı.

Orada. Solunda bir merdiven. Tam da muhbirinin söylediği yerde.

Parmak uçlarında koştu.

Bir üst katta ailenin özel daireleri vardı. Alf kendini başka bir koridorda buldu, bu koridor çok daha loştu. Sağa, Dowling'in özel çalışma odasının olması gereken yere doğru sürünmeye başladı ve sonra kendisine hızla yaklaşan ayak seslerini duyduğunu fark etti.

Aceleyle en yakındaki kapıyı denedi, kilidi açık buldu - Tanrı'ya şükür! Kapıyı çekti ama bir aralık bırakarak dışarı baktı.

Bir hizmetçinin aceleyle
geçişini izledi. Yirmiye kadar
saydı.

Sonra kapıyı tekrar açtı ve dışarı baktı. Salon
boştu.

Hızla çalışma odasına süzüldü, koşarken duvar apliklerinden birinden yanan bir mum kaptı.

Çalışma odasının kapısını gıcırdayarak kapattı ve mumu yüksekte tuttu. Oda balo salonunun üstündeydi ve yaklaşık yarısı kadar büyüktü. Şöminenin yanında, iki sandalyeyle çevrili kocaman bir masa duruyordu. Şöminenin üzerinde iki çapraz kılıç sergileniyordu. Alf kaşlarını kaldırdı. Güzel çelik, muhtemelen Toledo, güzel kuş kafesi parmak korumasına bakılırsa. İç duvarların karşısında bir kitaplık ve dört dolap vardı.

Hafifçe homurdandı. Aramak için iki ya da üç dakika. Kyle onun bu kadar sürede bir şey yapabileceğini düşünüyorsa aptalın tekiydi.

Alf mumu masanın üzerindeki şamdana yerleştirdi.

Bir dizi pencere evin arka tarafına bakıyordu ve masanın bir çekmecesini kontrol ederken aşağıdaki balodan gelen müziğin sesini duyabiliyordu. Muhbiri masanın en olası yer olduğunu söylemişti. Hiçbir nokta

O zaman başka bir yerde denemeye bile gerek yok. Sahip olduğu kısa zamanda değil.

Masaya oturdu. Üstte iki çekmece vardı, ikisi de kilitliydi. Masanın ayaklarının her iki yanında daha fazla çekmece vardı -kilitsiz- ve bunları hızla karıştırdı, ilginç bir şey bulamadı.

Kaşlarını çattı ve kilitli iki çekmeceye döndü. En azından arayışını daraltmıştı. Alf hançeri çantasından çıkardı ve ucunu sağ çekmecenin üst kısmı ile masaüstünün alt kısmı arasındaki, kilidin üzerindeki çatlağa sıkıştırdı. Masanın yüzeyini araştırdı ve mermer bir büst buldu.

Büstü aldı ve hançerin kabzasına vurdu. Bir kez. İki kez.

Kilit kırıldı.

Kendi kendine sırıtarak çekmeceyi açtı.

İçinde bir yığın pound banknot vardı ve küçük bir altın gine kesesi ile ağırlaştırılmıştı. Onları yalnız bıraktı. Yanlarında birkaç mektup vardı. Onları midesi ile korsesinin arasına tıkıştırdı; şimdi onlara bakacak zamanı yoktu. Çekmecede başka önemli bir şey yoktu.

Soldaki çekmeceyi de aynı şekilde açtı. İçinde

bir yığın kâğıt vardı.

İsimlere, yerlere bakarak onları çevirdi. Sözleşmelere benziyorlardı. Her halükarda yasal belgeler. Önemli miydiler? Bilmiyordu ve kâğıtlar elbisesinin içine saklanamayacak kadar çok ve büyüktü. Onları masanın üzerine koyarken, başka bir şey saklayıp saklamadığını görmek için çekmecenin içine baktı.

Olmadı, ama...

Sağ çekmeceyi tekrar açtı ve içindeki her şeyi dışarı itti. Pound banknotlar yere saçıldı.

Her iki çekmeceyi de inceledi.

Sağ taraftaki çekmece soldakinden daha kısaydı.

Alf sağ çekmeceyi sertçe çekerek masadan tamamen çıkardı. Eğildi ve kalan deliğe baktı.

Ama tabii ki hiçbir şey görecek kadar ışık yoktu. Kendini eğdi ve kolunu deliğe soktu, parmakları arkaya çarpana kadar kıvranmaya devam etti.

Çalışma odasının kapısının dışında biri "Burada olmaz" dedi.

Alf dondu kaldı, zorlukla nefes alıyordu. Yavaşça başını çevirip kapıya baktı.

"Kahretsin, Dowling," dedi farklı bir ses. "Ne zaman o zaman?" Geri çekilen ayak sesleri.

Parmaklarını deliğin arkasına kaydırdı. Bir çatlak hissedebiliyordu. Orada bir çeşit kapı vardı.

Elini geri çekti ve hançeriyle tekrar içeri girdi, bıçağı çatlağa sıkıştırdı ve kıvırdı.

Tahta büyük bir gürültüyle kırıldı.

"... onu öldürmek sadece dikkatleri üzerimize çekti." Geri dönüyorlardı.

Çekmecenin arkasına sıkıştırılmış bir kâğıt parçası vardı. Alf onu ve hançeri kaptı ve ikisini de korsesinin içine geri soktu.

Kapıya doğru döndü.

"Ne yapmamızı isterdin?"

Kapı açılmaya başladığında gıcırdadı.

ON DAKIKA.

Iris göz ucuyla Hugh'ya baktı, yüzünde küçük, kibarca sıkılmış bir gülümseme vardı. Alf yanlarından ayrılalı en az on dakika olmuştu. O ve Hugh balo salonunda ağır ağır süzülmeye devam ediyorlardı. Hugh ona küçük bir bardak punç getirmişti.

Ve bir şekilde hem Lord Dowling'i hem de Exley Kontu'nu gözden kaybetmişlerdi.

Alf dönmemişti.

Parmak uçlarının altında Hugh'nun kolundaki gerginliği hissedebiliyordu.

"Çok uzun sürüyor," diye homurdandı nefesinin altından.

Iris pançtan bir yudum aldı, maskesi sallanıyordu.

İpek bir kordonla bileğinden. "Ne yapalım?"

Başını salladı, çenesindeki bir kas esnedi.

Yutkundu ve talihsiz bir lavanta tonu giymiş olan Leydi Young'a başıyla işaret etti. Balo salonu korkunç derecede sıcaktı. Leydi Dowling, Ocak soğuğuna rağmen pencerelerin açılmasını emretmiş olmalıydı. Birinin bayılması an meselesiydi.

"Kahretsin, çok sıcak," diye mırıldandı Hugh, üst dudağını silmek için bir mendil kullanarak. "Evlendikten sonra taşaklarının bu kadar kalabalık olmayacağına söz ver."

Başını ona doğru çevirdi. "Ne?"

Domino maskesinin altından kaşlarının çatıldığını görebiliyordu. "Dedim ki-"

"Hâlâ evleneceğimizi düşünmüyorsun değil mi?" diye tısladı nefesinin altından.

"Iris, eğer seni herhangi bir şekilde kırdıysam özür dilerim." Erkeklik gururuyla kaskatı kesilmişti.

"Aptal mısın sen?" O cevap vermeden önce başını salladı ve elini kaldırdı. "Hayır. Başka bir soru sorayım. Benim bir aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Alf'e nasıl baktığını gördüm. Onun sana nasıl baktığını gördüm. Ve sevgili bir dost olarak görmeye başladığım bu kadınla aranızda hiçbir sevgi ya da coşku olmasa bile, tutkusuz ve mutsuz bir evlilik daha yapmak istemiyorum. Bir erkeğin evinde sadece ev sahibesi ve hanımefendi olmaktan bıktım. James ile bunu yeterince yaşadım."

Gözlerini kırpıştırdı. "Anlıyorum."

Onun elini okşadı. "Yine de seni temin ederim ki senin iyi arkadaşın olarak kalacağım, sevgili Hugh."

Yakınlarda biri bağırdı ve kalabalık mırıldanmaya başladı, kafalar kapıya doğru döndü.

Iris kargaşanın ne olduğunu anlamak için balo salonunun girişine doğru baktı ve Hades'in kapıdan içeri girdiğini gördü. Uzun boylu ve zayıftı ve ölüler tanrısına yakışır şekilde siyah giyinmişti. Koyu renk saçları dümdüzdü ve omuzlarına dökülmüştü, sanki

başkalarının ne düşündüğünü daha az önemserdi. Ve yüzü.

Yüzü yarı melek yarı şeytan gibiydi.

Ve maske takmıyordu. Kostüm bile giymiyordu.

"Neden durdun?" Hugh onun yanında mırıldandı. "Kim o?" Iris bakarak sordu. Sanki o

o korkunç surattan başka bir yere bakamıyordu. Korkunç bir yara izi vardı. Alnından kaşına doğru inen tek bir büyük oyuk, bir şekilde gözün kendisini ıskalamış ama yanağında bir yarık açmış, ağzının bir köşesini bükmüş ve çenesinin kenarından bir çukur açmıştı.

"Dyemore," dedi Hugh.

Oda sessizliğe bürünmüştü ve söylediği tek kelime kulağa çok yüksek geliyordu.

Hades, sanki Hugh'nun dudaklarında kendi adını duymuş gibi şımarık yüzünü onlara doğru çevirdi.

Iris odanın öbür ucundaki bakışların etkisini hissetti. Nefes aldı ve aceleyle gözlerini kaçırdı.

"Dyemore?" Dudaklarını yaladı ve yana döndü. Adamın odanın öbür ucundan bile dudaklarını okuyabildiğine dair tuhaf bir his vardı içinde. "Kim o?"

"Raphael de Chartres, Dyemore Dükü," diye mırıldandı Hugh onun kulağına. "Babası Kaos Lordları'nın, Dionysos'un eski lideriydi. Yaşlı dük geçen sonbaharda öldü. Dyemore birkaç hafta önce düklüğü almak için Londra'ya geldi."

Iris kaşlarını çattı. "Bundan önce ülke dışında mıydı?"

"Kimse nerede olduğunu bilmiyor gibi görünüyor. Babası oğlundan uzaklaştı." Sesi gergin geliyordu.

"Ne..." Nefes aldı. "Tanrı aşkına yüzüne ne oldu?"

"Tek bildiğimiz söylentiler," diye yanıtladı. "Bazıları bunun bir düello olduğunu söylüyor; kızının yolsuzluğuna ve ardından intiharına kızan bir baba. Diğerleri ise bunu ona çok küçükken kendi babasının yaptığını söylüyor. Bazıları da, tabii ki, onun

böyle doğdu. Ailenin laneti."

Kadın ona ters ters baktı. "Sonuncusu kesinlikle saçmalık."

Başını salladı. "Evet, ama en çılgın söylentiler ve dedikodular bile kendi tarzlarında ilginçtir."

"Humph." Kapının yanındaki şeytani figüre bir kez daha baktı. "Bu gece burada olmasının önemli olduğunu düşünüyorsun."

"Yürüyelim," diye cevap verdi Hugh. Tekrar balo salonunda dolaşmaya başladılar ve kadınların dinlenme odasına giden koridora yaklaştılar. "Dyemore döndüğünden beri sosyetede görülmedi. Sadece bankacısına, avukatına ve bir kez de kahvehaneye gitmeye cesaret etti."

Iris nefes aldı. "Bu gece herhangi bir kostüm giymeye zahmet etmedi."

"Belki de tanınmak istiyordu," dedi Hugh. "Dionysos'un pozisyonunun kalıtsal olduğuna dair söylentiler var."

Nemli odada bile bir korku ürpertisi hissetti. "O halde Lordların liderliğini talep etmek için burada olabilir."

Hugh ona baktı. "Evet."

Odanın koridora açılan kapısına yakın olan tarafını yapmışlardı.

"Alf'in dönmemesi hoşuma gitmiyor. Şu anda on dakikayı çoktan geçti." Hugh ona doğru eğildi. "On beş dakika bekle. Eğer o saate kadar dönmezsem, koridordaki arabaya doğru ilerle."

Iris telaşla başını çevirdi. "Ama-"

Çoktan kapıdan çıkmıştı.

Hemen balo salonuna geri döndü. En iyisi kapıya bakmamaktı. Ne kendisinin ne de onun dikkatini çekmemek en iyisiydi.

Yavaşça nefes aldı. Bu bir baloydu. On yıldan uzun bir süre önce dışarı çıktığından beri sayısız sıcak, sıkıcı baloya katılmıştı. Bu sadece bir tanesiydi.

"Leydim," dedi arkasından kara duman gibi bir ses, "bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Daha arkasını dönüp soluk griyi görmeden önce biliyordu.

gözleri, sol gözü harap olmuş kızıl yara dokusundan dışarı bakıyordu: Hades onu bulmuştu.

Bölüm On Dört

Bundan sonra Kara Büyücü oğluna büyücülüğün en kötü yanlarını öğretti. Sakat bırakan ve delirten büyüler. Orduları büyülemenin ve komuta etmenin gizemlerini. Kara Prens her gece yorgun, bitkin ve yüreği sızlayarak odasına dönerdi. Kara Prens
O zaman Altın Şahin onun koluna uçar ve parmaklarıyla tüylerini okşayana kadar başını onun yanağına yaslardı. Ama o bile artık onu güldüremiyor....
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Hugh merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve bunu yaparken kendine sürekli onun ne yaptığını bildiğini hatırlatmak zorunda kaldı. Yıllardır lanet St Giles'da tek başına yaşıyordu. Zeki, hızlı ve cesur olduğunu.

Ve Tanrım, onu yalnız göndermişti ve eğer ona bir şey olsaydı kendini asla affetmezdi.

Üst kat loş ışıklıydı ama yine de koridorun ilerisinde açık bir kapı görebiliyordu. Burası çalışma odası olmalıydı.

Yaklaştığında, bir uşak odadan fırladı ve bağırdı: "Hırsızlar! Soyguncular! Yardım edin!"

Hugh uşağın çenesine bir yumruk atarak onu susturdu ve kendini çalışma odasına attı.

Ve Alf'in güldüğünü duydum.

Solundaki şöminenin yanındaydı, bir elinde bir kılıç, diğerinde bir tomar kâğıt vardı ve Exley, Dowling ve üç uşakla savaşıyordu.

Yüce İsa.

Exley ve Dowling'in her ikisinin de kılıçları vardı. Hugh üç uşaktan en yakın olanını yakaladı ve onu duvara doğru itti. Adam yere yığıldı. Hugh arkasında bir hareket hissetti ve tam zamanında etrafına bakınca üç uşağın daha odaya daldığını gördü.

Lanet olsun. O zaman kapıdan kaçamazlardı.

Geriye pencereler kaldı.

Hugh kapının yanındaki adamlarla çatışmak yerine iki uşakla Exley ve Dowling'e saldırdı. Uşaklardan ilki sert biriydi ve kafasına yumruğunu indirmeye çalıştı.

Hugh sol ön koluyla yakaladı ve uşağın çenesine bir tane indirdi. Uşak geriye düştü.

Dowling kılıcıyla ona doğru hamle yaptı ama Alf, Hugh yanından geçerken darbeyi savuşturdu. Bu da onun tarafını Exley'e açık bıraktı.

Kont onu bıçakladı.

Hugh bir an için her şeyin bittiğini düşündü ve kalbi durdu.

Ama bir söğüt gibi kıvrak bir şekilde sallandı ve Exley'in kılıcının ucu yanındaki boş havaya saplandı.

Hugh kılıcını çekti.

"Bana katılabildiğine sevindim," dedi, sesi yüksek ve hafifti, nefes nefese bile değildi.

Ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Geç kaldın." Dowling'in ciğerini oymasını engellemek için kılıcını tam zamanında kaldırdı. "Pencere."

Kadın tekrar güldü ve adam onu istediğimi düşündü.

Şimdi.

Yarın. Sonsuza kadar.

Ama bu çılgınlıktı, bu yüzden mızrağını Dowling'e sapladı, piçin karnına nişan aldı ve lanet olası

Pencere.

Odaya dört erkek uşak daha geldi. Onlara doğru ilerleyen kanlı bir orduydu. Pencerelerin dışında ne olduğundan bile emin değildi. Eğer uçurum varsa teslim olmak zorundaydı. Ya da belki Alf en azından tırmanabilirdi. Tabii o lanet elbisesini çıkarabilirse.

Ona bunu asla yaptırmamalıydı.

Ama Hayalet olarak hiç olmadığı kadar cesurca dövüşüyordu. Cesurca ve güzelce, Exley'in hamlelerini ustalıkla savuşturururken yarı maskesinin altındaki boyalı dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Arkasına baktı. Pencerenin mandalını buldu ve açtı. Omzunun üzerinden hızlıca bir göz attı. Tanrı'ya şükür. Evin arka tarafında boylu boyunca uzanan bir balkon vardı.

Dowling ona doğru hamle yapıp "Hayır! Balkona çıkmalarına izin vermeyin!" diye bağırdığı anda pencereyi açtı.

Hugh kalçasında bir kesik hissetti. Uşakları kılıçlarına rağmen onlara saldırdı.

Alf onun yanındaydı, hâlâ tek kelime etmeyen Exley'i savuşturuyordu.

"Git!" Hugh emretti.

Kadın elbisesini yukarı sıyırdı ve daha adamın ağzından tek kelime çıkmadan pencere kenarına tırmandı. Hugh, Exley'nin karnına vahşice vurarak geri çekilmesine neden oldu. Hugh pencereden taş balkona atladı ve tam zamanında dönerek Dowling'in kulağını koparmasını engelledi. Exley ve Dowling hemen arkalarındaydı ve onları balkondan aşağı inmeye zorluyorlardı. Dowling nefesinin altında küfrediyor, kılıcını çılgınca savururken yüzü kızarıyor ve terden parlıyordu. Exley ise kontrollü ve hassas hareketler yapıyordu ve ikisi arasında açık ara daha ölümcüldü.

Hugh homurdandı ve Alf'le birlikte balkon boyunca kendilerini savunurken darbe üstüne darbe savuşturdu. Balo salonundan gelen müzik sakin ve dingindi. Kılıçların çarpışması garip bir uyumsuzluk içindeydi. Ön tarafta

Hugh'nun nefesi gece havasında beyaz bir sis gibiydi, dudağı efor ve öfke dolu bir alaycılıkla kıvrılmıştı.

Kalçaları balkonun kenarına çarptı.

Sona gelmişlerdi. Arkasına baktı ama Alf'i göremedi.

Exley'in bıçağının ucunu boğazında bulmak için zamanında geriye baktı. "Sürtüğün seni terk etti, Kyle."

ALF evin arka tarafındaki terasta durdu ve az önce atladığı balkona baktı. Kyle neredeydi? Neden bu kadar uzun sürdü?

Birden bir bağırış duyuldu ve bir kılıç balkonun üzerinden süzülerek ayaklarının dibindeki kaldırıma çarptı. Kyle da onu takip ederek taş korkulukların üzerinden atladı. Exley ve Dowling parmaklıkların üzerinden eğilip ona doğru uzanırken Kyle kendini tam zamanında yakaladı ve parmak uçlarıyla bir saniyeliğine sallanmaya başladı.

Kyle bıraktı ve bir kedi gibi düzgünce yere inerek terasa düştü. "Çekil!"

Kadın dönüp arka bahçeye inen geniş basamaklara doğru koşarken kılıcını aldı.

Arkalarından bir patlama sesi geldi ve taş bir vazonun tepesi birkaç metre ötede patladı.

Uşaklardan biri tabanca getirmiş olmalı.

Alf irkildi ama koşmaya devam etti. Etekle koşmak çok can sıkıcıydı. Panniers garip bir karşı ağırlık oluşturuyordu, tüm kumaş ağır ve sürükleyiciydi ve o güzel küçük topuklu terliklerle bırakın koşmayı, yürümeye bile hiç alışık değildi.

Çakıllı patikaya girdiler ve ayağı burkulduğu için neredeyse bileği dönüyordu.

Kyle yemin etti. "Sakın düşeyim deme!"

Kendini toparlayıp koşmaya devam ederken, "Öyle bir planım yok, şef," diye karşılık verdi.

Arkalarından bağırışlar geldi.

Bir çatırtı ve sevimli küçük ağaç gövdesinin yarısına kadar parçalanarak tepesinin devrilmesine neden oldu.

"Bu bahçeyi mahvediyorlar," dedi Alf derin bir hoşnutsuzlukla.

Kyle sokak kapısını açarken ona inanmayan bir bakış attı.

Hızla dışarı çıktılar ve Kyle sağa, arabanın beklediği yöne döndü.

"Hayır!" Onun kolunu tuttu.

"Ne?" Ama durdu ve yüzü sabırsızlıktan kararmış olmasına rağmen ona baktı.

"Bizi arabada yakalamalarını mı istiyorsun?" diye sordu. "Diğer yoldan gitsek daha iyi." Başını sola doğru eğdi.

Onunla birlikte o tarafa döndü. "Bize yetişecekler."

"Oh, evet, yetişecekler," dedi. "İşte. Tut şunu."

Hâlâ elinde tuttuğu bir tomar kâğıdı adamın eline tutuşturdu. O da onları yeleğinin içine soktu. Sonra kollarındaki güzel mi güzel dantelleri yırttı. Bunun gibi danteller, muhtemelen denizlerin ötesinde güzel bir yerden geliyordu. Yapımı aylar sürmüştür. Çoğu insanın bir yılda gördüğünden daha pahalıya mal olmuştur.

Ve onu çamurun içine atıp üzerine basarak geçen hiçbir ışık tarafından görülememesini sağladı.

Eteklerini topladı ve çantasını çözdü. Onları bir duvarın üzerinden attı.

Kyle artık onun planını çözmüştü. Domino taşını başının üzerine çekip bir kenara fırlattı ve yarım maskesini ondan aldı. Kadın elini elbisesinin altına sokup küçük göğüslerini meme uçları yakadan görünecek kadar yukarı çektiğinde gözünü bile kırpmadı.

Gözleri parlıyordu.

Artık sokağın sonuna gelmişlerdi. Ötedeki sokakta bir iki şenlik ateşi yanıyordu ve sokak at arabaları ve onları bekleyen arabacılarla doluydu.

Takipçilerinin ayak seslerini duyabiliyorlardı.

Şimdiden. Sinirlenmeye ya da tereddüt etmeye vakti yoktu.

Bir plan yap, ona sadık kal. Ned hep bunu söylerdi.

Alf kendi kılıcını ve onunkini kaptı. Sırtını taş bir duvara yasladı, kılıçları havuz gibi olmuş eteklerinin altına gizledi ve soğuk zeminde diz çöktü.

Başını kaldırdı ve adamın siyah gözlerinin parıltısının "Lanet olsun!" diye mırıldanırken genişlediğini gördü.

Yüzü gergindi, güzel dudakları şok ya da arzu ya da her ikisiyle birden ayrılmıştı.

Sonra onun üzerine eğildi, bir elini duvara dayadı, paltosunun uzun kenarları öne doğru salınarak yüzünü ve omuzlarını gizledi.

Ayak sesleri yaklaşırken titreyen parmaklarıyla adamın düşmesini izliyordu. Adam sertleşmişti ve kadın dudaklarının beklentiyle kıvrılmasına engel olamıyordu.

Tehlikeye rağmen.

Belki de tehlike yüzünden.

O ve kendisi, onu ilk gördüğünde tahmin edebileceğinden çok daha fazla birbirlerine benziyorlardı.

Paltosunun örtüsünden ışık süzülürken küçük bedenini açtı ve güçlü, gergin etini hissetti. Çok yakındı.

Çok sıcak.

Düşünmedi.

Onu ağzına aldı ve kokusunu içine çekti.

"Burada ne yapıyorsun?" Yabancı bir ses. Uşaklardan biri mi?

"Neye benziyor?" diye hırladı.

Ağzı adamın sertleşmiş sikiyle doluyken bile sırıttı. Tadı tuhaftı ama sandığının yarısı kadar da kötü değildi. Çoğunlukla sadece onun tadındaydı. Tenin, erkeğin ve tuzun.

"Bir beyefendi ve hanımefendinin koşarak geçtiğini gördünüz mü?"

Emdi ve başını aşağı yukarı hareket ettirdi çünkü St Giles'taki kadınları böyle yaparken görmüştü. Tabii ki

Bunun yapıldığını görmüştü. Birçok kez. St Giles'da böyle bir şey görmeden büyüyemezdiniz. Ama bunu kendisi hiç yapmamıştı ve hiç bilmiyordu.

Oh.

Böyle bir hareketin emen ve yalayan kişiye zevk verebileceğini hiç bilmiyordum. Ve burada, donmuş topraklarda, etrafları düşmanlarıyla çevriliyken bunu keşfetmek tuhaf bir şey değil miydi?

Tehlikeyle çevrili.

Adam onun üzerinde inledi ve kadın bunu dudaklarının arasında hissetti. "Tanrı aşkına dostum, Kral'ın kendisi bile geçse umurumda olmazdı." Adamın eli aniden kızın saçlarındaydı. "Evet, aşkım, işte böyle. Dilini kullan."

Kadın itaat etti, gerilmiş sünnet derisinin etrafını yaladı, acı sıvının tadına baktı ve adam kalçalarını iterek karşılık verdi, sikinin geniş başı kadının diline çarptı.

Etraflarındaki adamlardan biri bir şeyler mırıldandı, biri güldü ve uzaklaştılar.

Gece havasında onun sert nefes alışını duyabiliyordu.

Eliyle adamın sikinin ağzına sığmayan kısmını sıktı ve sonra aşağı yukarı okşamaya başladı.

"Gittiler," diye mırıldandı, nefesi kesilmişti, kalçaları durduramadığı küçük itişlerle yuvarlanıyordu.

Oh, onu istiyordu. Onu istiyordu.

Ona baktı ve daha sert emdi.

Karanlıktı ama adamın gözlerindeki parıltıyı seçebiliyordu. Adam onu izliyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, siki ağzında, onu emiyordu.

Burun delikleri genişledi ve o güzel üst dudağı kıvrıldı.

Dilinin ucunu adamın penisinin başının altına sürttü ve adamın nefesi kesildi. Elini okşarcasına yüzüne doğru kaydırdı.

Başparmağıyla ıslak, gergin dudaklarının köşesine dokundu.

Ve boşaldı, ağzını acı tohumuyla doldurdu.

Gözlerini kapattı, nabız atışlarını hissetti, homurtularını dinledi, dilindekinin tadını almamaya çalıştı, kendine dokunabilmeyi diledi.

"Alf," diye fısıldadı.

Adamın siki kadının dudaklarından kaydı ve çenesinden aşağı tükürükler aktı.

Adamın ağzına bir mendil bastırdığını hissetti.

İçine tükürdü ve ağzını sildi, adamın düşmesini izledi. Parmakları ateşi varmış gibi titriyordu.

Gülümsedi ve elinde kılıçlarla ayağa kalktı.

Ellerini yüzünün iki yanına koydu ve onu sert ve hızlı bir şekilde öptü. "Seninle ne yapacağım ben?"

Kılıçlardan birini aldı ve onu ara sokaktan aşağıya doğru çekerek adımlarını geri takip etti. Vikont Dowling'in evinin önünden tekrar geçtiklerinde, bahçenin karanlık olduğunu görünce şaşırdı.

Aceleyle geçip gittiler ve çok geçmeden sokağın diğer ucuna vardılar. Bir dönüş daha ve işte araba oradaydı.

Yaklaştıklarında Talbot usulca seslendi, "Leydi Jordan nerede?"

Kyle, Jenkins'in yanındaki sürücü koltuğunda ona baktı. "Henüz gelmedi mi?"

Her iki adam da başlarını salladı.

"Tanrım," diye fısıldadı Kyle. "Iris hâlâ içeride."

Iris biraz umutsuzca, kendisine tanıştırılmamış bir beyefendiyle bırakın dans etmeyi, konuşmaması bile gerektiğini düşündü. Adamın dans davetini reddettiğinden emindi.

Ve işte buradaydı, bir dük olmasına rağmen bir centilmen olmadığı aşikâr olan Dyemore Dükü Hazretleri'yle dansın adımları arasında kibarca ilerliyordu.

"Bakıcın nerede?" diye sordu ona, kükürdü andıran o karanlık sesiyle.

Dansın ilerleyişi onları tekrar bir araya getirdi.

"Affedersiniz, Majesteleri?"

Sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi iç çekti. "Ben odaya girdiğimde kolunu süslediğiniz beyefendi." Elini tutarken ona baktı ve balo salonunun ortasına doğru ilerlediler. O gri gözlerdeki soğuk karanlık karşısında ürpermesini bastırmak zorunda kaldı. "Belki de bir sevgili?"

Kadın ona baktı. "Çok yanılıyorsunuz."

"Öyle miyim?" Sanki az önce onun erdemine hakaret etmemiş gibi umursamazca omuz silkti. "Bunun bir olasılık olduğunu kabul etmelisin."

"Hayır, böyle bir itirafta bulunmama gerek olduğunu hiç sanmıyorum," diye sakince cevap verdi.

"Ah." Dudakları kıvrıldı, ağzının sağ tarafını deforme eden yara izi düşünüldüğünde bu oldukça rahatsız edici bir görüntüydü. "O zaman sen sadece zavallı bir masumsun."

Dansın hareketleri onları ayırdığında hâlâ onun sözlerinin neden bu kadar aşağılayıcı olduğunu düşünüyordu.

Iris sonraki birkaç dönme hareketini kesici bir cevap bulmaya çalışarak geçirdi, bu yüzden tekrar bir araya geldiklerinde söyleyebildiği tek şey "Bununla ne demek istiyorsun?" olduğunda çok moral bozucuydu.

"Sen masumsun," dedi dük, gözleri bir kristal parçasının tüm insanlığını taşıyordu, "çünkü nerede olduğunu anlamıyor gibisin."

Iris kaşlarını kaldırdı. "Peki benim nerede olduğumu

düşünüyorsun?" "Cehennemde."

Ona gülmeliydi - sözleri fazlasıyla dramatikti. Bir balo salonundaydılar, aşırı sıcak, kalabalık, hafif bayat kokulu bir balo salonunda.

Ama mesele şu ki, adam son derece ciddiydi. Ve Kaos Lordları'nın en az iki üyesinin bu evde olduğunu biliyordu.

Üç, eğer Dük'ün kendisi de üyeyse.

Iris onun yüzünü ifadesiz tuttuğundan oldukça emindi-

Kalbi son derece hızlı atmasına rağmen, sadece ona bakıyordu.

Kız cevap vermeyince gözleri kısıldı. "Merak ettiğim şey, arkadaşının seni neden burada, kurtlar sofrasındaki küçük bir koyun gibi yapayalnız bıraktığı. Onu uzaklara çağıran şey her neyse, çok önemli olmalı."

Korkunç kırmızı yara izi dudaklarını alaycı bir ifadeye büründürürken kış gözleri onunkilere dikilmişti.

Birbirlerinin etrafında döndüklerinde, avuç içleri havada, birlikte ama tam olarak buluşmadıklarında saf bir korku heyecanı hissetti. Balo salonunun dışına açılan kapıya dikkatle bakmadı.

Iris nefes aldı. "Az önce bana koyun mu dedin?"

Kaşı -yara izinin yok etmediği kaşı- kalktı. Eğer yüzünün sağ tarafını da kapatırsa, o güne kadar tanıdığı en güzel adam olabilirdi.

"Belki de bu gece neden burada olduğunuzu sormalıyım, Majesteleri." Sesini eşit tutmaya çalıştı. Neredeyse sıkılmıştı. "Lord Dowling ile özel bir işiniz mi var? Gün ışığında yapılamayacak bir şey mi?"

Müzik sona erdi ve kadın reverans yaptı.

Ayağa kalkan kızın elini tuttu ve onu kendine çekti.

Çok yakınına.

"Arkadaşın seni buraya getirdiğine göre aptalın teki, seni yalnız bıraktığına göre de tam bir geri zekâlı. Kaç, küçük kuzu. Hayatın için kaç."

Geri adım attı ve eğildi. Sonra döndü ve uzaklaştı.

Pekala.

Iris yutkundu ve yelpazesini açtı.

Pekala.

Dyemore Dükü'nün tavsiyesine uymayı tercih etti ama bunun yerine sakince -en azından dış görünüşüyle- balo salonunun girişine doğru yürüdü. Gülümsedi ve başını eğdi. Hatta durdu ve bir üçlü ile küçük bir konuşma yaptı.

belli belirsiz tanıdığı bayanlar.

Ve tüm bu süre boyunca elleri titremeyi bırakmadı.

Kapıya geldi ve bir uşakla konuştu. Sargısından ve başının ağrıdığından bahsetti. Eskortunun arabayı bulmak için çoktan gittiğini söyledi.

Dışarı çıkarken takip edilebileceğine dair korkunç bir his, dönüp tekrar balo salonuna bakmasına neden oldu.

Kimse ona bakmıyordu.

Odanın karşısında tek başına duran Dyemore Dükü'nden başka kimse yoktu. Ona başıyla selam verdi ve arkasını döndü.

Merdivenlerden aceleyle indi.

Bir uşak elinde şalıyla ön kapıda bekliyordu. Aldı ve teşekkür ettikten sonra kapıdan çıktı.

Araba orada değildi.

Nefes aldı. Bu beklenen bir şeydi ve endişelenecek bir şey yoktu. Panik yapmamalıydı. Şimdi değil. Kararlaştırılan buluşma yeri köşeyi dönünceydi. Eteklerini topladı ve yürümeye başladı. Sokakta balo davetlilerini bekleyen at arabaları vardı. Arabacılar ve uşaklar, efendileri ve metresleri içeride dans ederken ısınmak için şenlik ateşlerinin etrafında toplanmışlardı.

Bazıları yanından geçerken ona baktı. O

daha hızlı yürüdü.

Hugh ve Alf neredeydi? Hâlâ içeride miydiler? Yakalanmışlar mıydı? Eğer öyleyse, bir an önce arabayı bulmalı ve Hugh'nun adamlarını geri göndermeliydi. Peki. Onları kurtarmak için üç adam yeterliyse.

Dudağını ısırdı ve ayak seslerinin arkasında yankılandığını fark etti.

Iris köşeyi dönüp arabanın olması gereken yola girdi, şimdi eteklerini tutarak tırıs gidiyordu. Burası daha karanlıktı, ana yolun ışıklarından uzaktaydı ve kaldırım taşları buzluydu. Bir at arabası ağır ağır ona doğru geliyordu. Belki de karşıdan karşıya geçmeliydi ya da- Tam zamanında kafasını kaldırdı ve hemen yanında büyük bir şekil gördü

Onu. "Leydim."

Nefes nefese kaldı ve içgüdüsel olarak kolunu kaldırdı. "Talbot.

Yüce Tanrım, beni çok korkuttun."

"Özür dilerim leydim." Adam kadının koluna girdi, bu sıra dışı bir görgü kuralı ihlaliydi ama o gece oldukça sıra dışıydı. "Gelin, araba hemen ileride."

Başını salladı ama arkasına bakmaktan kendini alamadı. Orada kimse yoktu.

Artık arabaya varmışlardı ve Talbot kapıyı kapatmadan önce kızın içeri girmesine yardım etti.

İçeride sadece Alf vardı, bir çitin içinden geriye doğru sürüklenmiş gibi görünüyordu, ancak yeterince iyi görünüyordu. "Hugh nerede?"

"Sizi aramak için geri döndü," dedi diğer kadın, araba ilerlerken bile. "Burada olmadığınızı öğrenince endişelendi."

"Aman Tanrım." Iris elini ağzının üzerine koydu. "Talbot'u onun için geri gönderelim mi?"

"Hayır." Alf başını salladı ama pek mutlu görünmüyordu. "Eğer seni bulacak olursak Kyle House'a geri dönmemiz için emir verdi."

"Ama-"

İtirazı kapının açılması ve Hugh'un hareket halindeki arabanın içine girmesiyle kesildi.

Kendini Alf'in yanındaki koltuğa attı. "Tanrı'ya şükür gelebildin."

Iris gözlerinde aptalca yaşların başladığını hissetti. Elleri hâlâ titriyordu. "Ben de aynı şeyi ikiniz için söyleyebilirim. Bunu bir daha asla ama asla yapmak istemiyorum."

"Ne oldu?" Alf sordu.

"Dyemore Dükü oldu," dedi Iris. Hugh'ya baktı. "Sen balo salonundan çıkar çıkmaz beni dansa kaldırdı."

Hugh'nun ağzı düzleşti. "Sana zarar verdi mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir balo salonunun ortasında bunu yapamazdı, değil mi? Bana sadece koyun dedi ve

gitmem için beni uyardı."

"Koyun mu?" Alf şaşkın görünüyordu.

"Boş ver onu." Iris Hades'e el salladı. "Bir şey bulabildin mi? Bütün bunlara değdi mi?"

"Oh, evet." Alf'in tatmin olmuş sesi Iris'in başını kaldırmasına neden oldu. Arabanın loş ışığında bile diğer kadının sırıttığını görebiliyordu. "Dowling'in saklandığı yeri buldum." Korsesinin içinden buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı. "Ve içinde ne olduğunu."

On Beşinci Bölüm

Yıllar geçti ve Kara Prens büyüdü. Zamanla
neredeyse babası kadar güçlü hale geldi. Sert prensin siyah cübbesi ve kolunda Altın Şahin ile Kara Krallık'ta at sürerken görülmesi sıradan bir olaydı.
ve neredeyse her zaman onu görenlerin ürpermesine ve korku içinde eğilmesine neden oldu....
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Hâlâ ağzında onun tadı vardı.

Alf, Kyle'ın Kyle House'daki yemek masasının üzerine eğilip mektupları, buruşuk sözleşme yığınını ve Dowling'in masasındaki gizli bölmede bulduğu tek kâğıt parçasını yaymasını izledi.

Gözlerini kâğıtlara dikmiş, parmak uçlarıyla onları düzenliyordu, kaşlarının arasında bir çizgi vardı. Jenkins, önemli bir şey olmadığı yönündeki itirazlarına rağmen kalçasındaki yarayı etkili bir şekilde sarmıştı.

Uzun ve genişti ve ona aitti.

Ne sosyal ne de yasal açıdan hiçbir anlamı yoktu ama bunu içten içe biliyordu. Bu adam onundu. Onu ellerinde ve ağzında tutmuştu. Tohumunun tadına bakmıştı. Onunla koşmuştu. Onun için en derin korkularıyla yüzleşti.

Onun için bir kadın ol.

Şu anda dönüp ön kapıdan çıksa ve onu bir daha hiç görmese bile, her zaman birbirlerine bağlı olacaklarını biliyordu.

Sonsuza dek kalbinde.

Biriyle böyle bir bağ kurabileceğini hiç düşünmemişti. -herhangi bir erkek- ve bundan biraz dehşete düşmüştü. Korkmuş, heyecanlanmış ve hatta belki de korkmuştu.

Ama tadını çıkaramayacağı kadar da korkmuyordu, ona verilen bu harikanın, Londra'daki St Giles'in sade Alf'inin.

Sadece bir aptal, bu kadar uzun süre susadıktan sonra bir içecek teklif edildiğinde iki eliyle tutmaz.

Kyle, "Alf'in bulduğu her şey bunlar," diyerek onu şimdiki z a m a n a geri getirdi.

Iris, Alf'in yanındaki koltuğundan öne doğru eğildi. Karşılarında Kyle'ın adamları vardı.

Riley sözleşmeleri kendine çekti ve Talbot ile birlikte belgeleri taramaya başladı.

Jenkins bir mektup açtı ve okudu. Yanındaki Bell omzunun üzerinden baktı ve dudaklarını oynattı, o da mektubu tararken konsantrasyon içinde kaşlarını çattı.

"Bu da ne böyle?" Iris yorgun görünüyordu, yüzü solgun, sesi boğuktu. Alf'in gizli bölmede bulduğu katlanmış kâğıt parçasını eline alırken kaşlarını çattı.

"Bilmiyorum ama Dowling iyi saklandığından emin olmuş." Alf başıyla onayladı, Kyle'ın ona baktığının farkındaydı. Bir saatten kısa bir süre önce mews'ta yaptıklarını mı düşünüyordu? Daha sonra ne yapabileceklerini mi düşünüyordu? Öyle olmasını umuyordu. "Vikont'un masasındaki kilitli bir çekmecenin arkasındaki gizli bir bölmedeydi."

"Peki ya diğer kağıtlar?" Kyle elini onlara doğru sallayarak sordu.

"Geri kalanların hepsi masanın iki kilitli çekmecesindeydi. Bu" -Iris'in elindeki kâğıda bakarak çenesini salladı- "gizli bölmedeki tek şeydi."

"O zaman muhtemelen en önemlisi bu," dedi Kyle.

"Eğer öyleyse bile anlayamıyorum," dedi Iris yavaşça. Kâğıdı masanın üzerine düz bir şekilde koydu ve hepsi bakmak için üzerine eğildi:

618165036183646592	81848372816504
726584927265	62619283659494

928462659294 638463756592

02748181746182 73848194

85737481817485 026181946592

02748181746182 029274727394

726584927265 637395926373

836194736183 9381846384826265

8374637384816193 94736163756592

947384826193 82610493

848164 9361748394 8261920493 8384929473 8471

02618585748372 848164 9394619293

"Defter mi?" Riley sordu.

Jenkins yumuşak bir sesle, "Bildiğim kadarıyla değil," dedi. "Bu rakamlar birbirini tutmuyor."

"Ve en alttaki şu sayılara bakın." Iris alttaki bir satırda yer alan sayı dizisine dokundu. Başını eğdi, daha uyanık görünüyordu. "Eğer rakam olmasalardı, kelimelere benzediklerini söyleyebilirdim."

Jenkins önce ona, sonra da Kyle'a baktı. "Bir cypher mı?"

"Bu mantıklı." Kyle doğruldu. "Numaraları aynen yazıldığı gibi kopyalayın. Hem senin hem de Riley'nin mümkün olduğunca çabuk bu iş üzerinde çalışmanızı istiyorum. Mektupları ve diğer kâğıtları da unutma. Alf'in bulduğu her şeyi gözden geçirmemiz gerekecek." Adını söylerken Riley'yi işaret etti ama ona bakmadı. Sanki göz göze gelmeye cesaret edemiyormuş gibiydi. Acaba ona bakarsa ne göstereceğinden korktuğu için miydi? Diğerleri mi?

Yoksa daha önce yaptıklarından pişmanlık mı duyuyordu?

Bilmiyordu ve bilmemek onu neredeyse öldürüyordu. Bunun bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu. Henüz değil. Henüz değil, bir parçası ağladı.

Ama sonra onun, koridorda kendisine bakarken nasıl göründüğünü düşündü. Siyah, siyah gözlerindeki parıltı. Üst dudağındaki kıvrım.

Ve onunla işinin henüz bitmediğini düşündü -umdu-.

Henüz.

Iris boğazını temizledi. "Şifrenin bir kopyasını benim için de çıkarabilir misiniz?"

Adamların hepsi ona döndü.

Yanakları pembeleşti ama Kyle'ın bakışlarını tuttu. "Sadece... Bulmacaları her zaman sevmişimdir."

Jenkins boğazını temizledi. "Size bir kopyasını çıkarmam bir dakikamı almaz leydim."

Iris döndü ve yeni bir kâğıt alıp yazmaya başlayan kır saçlı adama gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Kyle başını salladı ve el bombacısına baktı. "Talbot, eve sağ salim döndüğünden emin olmak için Leydi Jordan'la birlikte arabaya binmeni istiyorum." Iris'e baktı, yüz ifadesi garip bir şekilde resmiydi. "Tabii bu sizin de onayınızı alırsa leydim?"

"Elbette öyle, Hugh," dedi Iris hızlıca.

Alf kaşlarını çatarak ikisini de izledi. Aralarında balodan önce olmayan bir tür gerginlik var gibiydi.

Talbot ayağa kalktı. "Peki efendim. Arabanın hazır olup olmadığını kontrol edeceğim."

İri adam yemek odasını terk etti.

"Yorgun olduğuna şüphe yok Alf," dedi Kyle ona, hâlâ gözlerinin içine bakmadan. "Biz çalışırken senin ayakta kalmana gerek yok."

Bir kovulma sesi duyduğunda anladı. "O zaman iyi geceler, Şef. Jenkins. Riley. Bell." Diğer kadına gülümsedi. "Iris."

Diğer kadın yorgunca başını salladı. "İyi geceler, Alf."

Odadan çıkarken adamların iyi geceler sesleri arkasından gürledi. Kapıyı kapattığında kafaları çoktan kâğıtların üzerine eğilmişti.

Yemek odasının dışındaki masanın üzerinde duran bir şamdanı aldı ve zavallı, dağınık eteklerini topladı. Biraz Külkedisi gibiydi, değil mi? Külkedisi gece yarısını çoktan geçmişti.

Sindirella'nın prensinin sikini hiç emmemiş olması dışında, değil mi?

Çamurlu eteklerini mermer basamakların üzerinde sürükleyerek büyük merdivene çıktı. Zavallı bir hizmetçinin kalkması gerekecekti.

Şafaktan önce bıraktığı pisliği temizlemek için. Eğer bir hanımefendi olsaydı, o hizmetçiyi asla düşünmezdi.

Ama o bir hanımefendi değildi. Hayatta bulduğu her iyi şey için çalmak, temizlemek, dilenmek ve çok çalışmak zorunda kalmış St Giles'lı bir çocuktu.

Arkasına yaslanıp istediği şeyi beklemek onun doğasında yoktu.

İhtiyacı olan şey.

İkinci katın sahanlığına geldi ve tereddüt bile etmedi. Koridorda yürüdü, ilk dönüşü yaptı ve oradaki kapıyı denedi.

Kilit açıktı.

Gülümsedi ve kendini Kyle'ın yatak odasına bıraktı.

Kapıyı arkasından kapattı ve mumu masanın üzerine koydu.

Bir dük için yapılmış büyük, güzel bir odaydı. Kadın dış giysilerini çıkarırken Alf yatak odasında dolaştı. Dönüşünde yatak odasını sıcak tutmak için burada ateş yakılmıştı. Yatak büyüktü, mavi ve altın rengi kumaşlarla örtülüydü. Elbisesinin yere düşmesine izin verirken gülümsedi. Duvarlarda yeşil ormanlık alanların resimleri vardı - devasa ağaçlar ve kocaman mavi gökyüzü, görünürde tek bir bina bile yoktu. Hiç böyle yerler görmüş müydü?

Hiç olmadı.

Elbiselerini silkti ve dikkatlice bir sandalyenin üzerine örttü. Zavallı topuklu ayakkabılarını çıkardı ve onlara dudak büktü. Yıkılmışlardı, narin işlemeli kumaş yırtılmış ve çamurla kaplanmıştı. Ne kadar yazık. İpek çorapları da çamur içindeydi ama dikkatlice yıkanırsa kurtarılabileceklerinden emindi. Kombinezonunu da. Her ikisi için de iyi bir fiyat alabilirdi - Londra'da ikinci el giysiler iyi satılıyordu. Kombinezonunu başının üzerinden çekti.

Çıplak bir halde, bir sürahi taze suyun beklediği çekmeceli dolaba doğru yürüdü. Kyle hiç odalarına girip çıkan ve ona hizmet eden tüm o sessiz insanları düşündü mü? Nereden geldiklerini, umutlarının ve hayallerinin ne olduğunu ve bir aileleri olup olmadığını hiç merak etti mi?

Çoğu usta yapmazdı, ama Kyle... Kyle yapabilirdi. O almıştı

Annesinin erkek kardeşine ve oğullarına para veren Bell, aslında etrafındaki pek çok kişiyi önemsiyor ve onlarla ilgileniyor gibi görünüyordu.

O da dahil.

Sürahinin yarısını leğene boşalttı ve onun bezlerinden birini alarak vücudunu ve yüzünü yıkadı. Saçındaki tokaları çıkardı ve saç tellerini taradı.

Sonra onun yatağına doğru yürüdü ve ince çarşaflara uzanarak içine tırmandı. Onun için bir kadın olmasını istediğini söylemişti. O da cesaretini, aklını, kurnazlığını ve azmini toplamış ve Tanrı'nın izniyle bunu başarmıştı.

Şimdi, şimdi kadın olmanın tüm ödüllerini istiyordu.

HUGH odasının kapısını yorgun bir şekilde açtı. Neredeyse şafak sökmek üzereydi ve mektupların Dowling ile evli bir kadın arasında bir aşk ilişkisine işaret ettiği ve şifrenin basit bir rakam-harf değişimi olmadığı dışında kâğıtlarla ilgili başka bir şey bulamamışlardı.

İçini çekti ve ceketini çıkardı. Şöminenin yanındaki sandalyeye atmak için dönmüştü ki, sandalyenin çoktan bir çift kalça tarafından işgal edildiğini fark etti.

Bir an için öylece bakakaldı, çok yorgundu.

Sonra elbiseyi, kombinezonu, çamurlu ayakkabıları ve Alf'i fark etti, yatağında uyuyordu, siyah saçları yastığına yayılmıştı, göğüsleri çıplak ve güzeldi, buruşuk çarşafların üzerindeydi.

Tanrım.

Daha iyi bir adam olsaydı onu uyandırır ve gitmesini sağlardı. Ya da kendisi giderdi.

Onun yerine soyunmayı bitirdi. Kadının ona bıraktığı temiz suyla yıkandı ve yatağa tırmandı.

Adam onu kendine çekerken "Şef," diye mırıldandı.

"Git uyu," diye mırıldandı omzunun yumuşak tenine. "Hımm."

Ona doğru kıvrıldı, tatlı kızı onunkine değdi
Sırtını göğsüne yaslamıştı. Sonra gevşedi.

Kolunu kızın beline doladı ve bir göğsünü avucunun içine aldı.

Ve baş ağrısı olmadan uykuya daldı.

"ALF." KYLE'ın derinden gelen sesi onu rüyalarından yüzerek uyandırdı.

Gözlerini açtığında onun kendisine doğru eğilmiş olduğunu gördü.

yatak odasının sabahın ilk ışıkları. Saf ve harika bir sevinç göğsünde çiçek açtı. Kollarını adamın boynuna doladı ve onu öpmek için aşağı çekti, ağzını onunkinin altında açtı.

Başını, kadının siyah gözlerinin etrafındaki çizgileri görebileceği kadar kaldırdı. "Gitmelisin."

Kıkırdadı. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki, şef?"

Sertçe kaşlarını çattı. Çenesinin etrafındaki kirli sakalları siyahtı ve onu bir korsan gibi gösteriyordu.

Sinirli bir korsan. "Senden faydalanmak istemiyorum."

"Avantaj sağlamak." Kaşlarını kaldırdı. "Bu zengin koyların iyi yetiştirilmiş hanımlara yaptığı bir şey, değil mi?"

Kaşlarını çattı.

Başparmağını kaşlarının arasına, çizgilerin derin olduğu yere bastırdı. "Şimdi, benim iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi olduğumu nereden çıkardın? Endişelenecek ya da korunacak biri olduğumu düşündüren ne, ha, şef?" Onun cevabını beklemedi ama konuşmaya devam etti çünkü bunun ikisi arasında sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu. Bir günden ya da şanslıysa bir haftadan daha fazla dayanabileceği bir şey değildi. Ve bunu onun soylu ahlakına kaptırırsa lanetlenirdi. Hayatında hiç fazla bir şeye sahip olmamıştı, hele bir erkeğe hiç. Bir kez olsun diğer kadınların sahip olduğu gibi bir şey-birini istemişti. Neşe, şefkat ve sevildiğini hissetmek istiyordu.

Onun gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Ben narin bir bayan değilim. Kendine bakamayan bir hanımefendi de değilim. Dün gece Lord Dowling'in çalışma odasına zorla girmedim mi?"

"Evet."

"Herhangi bir adamla kılıçla dövüşemez miyim ve onu benimle uğraştığına pişman edemez miyim?"

Bunun üzerine ağzının köşesi kıvrıldı. "Evet."

"Ve dün gece bizi Dowling'in adamlarından kurtarmadım mı - ve bunu yaparken seni çok mutlu etmedim mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

Onun siyah gözlerinin içine baktı. "Bu yatakta seninle eşitim,

Şef. Ortada bir çıkar yok." "Bunu daha önce
hiç yaptınız mı?"

"Hayır. İşte bu yüzden bunu yapmak istiyorum." Parmağını adamın alt dudağının üzerinde gezdirdi ve siyah, kalın, kıvrık kirpiklerle çevrili gözlerine baktı. "Seninle."

Gözlerini kapattı. "Tanrım."

Adamın aletinin sertleştiğini ve kalçasında zonkladığını hissedebiliyordu. Bunu istiyordu. Onu istiyordu.

"Lütfen?" diye fısıldadı, kalbi ağzındaydı, avuçlarını adamın kırpılmış saçlarında gezdiriyordu. "Lütfen mi?"

Sonra inledi, sanki kendini büyük bir gelgite karşı tutuyordu ve aniden dalgalar tarafından boğuldu. Ağzı onunkinin üzerindeydi, nazik ve tatlıydı, dudaklarını ayırıyor, dili yalamak ve kaymak için içeri giriyordu. Adam kendini onun üzerine bıraktı, vücudu iri ve sıcaktı ve kadın bacaklarını adamın kıllı kalçalarının üzerine kıvırdı. Genişçe açılmıştı, ıslak ve istekliydi ve adamın aleti kalçasının kıvrımında sıcak bir baskı oluşturuyordu.

Boğazının arkasından yüksek bir ses çıkardı ve onun altında kıpırdandı, tenini üzerinde hissetti. Tüm o sıcak teni. Göğsündeki kıllar meme uçlarını tırmalayıp okşadı ve kadın bunu tekrar hissetmek için sırtını dikleştirdi.

Ama şimdi aşağı kayıyordu, dudakları onunkilerden ayrılıyordu ve korkunç, korkunç bir an için onun kalkıp onu terk edeceğini düşündü. Ama sonra ağzı çenesinin alt tarafındaydı ve orasının ne kadar hassas olduğunu hiç bilmiyordu. Neden bilsin ki? Ondan başka kimse boynuna dokunmamıştı. Onu öptü, dudaklarını boğazında gezdirdi, yutkunmasını sağladı, çaresizce titremesine neden oldu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu, çünkü bu St Giles'ın arka sokaklarında yapıldığını gördüğü bir şey değildi.

Bu aşıklar ve sevgililer için saklanmıştı. Kocalar ve eşler. Birbirini tanıyan ve değer veren insanlar.

Dili boğazının dibindeki çukurda gezindi ve kız kendini çok tuhaf hissederek inledi. Adam ona sanki değerli bir şeymiş gibi dokundu.

Güzel biri.

Dudakları meme ucunu bulana kadar teninde gezindi ve

Kendini sunarak, istekle inleyene kadar etrafında ve çevresinde yaladı.

Onu ağzına aldı ve emdi, ama diğer göğsüne geçmeden önce sadece bir saniye.

Adaletsizlik karşısında haykırdı ve adamın nefesinin altında kıkırdadığını, diğerini yalamaya başlarken ıslak meme ucunu fiskelediğini duyduğunu düşündü.

Adam karnına doğru indiğinde nefes nefese kalmıştı, iri elleri kalçalarını çevreliyor, dili göbeğine dalıyordu. Adam göbeğine yaklaştığında kadın bacaklarını kapatmaya çalıştı, ama adam hiç istifini bozmadan kalçalarını tuttu ve birbirinden ayırdı. Bir kez başını kaldırdı, bacaklarının arasında yatıyordu, yüzü onu kadın yapan şeye çok yakındı ve "Kıpırdama" dedi.

Sonra yüzünü indirdi ve ağzını tam onun üzerine açtı.

Tamamen şok olmuş bir halde kaskatı kesildi. Adam onu yalıyordu,

Onu sağdan öpmek... sağdan...

Tuhaf bir inleme sesi çıkardı çünkü hayatında hiç bu kadar harika bir şey hissetmemişti. Dili ıslak ve güçlüydü, ona karşı yavaş daireler çizerek hareket ediyordu ve deliriyor olabilirdi. Bacaklarından aşağı, karnından yukarı, omurgasından yukarı zevk kıvılcımları çakıyordu, hepsi orada odaklanmıştı. Bacaklarının arasında, adamın onu hoyratça öptüğü ve dilledi̇ği yerde.

Hiç düşünmeden elini karnına götürdü ve karıncalanan sıcaklığı hissetti. Harika bir his. Nefes alamıyordu. Gözleri görmüyordu. Gittikçe daha sıcak oluyordu ve çığlık atmak istiyordu.

Bunun yerine, zevk ona çarptığında, aniden eğildi. Dili ona acı ve tatlı bir ıstırap verirken, avuç içleri kalçalarında sert bir şekilde onu tuttu.

Kadın gevşeyip nefes nefese kaldığında, gözleri yarı kapalı, adam yavaşça ayağa kalktı ve kadının fethedilmiş bedenine doğru sürüündü.

"Hoşuna gitti mi, şeytan?" diye fısıldadı dudaklarına.

Sesi kendinden çok memnun geliyordu.

"Yaptığımı biliyorsun." Ağzını yaladı, gerçek olduğundan emin olmak için kendini tatmak istiyordu.

Kollarını onun boynuna doladı ve ağzını açtı

bedenlerinin arasına uzandığını hissettiğinde diline doğru yöneldi.

Sonra ıslak kıvrımlarının arasında adamın aletinin sıcaklığını hissetti. Aletinin başı hassas tomurcuğuna sürtünene kadar yukarı kaydı.

Bir kere. İki kere.

Daha yeni gelmişti. Neredeyse çok

fazlaydı. İnledi.

"Bunun gibi mi?" diye fısıldadı çenesine doğru ve kadın cevap vermek için nefesini t a m o l a r a k alamadı.

Ama cevabını biliyor olmalıydı ki kalçalarını ona doğru b a s t ı r d ı ve onu kıvrandırdı.

Onunla birlikte hareket etmek istiyordu.

Ama onu orada tuttu. Üçüncü kez ona doğru kayarken ve bu sırada onu çok tatlı bir şekilde öperken onu sabit tuttu.

Hava tuz ve seksle yoğundu ve o sıcak ve ıslaktı. "İçime sok,"

dedi. "Lütfen."

Gözlerini açtı ve adam geri çekilip aleti biraz daha aşağı kayarak kadının girişine girerken yüzünü izledi.

Ona doğru bastırdı, geniş ve kalın. Sıcak, çok sıcak.

Bir çimdik vardı.

Ama gözlerini ondan ayırmadan bakmaya devam etti. Yemyeşil ağzı neredeyse suratsızdı ve alnı terden parlıyordu. Dirseklerini onun üzerine dayamıştı.

Tekrar itti, içine daha fazla girdi -onu gerdi- ve onun dişlerini sıktığını gördü.

Bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve bir ayağıyla bacağının arkasını okşadı.

Sarsıldı ve kalçaları onunkilerle buluştu, tüm uzunluğu onun içine gömüldü. Kız onun içine dolmuştu.

Burnundan nefes aldı ve burun delikleri genişledi.

Başını kaldırdı ve adamın kulağına fısıldadı, "Şimdi beni becerecek misin, şef?"

"Küçük şeytan," diye nefes aldı.

Kontrolünü kaybedebileceğini düşünerek kendini hazırlamıştı ama adam yavaşça geri çekildi.

Nazikçe.

Ve yavaşça geri itti. Neredeyse

duygusal bir şekilde.

Bu sevişme değildi, en azından onun bildiği anlamda değildi. Bu sevişmekti.

Adam onun üzerinde bu kadar dikkatli hareket ederken gözlerinin yaşardığını hissetti. Çok şefkatle. Sanki o değerli bir şeymiş gibi. Sanki onu incitmeye dayanamıyormuş gibi.

Ve o kadar tatlı, o kadar gerçek hissetti ki, daha önce yıldızları gördüğünde hissetmediği bir şekilde açıldığını ve düştüğünü hissetti. Bu, bu özen, herhangi bir orgazmdan çok daha tehlikeliydi.

Bu onu kırabilir.

Çünkü onun için gerçek olduğuna ya da aralarındaki ilişkinin süreceğine inanamıyordu. Değil ve hayatta kalmak.

Bu yüzden adam başını geriye atıp aniden üzerinden kalkarak penisini geri çektiğinde minnettar oldu. Göğsünün derinliklerinde inledi, eli sikinin üzerinde kendini yumrukluyordu. O siyah, kapkara gözlerini kapattığında, dölleri kadının karnına sıçrarken yüzünü bir tür ıstırap kapladı.

Çünkü o zaman başına gelen en harika şey sona ermişti.

On Altıncı Bölüm

Kara Prens'in yirmi birinci doğum gününde babası onu yanına çağırdı.

"Neredeyse hazırsın oğlum," dedi Kara Büyücü. "Ama tüm güçlerine kavuşmak için son bir fedakârlık yapmalısın. Bana Altın Şahin'inin kalbini getir."

Kara Prens'in ifadesi hiç değişmedi. Eğildi ve dedi ki, "Evet, baba."...

-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Çığlık Hugh'u uyandırdı.

Ayağa kalktı, kalbi sanki göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yanında Alf küfretti.

Yatak odasının kapısı pat diye açıldı.

Talbot, yeni bakıcı Milly'yi sürükleyerek içeri girdi. Kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Arkalarında Jenkins vardı. Kır saçlı adam yatağa şöyle bir baktı ve Alf'in kombinezonunu alıp ona vermek için adımlarını hızlandırdı.

"Söyle ona." Bombacı bakıcıyı sarstı. "Ağlamayı kes ve hemen söyle ona."

Kadın dizlerinin üzerine çökerek, "Çok üzgünüm, Majesteleri!" diye feryat etti. "Lütfen!"

Hugh onun gözyaşları içindeki yüzünden Talbot'un yüzündeki acımasız ifadeye baktı ve karnının buza döndüğünü hissetti. "Ne oldu?"

Alf kollarını onun çıplak omuzlarına doladı ve trajedinin ortasında bile bu ona rahatlık verdi.

"BEN... BEN..." Dadı yine tutarsız hıçkırıklara boğuldu.

"Efendim." Jenkins ona pantolonunu uzatıyordu.

Hugh onları aldı ve çıplaklığını umursamadan ayağa kalktı. "Biri bana söylesin!"

"Peter'ı aldılar." Kit kapı aralığında durdu.

Hugh büyük oğluna bakarken her şey durdu.

Kit'in yüzü bembeyazdı, bir yanağında uzun bir çizik vardı, saçları dağınıktı. Kaybolmuş görünüyordu.

Siyah gözleri Hugh'unkilerle buluştu. "Baba, Peter'ı aldılar." Hugh nefes aldı ve kollarını açtı. "Buraya gel."

Çocuk ona doğru koştu ve kucakladı. Hugh tekrar yatağa oturdu, nefes nefese düşünmeye çalışıyor, Kit'e sıkıca sarılıyordu.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi titreyen eliyle oğlunun kıvırcık saçlarını okşarken.

"Milly bizi sabah yürüyüşüne çıkardı," dedi Kit. "Ben, Peter ve Pudding."

"Sağlıkları için her sabah saat dokuzda," dedi bakıcı, çaresiz bir sesle. "Her zaman yaptığım gibi bir uşak aldım. Lütfen, Majesteleri-"

Hugh kadına ters ters baktı ve kadın aniden ağzını kapattı.

Kit'in dudakları bir an için kıvrıldı ama titreyerek bir nefes aldı ve devam etti. "Neredeyse eve dönüyorduk ki Puding bir kedi gördü ve onu kovaladı. Peter onun peşinden koşmaya başladı. Bir köşeyi döndü. Ama uşak ve ben peşinden geldiğimizde artık orada değildi. Sadece Puding oradaydı ve bir arabayı kovalamaya çalışıyordu. Araba çoktan uzaklaşmıştı ama Petey'yi içeride pencereden dışarı bakarken gördüm." Gözyaşlarıyla dolu gözlerini Hugh'ya kaldırdı. "Arabaya koşmak istedim ama uşak izin vermedi baba. Petey'e yardım etmeme izin vermedi."

Hugh Kit'e sıkıca sarıldı, uşağın çocuğa tutunacak kadar zeki olmasına sevinmişti.

"Araba neye benziyordu?" Alf yanında sordu. "Siyahtı,"

dedi Kit ona.

Kadının babasının yatağında olmasını yadırgamış gibi görünmüyordu ama o zaman da şokta olmalıydı.

Talbot'a döndü. "Uşak başka bir şey söyledi mi?"

El bombacısı başını salladı. "Hayır, bayan."

Hugh gözlerini kapadı. Kaos'un Lordları olmalıydı. Dün gece Dowling'in evine yapılan baskından sonra sabahın bu erken saatinde bu bir tesadüf olamazdı. Maskelenmişti ama Exley dün gece onu ismiyle çağırmıştı. Kont, Hugh'un sesini tanımış olmalıydı. Tanrım, eğer soruşturması Peter'ın kaçırılmasına yol açtıysa.

Başını sertçe sallayarak bu korkunç düşünceyi aklından kovdu. Bunu düşünemezdi. Eğer düşünürse çıldırırdı.

Riley usulca yürüyerek odaya girdi. Elinde bir mektup tutuyordu. "Bu az önce size geldi efendim. Mektubu getiren çocuk aşağıda ama bir şey biliyor gibi görünmüyor."

Hugh mektubu aldı, yırtarak açtı ve okudu:

> Dün gece çaldığınız her şeyi öğlen Crewe'un evine getirin. Eve saldırmaya çalışmayın. Çocuk orada değil. Eşyalar elimize geçtiğinde, sizi onun saklandığı yere götüreceğiz ve ikinizin de gitmesine izin vereceğiz. Cömert teklifimizi reddederseniz onu bir daha asla göremezsiniz.

Mektup kabaca çizilmiş bir yunus resmiyle imzalanmıştı.

Hugh mektubu Alf'e uzattı. Mektubu okurken keskin bir ünlem çıkardı ve sonra tekrar sustu.

Kendisini ve Peter'ı bırakma sözünün bir yalan olduğundan hiç şüphesi yoktu. Lordların eline geçtiğinde onu öldüreceklerdi. Bu noktada çok şey biliyordu. Çok fazla gelmişti

onların işlerine yakın.

Nefes alıp verdi, düşünmeye çalışıyordu. "Kit, yürüyüşte gördüğün başka bir şey var mıydı? Farklı ya da alışılmadık başka bir şey?"

Çocuk kaşlarını çattı. "Hayır, ama David Amca'ya sorabilirsin."

Hugh sustu. "David Amca?"

Kit başını salladı. "Onu yürürken gördük. Bana ve Peter'a el salladı. Çay ve kek için onunla gelmek isteyip istemediğimizi sordu ama Milly derslerimize dönmemiz gerektiğini söyledi."

Hugh damarlarında erimiş bir öfke hissetti. Adamlarına baktı. "Kayınbiraderimi buraya getirin. Hemen."

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA David, Talbot ve Riley tarafından getirilirken Alf erkek kıyafetlerini giymiş ve Kyle'la birlikte kütüphanede oturuyordu. Adam ya öfkeden ya utançtan ya da her ikisinden dolayı kıpkırmızıydı ve Kyle'ın önünde kendine gelmeye çalışmasını izledi.

Bunu kabadayılık yaparak yaptı, ki kız ona bunun çok kötü bir fikir olduğunu söyleyebilirdi.

"Beni bir borçlu gibi buraya sürüklemeleri için uşaklarını göndererek ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Kyle şöminenin yanında kıpırdamadan duruyordu. O korkunç mektubu okuduğundan beri bu kadar hareketsiz ve sakin olması ürkütücüydü. Siyah gözlerindeki tüm duygular gitmişti. Her türlü öfke ya da keder yüzünden silinmişti.

Ona gitmek istedi. Kollarını ona dolamak, yüzünü onun büyük göğsüne gömmek ve kendisinin dökmesine izin vermediği gözyaşlarını dökmek istiyordu. Ona komik, tatlı küçük Peter'ı bulacaklarını söylemek istedi. Yakında geri döneceğini, Puding'le oynayıp Kit'le tartışacağını, ödev yapmak zorunda olduğundan yakınacağını ve öğle yemeğinde küçük lordlara ne yediriyorlarsa onu yiyeceğini söylemek istiyordu.

Ama o daha iyi biliyordu.

Uğraştıkları adamlar kötüydü. St Giles'ın karanlık ormanlarında yürüyen canavarlar gibi kötü. Bu Kaos Lordları küçük Lord Peter'ı çoktan öldürmüş olabilirlerdi. Bu korkunç düşünce karşısında parmaklarını dudaklarına bastırdı. Kyle dünyayı biraz tanıyan, içinde ruhu olmayanlar olduğunu bilen bir adamdı.

Oğlunun hayatta olmayabileceğini biliyordu. Ve hala dimdik ayaktaydı.

Gözlerini kapadı ve uzaklara baktı, kalbi küçük çocuk için, kardeşi için, bundan sağ çıkacak ama bu süreçte ruhunu kaybedebilecek adam için acıyordu.

Bu düşünce kalbini burktu. Bir daha asla sarışın küçük çocukların incindiğini düşünmek zorunda kalmayana kadar koşmak ve koşmak istemesine neden oldu.

Sevmek acı vericiydi.

"Ne istiyorsun?" David bağırdı ve kadının sıçrayıp gözlerini açmasına neden oldu.

Görünüşe göre Kyle'ın sessizliği onu rahatsız etmişti.

"Neden konuşmuyorsun?" diye bağırdı adam. "Beni buraya sürüklüyorsun ama cevap vermiyorsun? Amaç ne olabilir ki? Ne istiyorsun?"

"İstiyorum," dedi Kyle sessizce, "oğlumu." "Ben-"

Kyle sonunda hızlı ve kararlı bir şekilde hareket etti. Üç adım attı ve küçük adamın boyun örtüsünü kavradı, sonra David'i ayak parmaklarının üzerine kaldırana kadar yumruğunun içinde döndürdü.

Ta ki David boğulana, parmakları Kyle'ın yumruğunu pençeleyene kadar.

Alf yutkundu, Kyle'ın kayınbiraderini boğup boğmayacağını merak ediyordu. Odadaki herhangi birinin onu durdurup durdurmayacağını merak ediyordu.

Kyle kavrayışını gevşetti ama boyun örtüsünü tutmaya devam etti. Diğer adamın yüzüne doğru eğildi ve "İstiyorum. Oğlumu. Oğlumu."

"Beni öldürecekler," dedi David.

"Ve yapmayacağımı mı düşünüyorsun?" Kyle'ın dudakları hırıltıyla kalkarken

boyun örtüsünü tekrar büktü.

"Hayır-!" David öksürdü, Kyle nefes almasına izin verince nefesi kesildi. "Kaos'un Lordları onu yakaladı."

"Nerede?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Bana söylemediler. Gerçek bu!"

"Lordlar'da kim var? Kaçırılma olayının arkasında kim var?"

"Ben... Ben... hayır!" David gözlerini kapattı. "Exley Kontu. Dowling. Muhtemelen diğerleri. Tüm bildiğim bu, gerçekten! Lordlar kendilerini sayılarla ifşa etmezler. Sırlarını bu şekilde saklarlar."

Kyle gözlerini kıstı. "Ve sen de onların sırlarını mı saklıyorsun?"

"Ben... evet." David yutkundu. "Evet, ben bir üyeyim."

"Kendi kanına ihanet edecek kadar sadık." Kyle, sanki David'e dokunmak ellerini kirletiyormuş gibi onu itti. "Tanrım, sende hiç onur yok mu, dostum?"

"Onur mu?" diye tükürdü diğer adam, elleri boğazındaydı. "Onur mu? Eğer önümü kesmeseydin, çocuğu tuzağa düşürmeye asla yardım etmezdim. Tanrım, istediğimiz o bile değildi. Christopher'ı kaçırmamız gerekiyordu, Peter'ı değil. Peter'ı neden umursuyorsun ki?"

Alf'in kaşları birbirine yaklaştı. David çıldırmış mıydı? Kyle ona bakıyordu. "Peter benim oğlum."

David başını geriye attı ve güldü. "Hayır, değil. O olamaz. Katherine bana söyledi."

"Katherine'in sana ne söylediği umurumda bile değil," dedi Kyle, sesi kesin ve kontrollüydü. "Beni de senin kadar aptal mı sanıyorsun? Peter'ın benim kanımdan olmadığını doğduğundan beri biliyordum. O masum bebeği -kendi kanımdan olan kardeşimi- görmezden gelmek ya da onu kendi çocuğum gibi yetiştirmek gibi bir seçeneğim vardı. Ben ikincisini seçtim. Tüm kalbimle. Çekincesiz. Peter benim oğlum ve hep öyle kalacak. Katherine'in onu yapmak için kiminle yattığı benim için önemli değil. O benim oğlum."

Alf, Kyle'ın Peter'a olan sevgisi karşısında hayrete düşerek gözyaşlarını tutamadı.

"Tabii ki önemli." David'in ağzı büküldü, tiksinti

Kyle'a bakarken patrisyen yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Gerekçelerinize rağmen o sizin değil. O küçük guguk kuşu için neden bu kadar yaygara koparıyorsun ki?"

Kyle onun çenesine sert bir darbe indirerek David'i yere serdi.

Jenkins kaşlarını kaldırdı ve adamın üzerine eğildi. "Soğuktan bayılmış."

"Onu alın ve kaçamayacağı bir yere kilitleyin." Kyle onun elini sıktı. "Evrakları hazırla. Crewe'un evinde bir randevum var."

Talbot David'i omzunun üzerinden attı ve Jenkins ile Riley de onu odadan çıkarken takip etti.

"Seni öldürecekler," dedi Alf.

"Deneyecekler." Kyle parmak eklemlerini inceliyordu. Kanıyor gibi görünüyorlardı. "Bu başarılı olacakları anlamına gelmiyor. O benim oğlum."

"Biliyorum," dedi usulca. "Bana mendilini ver."

Ayağa kalktı ve köşedeki konyak sürahisini buldu. Mendili likörle ıslattı ve bezle geri döndü.

Kadının parmak eklemlerindeki kırık deriyi silmesini izledi. "O çok küçük. Onu yalnız ve korkmuş düşünmeye dayanamıyorum." Yutkundu. "Belki de incinmiştir."

Ona baktı ve avucunu onun yanağına koydu. Ondaki mucizeyi kavrayamıyordu. Erkekler -özellikle de aristokrat erkekler- her şeylerini soylarına verirler. Soylarına. Çocuklarının kendilerinden olup olmadığına. St Giles'da bile bir erkeğe söylenebilecek en kötü şey boynuzlu demekti.

Yine de Kyle karısının piçini bilerek kendi oğlu gibi yetiştirmişti. Dahası, her iki oğluyla olan ilişkilerinde de herhangi bir önyargı göstermemişti. David gerçeği ağzından kaçırmasaydı, Peter'ın Kit'ten farklı olduğunu asla tahmin edemezdi.

İçini çekti ve alnını onunkine yasladı. "Beni nereye götürürlerse götürsünler adamlarımın beni takip etmesi gerekecek. I

Seni tehlikeye atmak istemem, sevgili şeytanım, ama o çatılara tırmanabilecek tek kişi sensin. Onlara görünmeden yetişmenin tek yolu bu olabilir. Bunu benim için yapar mısın?"

Onu nazikçe öptü, dudakları kapandı. "Elbette öpeceğim." "Teşekkür ederim."

Ona baktı, kararlı siyah gözlerine, siyah kıllı korsan yüzüne, günahkâr dolgun dudaklarına, kendi kanından olmayan bir oğul için neredeyse kesin ölüme giden bu adama.

Onu seviyordu.

Onu seviyordu ve gitmesine izin verecekti.

HUGH çocukların odasının dışında durakladı ve içeri girmeden önce bir nefes aldı.

Kit yataktaydı, köpek yavrusu da yanında kıvrılmış uyuyordu.

Köpeğe şöyle bir baktı. Şüphesiz mobilyaların üzerinde olmaması gerekiyordu ama bugün oğlunu azarlayacak kişi o olmayacaktı.

Çocuğun onunla ilgili son anısı olsa bile.

"Baba?" Kit onun girişiyle başını kaldırıp baktı.

Hugh gülümsemeye çalıştı ama bu şu anda imkânsız bir görev gibi görünüyordu. Onun yerine çocuğun yanına oturdu.

"Peter'ı eve getirecek misin?" Kit sordu.

"Evet," dedi Hugh. "Bilmeni isterim ki..." Elini uzatıp çocuğun koyu renk buklelerini okşarken boğazını temizledi. Saçları bu sabah hâlâ doğru dürüst taranmamıştı. "Seni ve Peter'ı sevdiğimi bilmeni istiyorum."

Kit kaşlarını çattı. "O zaman bizi neden terk ettin?"

Hugh gözlerini kırpıştırdı, içinde bir şeyler sıkıştı. O... yani, bu soruyu hak ettiğini düşünüyordu, ama şimdi? Şimdi Peter'a ulaşması gerekiyordu.

Ve... oh kahretsin. Soruyu cevaplamak için bir daha asla şansı olmayabilir.

Küçük bir çocuk için düzgün cevap vermek imkansızdı. "Annen ve ben tartıştık. Anlaşamadık ve birlikte yaşayamadık. Ama ben ikinizi de hep sevdim."

Kit hâlâ kaşlarını çatıyordu ama başını salladı. Karmakarışık saçlarının arasından yukarı baktı. "Bir daha gitmemelisin."

Cevap vermek için boğazını temizlemesi gerekti ve o zaman bile sesi boğuk çıkıyordu. "Hayır, vermeyeceğim."

Yalan söylediği ortaya çıkarsa Kit'in onu affedeceğini umuyordu. Eğer bu gece Peter'la dönmezse. Ama çocuğa verdiği bu sözü yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Geri dönmek ve başından beri olması gereken baba olmak için.

Hugh gözlerini sıkıca kapadı ve artık inandığından bile emin olmadığı bir tanrıya dua etti. Sonra oğlunun alnından öptü ve ayağa kalktı.

Kit ağlıyordu, bunu cesurca saklamaya çalışıyordu, küçük dudaklarını birbirine bastırmıştı ama hıçkırıklar onu sarsıyordu.

Hugh bir an için elini başına götürdü, parmakları titriyordu ve sonra dönüp kapıya doğru yürüdü.

Elini kapı koluna koyarak bir an durmak ve nefes almak zorunda kaldı. Yüce Tanrım, onu sağ salim geri getir. Bir çocuk babasız büyümemeliydi. Bunu ilk elden biliyordu. Düşünceyi bir kenara itti. Aklının bir köşesine itti, çünkü geldiğinden emin olmalıydı. ve küçük oğlunu kucağına alarak kurtulacak.

Kit'in odasının dışında Bell ve Riley'yi buldu.

Önce çocuğa baktı. "Benim için oğlumun yanında kalır mısın Bell?"

"Evet, Majesteleri." Bell'in gözleri kızarmıştı ama dimdik duruyordu.

"Aferin delikanlı." Hugh onun için kapıyı açtı.

Sonra Riley'nin gözleriyle buluştu. "Onu benim için iyi koru."

Eski askerin belinde bir çift tabanca ve bir kılıç vardı. "Evet efendim, onu hayatım pahasına koruyacağım."

Hugh başını salladı ve sonra dönüp merdivenlerden aşağı

koştu.

Talbot, Jenkins ve Alf'in onu beklediği ön giriş holüne gitti.

Her birine sırayla baktı, Alf'in güzel yüzünde durdu çünkü şu anda bile kendine engel olamıyordu. "Unutmayın: Ne olursa olsun, Peter'ı görene kadar kendinizi belli etmeyin."

Üçü de başını salladı. Hugh adamlara evin arka tarafına gitmelerini işaret etti. Her biri kendi yolunda onun arabasını takip edecekti.

Alf'e döndü. "Söz veriyor musun?" Kadın

başını öne eğdi. "Elbette."

Onun omuzlarını tuttu ve küçük bir sarsıntıdan kendini alamadı. Çok tutkulu bir kızdı ve ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordu. "Beni dövebilirler, hatta öldürmeye bile çalışabilirler. Müdahale etmemelisiniz. Bu görevin tek bir amacı var: Peter'ı kurtarmak. Onlar beni ona götürmeden önce kendini gösterirsen, bütün bunlar boşa gider. Onu kaybetmiş olacağız."

Çenesini dikleştirdi, iri kahverengi gözleri ciddiydi ve adam ilk kez onun bakışlarında bu dünyada yaşadığı onca yılı gördü.

"Biliyorum," dedi yüzünü avuçlarının arasına alırken. "Oğlunu sağ salim geri getireceğiz. Birlikte."

"Dikkatli ol," dedi şiddetle ve onu sertçe öptü.

Döndü ve ön kapıdan çıktı.

Crewe'un evine giden araba yolculuğu bir asır sürmüş gibiydi. Ne adamlarını ne de Alf'i göremese de pencereden onları izliyordu.

Kendine bunun iyi bir şey olduğunu hatırlattı. Eğer onları göremezse, izleyen Lordlardan herhangi biri de onları göremezdi.

Araba nihayet durduğunda, Hugh kolunun altında bir dosyanın içindeki kâğıtlarla dışarı çıktı. Crewe'un evinin merdivenlerini tırmandı ve kapıyı çaldı.

Kapıyı gergin görünen Dowling açtı. "Tek başına mısın?"

Hugh başını salladı. "Oğlum nerede?"

Dowling onun sorusunu duymazdan gelerek Hugh'nun arkasındaki sokağa baktı. "İçeri gel."

Hugh eve adımını attı. Hemen iki adam ona doğru geldi, biri iki yanından, ve kollarını tuttu. Hugh direnmedi. Adamlar Hugh'un ceketinin cebindeki hançeri bulup çıkarırken Dowling dosyayı kaptı.

Dowling, Hugh'nun sağındaki kabadayıya başıyla işaret etti.

Onu evin içine, bir koridora ve oturma odasına götürdüler.

Exley orada bekliyor, çay içiyor ve her zamankinden daha fazla kadavraya benziyordu.

Girişlerinde yukarı baktı. "Evrakları var mıydı?"

Dowling bir adım öne çıkarak dosyayı uzattı.

"Oğlum nerede?" Hugh tekrar sordu.

Exley başını dosyadan kaldırmadan parmağını salladı.

Hugh'yu tutan haydutlardan biri kafasının yan tarafına yumruk attı.

Dizlerinin üzerine çöktü, kulakları çınlıyordu. Hugh kendini desteklemek için bir elini yere koydu ve ayağa kalkarak konta dik dik baktı.

Exley bir dakika sonra, "Hepsi burada gibi görünüyor," diye söylendi. Sonunda başını kaldırıp Hugh'ya baktı. "Oğlunuz... güvende." Gülümsedi. "Her halükârda şimdilik. Kaçmaya ya da herhangi birimize zarar vermeye kalkışırsa güvende olmayacak, sana bunun sözünü verebilirim. Anlıyor musunuz?"

Hugh sakince, "Sana belgeleri çoktan getirdim," dedi. "Tek istediğim Peter'ı geri almak."

"Güzel." Exley sert adamlara başıyla onay verdi.

Hemen Hugh'un başına bir başlık geçirildi. Mücadele etmemek, herhangi bir şekilde direnmemek için mücadele etti ama zordu. Özellikle de bir sonraki adımları ellerini önünde iple birbirine bağlamak olduğunda.

Onu evin içinden geçirdiler ve arka kapıdan çıkardılar - mutfakların kokusundan bunu anlayabiliyordu. İçinden

bahçelere ve mews'e. Adamlarının ve Alf'in onu görebileceğini umuyordu. Koridorda bir araba vardı ve onu kabaca arabaya bindirdiler.

Yola çıktıklarında araba sallanmaya başladı ama beş dakika geçmeden sarsılarak durdu. Hugh gerildi ve yere bile değmeden bir vagonun kapısından diğerine itildiğini hissetti. Vagonlar yan yana olmalıydı.

İkinci vagon hemen uzaklaştı. Adamları

düğmeyi fark etmiş miydi?

Başını çevirdi, içine çekti, dinledi, Londra'nın neresinde olduklarını keşfetmeye çalıştı.

Bir kez daha aniden durdular ve bir kez daha vagon değiştirdiler.

Şimdi balıkların çürük kokusunu alabiliyordu. Nehir mi? İskelelere mi gidiyorlardı?

Araba üçüncü kez durdu ve Hugh ayağa kalkmaya hazırlandı.

Exley, "Bir dakika majesteleri," dedi ve bir el kaputu Hugh'un ağzına ve burnuna bastırırken, diğerleri kollarını ve bacaklarını tuttu.

Boyun eğdi. Boyun eğme uyarısına rağmen. Havasızlığa karşı içgüdüsel bir tepkiydi.

Vücudu sarsılırken ve ciğerleri sıkışırken Exley'in kahkahasını duydu ve biliyordu: başarısız olmuştu.

Başaramamıştı.

Sonra her şey karardı.

On Yedinci Bölüm

Kara Prens atını kaleden çok uzağa sürdü ve Altın Şahin'in bacaklarındaki körükleri kesti. Onu havaya fırlattı ve "Git!" diye bağırdı.
Kuş dönüp adamın koluna geri dönmeye çalıştı, ama adam ona çakıl taşları fırlattı, ta ki sonunda acısını haykırıp uçup gidene kadar.
Onu daha fazla göremeyene kadar izledi. Sonra babasına döndü ve ona hâlâ kanayan bir tavuk kalbi sundu.
Kara Büyücü gülümsedi. "Aferin oğlum."
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Başaramamıştı.

Alf bir balkonun çatısından aşağı kaydı, bir sandık yığınının üzerine atladı ve kaldırım taşlarına zıplayarak çatılardan takip ettiği arabayı umutsuzca taradı. Sağdakinin kulağının yarısı olmayan bir çift zenci tarafından çekiliyordu. Bu araba Kyle'ı içine attıkları ikinci arabaydı. Şimdi durmuştu, atlar başlarını eğmiş, uyukluyorlardı ve sürücü pipo içiyordu. Arka tarafa koşup içerisinin boş olduğunu gördüğünde en kötü korkuları doğrulanmıştı.

Kyle'ı

kaybetmişti.

"Lanet olsun!"

Alf bir daire çizerek döndü, sokağı ve kalabalığı araştırdı. Kapüşon takılmıştı. Bir şekilde o görmeden arabadan ayrılmışlar mıydı? Onu yol üzerindeki binalardan birine mi sokmuşlardı? Arabanın güzergâhını tekrar takip etmeli miydi?

Ama ya bu numarayı tekrar yapsalardı? Ya onu başka bir arabaya koysalardı? Ya da battaniye altında bir vagona? Bath yolunu yarılamış olabilirdi ve kızın bundan haberi bile olmazdı.

"Lanet olsun!"

Geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Belki Talbot ya da Jenkins daha dikkatli davranmışlardı.

Ama köşeyi döndüğünde Talbot'un küfreden sürücüyü görmezden gelerek bir at arabasının üzerindeki muşambanın altına baktığını görünce bu umudu suya düştü.

Talbot dönüp onu gördü ve ona doğru yürümeye başladı. "Nerede olduğunu biliyor musunuz, bayan?"

Acıyla başını salladı. "Onu bindirdikleri ikinci arabada kaybettim."

Talbot acı acı, "Jenkins ve benden daha iyi," dedi. "Boş olduğunu görene kadar ilkini takip ettik."

Jenkins koşarak onlara doğru geldi, alnı terden ıslanmıştı ve yüzü asıktı. "Hiçbir şey yok. Kavşakta her yöne baktım. Görünürde bir araba bile yoktu. Onu kaybettik."

Gözlerini kapadı, düşünmek için çok çabaladı. "Onu nereye götürmüş olabilirler?"

"Bilmiyorum, bayan," dedi Talbot.

"Burada öylece duramayız," diye homurdandı, elleri kalçalarındaydı. Bir karar verdi. "Tamam. Kyle House'a dönüyoruz. Riley'ye danışacağız. Belki Bell ve birkaç uşağı St Giles'a göndeririz. Onları yönlendirebileceğim bağlantılarım var. En azından biraz bilgi almaya çalışırız."

"Bu iyi bir fikir, bayan." Jenkins hızla yürümeye başladı. Alf iki adama yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı. "Şifre üzerinde çalışacağım. Earl'ün bu kadar çabuk tepki vermesi garip görünüyor.

kağıtların çalınmasına bu kadar şiddetle tepki gösterdiler. Şifre dışında hepsi yeterince masum görünüyordu."

Alf başını salladı, Kyle için duyduğu endişeyi iki adamdan çıkardığı için kendini kötü hissediyordu. "Leydi Jordan'a da haber göndermeliyiz. Ne kadar çok akıl o kadar iyi."

Ancak Kyle House'a döndüklerinde, Iris'i çoktan kütüphanede beklerken buldular.

Alf ve iki eski asker içeri girince başını kaldırdı. "Bay Riley'nin bana söyledikleri doğru mu? Peter'ın..."

Alf bir kez başını salladı. "Evet. Kyle belgeleri Exley'e getirdi ve onu götürdüklerinde onları takip ettik ama..." Başını iki yana salladı. "Onları kaybettik. Onu kaybettik."

"Ah." Iris aniden Kyle'ın sandalyesine oturdu, yüzü bembeyazdı. "Oh."

"Onu nereye götürmüş olabileceklerini bilmiyoruz," dedi Alf, huzursuz ve işe yaramaz hissederek. "Peter'ı nereye götürmüş olabilirler."

Iris aniden başını kaldırdı. "Ama yardım edebilirim." Cebini karıştırdı.

"Ne demek istiyorsunuz leydim?" Talbot sordu.

"Şifreyi çözdüm," dedi Iris cebinden kopyasını çıkararak. "Oldukça hoş bir bulmacaydı ve biraz zamanımı aldı, ama bu sabah yedi civarında Polybius'u ve dama tahtasını hatırladım ve ondan sonrası oldukça kolaydı, gerçekten."

İki sayı sütununun yanına çizdiği garip, küçük bir diyagramı işaret etti:

	1	2	3	4	5
6	A	B	C	D	E
7	F	G	H	I/J	K
8	L	M	N	O	P
9	Q	R	S	T	U
0	V	W	X	Y	Z

"Gördünüz mü? Her harf iki sayıdan oluşur. Örneğin, A 61'dir ve CAT 636194 olur. Oldukça zekice." Iris şifresinden başını kaldırıp baktı ve Jenkins hariç hiçbirinin Polybius'un kim olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığını fark etmiş gibiydi.

Iris boğazını temizledi. "Mesele şu ki, bu bir isim listesi. Ama en altta, şu uzun numaraları hatırlıyor musun?" Alf omzunun üzerinden bakarak, "Evet," dedi.

Iris gülümsedi. "Burası bir yer."

"Oh," diye nefes aldı Alf. Umut aniden göğsüne hücum etti. Başını kaldırdı ve Talbot'la göz göze geldi. "Arabayı getirsinler."

"Evet, bayan!" İri adam çoktan kapıdan dışarı fırlamıştı.

Jenkins'e döndü. "Kit'i koruyacak üç uşak bul. Riley'ye ihtiyacımız olacak. Ve kendimizi silahlandırmamız gerekecek."

Jenkins kaşlarını kaldırdı. "Biz mi, bayan?" Kadın başını salladı. "Ben de gidiyorum."

Jenkins ciddiyetle, "Dük'ün kendinizi tehlikeye atmanızı isteyeceğini sanmıyorum, bayan," dedi.

"Onu kurtardıktan sonra bunu bana kendisi söylemek zorunda kalacak, değil mi?"

Iris hâlâ itiraz ederken o kütüphanenin kapısından çıkmış ve merdivenleri hızla tırmanıyordu. Hançerlerini vücuduna saklamıştı ama kılıçları hâlâ hizmetkârların odasındaki yatağın altındaydı.

Beş dakika sonra merdivenlerden inmiş, kılıçlarını kuşanmıştı. Iris ve Kyle'ın adamları koridorda toplanmıştı.

Riley dikkatle ona baktı. "Bunları nasıl kullanacağınızı biliyor musunuz, bayan?"

Alf çenesini kaldırdı. "Evet, biliyorum."

Üç adam -hepsi eski asker ve ondan daha yaşlı- bakışlarını değiştirdi. Sonra Jenkins başını salladı. "Yeterince iyi."

Alf, Iris'e döndü. "Lütfen Kral'ın sekreteri Copernicus Shrugg'a neler olduğunu ve Kaos Lordlarının Kyle'ı nereye götürdüğünü düşündüğümüzü bildirin."

Iris, "Hemen atlı bir adam göndereceğim," dedi ve ardından, "Tanrım, dikkatli ol," diye geveledi.

Alf'e sıkıca sarıldı.

Alf diğer kadını tekrar sıktı ve onun narin gül kokusunu içine çekti. "Biz yokken Kit'e bakabilir misin?"

"Elbette yapabilirim." Iris gözyaşları içinde geri çekildi. "Şimdi git."

Kapıdan koşarak çıktılar ve merdivenlerden inip arabaya bindiler. Jenkins ve Talbot bir banka oturdular, Jenkins ve Riley de onların karşısına.

Araba tıkırdayarak hareket etti.

Alf gergin bir şekilde oturmuş, araba sokaklarda gümbürdeyerek ilerlerken pencereden dışarıyı izliyordu. Iris'in deşifre ettiği adres doğuda, nehir kenarındaydı ve şimdi bir vapura binmeyi deneyip denemediklerini merak ediyordu. Exley önden başlamıştı. Zamanında varamayabilirlerdi bile, daha önce…

Ama kendini ikinci kez sorgulamak için artık çok geçti. Bir plan yapmak ve ona sadık kalmak daha iyiydi.

Arabadaki diğerlerine baktı. Riley bacağını aşağı yukarı sallıyordu ama göz göze geldiklerinde ona hızlıca sırıttı. Jenkins soğukkanlıydı. Talbot başını koltuğa yaslamıştı, gözleri kapalıydı ve kendi kendine fısıldıyor gibiydi.

Riley başını Talbot'a doğru eğerek, "İçeri girmeden önce dua etmeyi sever," diye mırıldandı. "Dindar bir tiptir."

"Ah." Başını salladı, uzun kılıcını parmakladı. "Siz Hayalet'siniz, değil mi hanımefendi?"

Kaşlarını kaldırarak göz ucuyla ona baktı.

İrlandalı, arabanın hareketiyle birlikte sallanırken sırıttı. "Başından beri sizden hoşlanıyordu, hanımefendi."

Karşılarında Jenkins boğazını temizledi.

Riley kızardı. "Ne? Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Jenkins içini çekti. "Evet. Bu kesinlikle doğru." Boğazını temizledi. "Sizin Hayalet olduğunuzu anladığımızda hepimiz çok memnun olduk, bayan. Gerçekten çok memnun olduk."

Alf dudağını ısırdı ve yere baktı çünkü bu tecrübeli askerlerin önünde ağlamak istemiyordu - onlara savaşta kendini idare edebileceğine dair güvence verdikten sonra değil. Ama onların sözlerinden anlaşılmaz bir şekilde etkilenmişti. Kabullenmelerinden.

O anda, burada onların arasında bir yeri olabileceğini fark etti. Burada Kyle ve oğullarıyla birlikte. Onun hayatında. Yatağında. Hatta belki de kalbinde.

Ned'in uzun zaman önce verdiği öğüdü dinlemeyecek cesareti kendinde bulabilseydi ve bir başkasıyla yakınlaşmasına izin verseydi. Başkasına güvenmesine izin verseydi.

Kyle ve Peter'ı canlı çıkarabilirlerse.

Nefes aldı, doğruldu ve kendini hazırladı. Kyle ve Peter'ı sağ salim kurtaramazlarsa Kyle House'a, hatta St Giles'a dönmenin hiçbir anlamı yoktu. Orada onun için hiçbir şey kalmamıştı.

O yüzden başarılı olduklarından emin olmalıydı.

HUGH YUTKUNDU VE umutsuzca kusma isteğiyle savaştı. Başında hâlâ kapüşon vardı ve midesindekileri dışarı atarsa boğularak ölebilirdi. Kürek seslerini duyabiliyor ve nehrin salınımını hissedebiliyordu.

Kıçı ve omuzları ıslaktı.

Kesinlikle bir teknenin dibinde yatıyordu.

Tekne tahtaya çarptı ve biri kaburgalarına tekme attı. "Ayağa kalk."

Beceriksizce dizlerinin üzerine yuvarlandı ve sonra ayağa kalktı. Kaba eller dirseklerini kavradı ve tekneden çıkmasına yardım etti. En azından onu Thames Nehri'nin dibinde istemiyorlardı.

Henüz.

Ne kadar zamandır baygın olduğunu merak etti. Nehirde ne kadar kürek çektiklerini. Nehir basamaklarını tökezleyerek çıkarken ayaklarının altında taş olduğunu hissedebiliyordu. Çakıl bir patikadan aşağıya, daha fazla basamaktan yukarıya ve bir binaya yönlendirildi.

"Hoş geldiniz, Hugh Fitzroy, Kyle Dükü." Bu Exley'in sesiydi, garip bir şekilde yankılanıyordu. "Kaos Lordları hakkında bilgi edinmek istemiştiniz. Üyelerimizi. İşimizi. Özel, kutsal törenlerimizi."

Başlık muhafızlarından biri tarafından başından çekildi.

Hugh gözlerini kırpıştırdı. Bir zamanlar kilise olan yerde duruyordu,

Paralel sıralar halinde yürüyen oyma taş sütunlara bakılırsa. Ancak tavanda büyük boşluklar vardı ve gökyüzünün mavisine karşı pürüzlü, kararmış kirişler göze çarpıyordu.

Exley kaba bir taş sunağa benzeyen bir şeyin önünde duruyordu - kilisenin orijinal sunağı olmadığı kesindi. Bir güneş ışığı huzmesi tarafından aydınlatılmıştı, kollarını bir kutsama parodisi şeklinde kaldırmıştı. Hem onu hem de Hugh'yu çevreleyen siyah cüppeli, yüzleri tamamen hayvan maskeleriyle kaplı, en az bir düzine adamdan oluşan bir çember vardı.

Exley bir gulyabaninin yüz ifadesiyle sırıttı. "Dileğinin gerçekleşmesinden memnun musun?"

Hugh bileklerindeki bağları test etti. "Oğlum nerede?"

Kontun sırıtışı biraz soldu. "Tekrara düşüyorsun,

Ve sizi temin ederim ki burada önemli olan siz değilsiniz." Exley kollarını tekrar kaldırdı, sesi daha yüksekti. "Kaos'un Lordları, hoş geldiniz! Sıkıntılarla dolu bir kış geçirdik, bir test zamanı. Sadece en güçlü, en zeki ve en acımasız Lord bedenimize liderlik etmeye uygundur."

Kont dinleyicilerine bakmak için durakladı. Üst dudağı kıvrıldı. "Sör Aaron Crewe bize liderlik edebileceğini düşünüyordu. Yine de Kyle Düşesi'ni öldürme aptallığıyla Kyle'ın meraklı gözlerini üzerimize çekti."

Maskeli figürler onaylamadıklarını tısladılar.

Exley onları susturmak için elini kaldırdı. "Asla korkmayın, Lordlarım. Liderliğime karşı çıkmaya çalışan Chase'e nasıl davrandıysam Crewe'a da öyle davrandım, çünkü ben sizin gerçek liderinizim, Dionysos'unuzum!"

Lordlar alkışlarken Exley hafifçe eğildi. "Bugün, Lordlarım, kutlama yapıyoruz. Yeni bir Dionysos'u ve düşmanımızın yok edilişini kutluyoruz. Hepimiz güçlüyüz, Lordlarım. Bir kralın oğlu olan bir dük bile bizi dize getirmeye çalışamaz!"

Adam delirmişti.

Exley parmaklarını şıklattı ve köstebek maskesi takan cüppeli bir adam Peter'ı figürlerden oluşan halkanın içine götürdü.

Tanrı'ya şükür. Yaşıyordu. Hugh boğazının kapandığını hissetti. Peter'ın böyle bir sorunu yoktu.

"Baba!" diye bağırdı. "Baba! Baba! Baba! Baba! Baba!"

Köstebek maskeli adam küçük bir çocuktan bu kadar güçlü bir tepki beklemiyor olmalıydı, çünkü Peter onun elinden kurtuldu ve Hugh'a doğru koştu.

Hugh diz çöktü ve bağlı ellerini çocuğun başının üzerinde sallayarak ona sıkıca sarıldı. Peter ağlıyordu, yüzü ıslaktı, histerik bir karmaşaydı.

Köstebek maskeli adam çocuğun omuzlarına yapışmış, onu Hugh'un kollarından koparmaya çalışıyordu.

"Çek o lanet ellerini oğlumun üzerinden!" Hugh homurdanarak geri çekildi. Peter'ı kucağına aldı ve çocuğu göğsüne bastırdı.

Diğer iki Lord onun için yola çıktı.

Exley, "Hadi ama Majesteleri," diye mırıldandı. "Aptallık etmeyin. Bırakın adamlarım tatlı küçük çocuğu alsın. Bence uzun vadede çok daha keyifli olacak. İkiniz için de."

Hugh, Exley'e baktı. Kontun arkasındaki sunağın o lanet olası alayına baktı.

Peter kollarındaydı ama Alf ve adamları henüz ortaya çıkmamıştı.

Onu kaybetmişlerdi.

Kurtarma falan yoktu.

Ve Kaos Lordları'nın şenliklerinde tatlı küçük çocuklara neler yaptığını biliyordu.

Peter'dan vazgeçemezdi, geri adım atamazdı, kaçamazdı.

Bunu tek başına yapmak zorunda kalacaktı.

Hugh başını oğlunun ıslak yüzüne eğdi ve kulağına fısıldadı. "Seni seviyorum, Peter."

Sonra başını eğdi ve köstebek maskeli adama saldırdı.

Köstebek Maskesi onun saldırısını beklemiyordu. Hugh omzuyla ve kafasıyla adamın karnına vurdu ve hepsini yere serdi. Peter çığlık atıyordu, dehşete kapılmıştı. Hugh oğlunu altına alarak yuvarlandı ve diğer iki Lord onun üzerine yığılırken darbeleri hissetti. Homurdandı, Peter'ı korumaya devam ederken elinden geldiğince dirsek attı ve tekmeledi. Bir şekilde cüppeli adamlardan oluşan çemberin içinden geçmek zorundaydı.

Biri önce kafasına sonra da yanına tekme atmış.

Hugh homurdandı. Bir dirseğinin ve iki dizinin üzerine çöktü ve Peter'ı bir koluyla tutarak sürünmeye başladı.

Üstünde üç adam sürüklüyordu. Ve

sonra kıyamet koptu.

Art arda iki el silah sesi duyuldu.

Hugh sesle sarsıldı ve neredeyse yüzüstü düşüyordu. Exley'in şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde geriye doğru yuvarlandığını görmek için başını kaldırdı.

Göğsünü.

Lanet olsun, belki de kurtarılmak üzereydiler.

Sonra Riley'yi gördü, tabancalarını kılıfına sokup kılıcını çekerken sırıtıyordu. Lordların hepsi olmasa da bazıları bağırıyor, bazıları da dövüşüyordu. Bazıları olayların bu şekilde gelişmesi karşısında afallamış gibiydi.

Hugh sırıttı.

Peter'a doğru eğildi ve yanağından öptü. "Beni dinle. Yerde kal, başını ört ve gözlerini kapat. Anladın mı?"

Çocuk hemen gözlerini kapattı. "Evet, baba."

Hugh kollarını Peter'ın bedeninden ayırdı, yumruklarını birbirine kenetledi ve Köstebek Maskesi'nin kafasının yan tarafına indirdi. Hâlâ sırt üstü yatan adamı silkeledi, boğazına dirsek atarak adamın öğürmesine neden oldu ve ardından iki yumruğunu da adamın kafasının arkasına indirdi.

İkisi gitti.

Üçüncü saldırgana döndü ama Jenkins çoktan oraya varmış, adamı yere seriyordu. "Çocuk iyi mi efendim?"

"Evet," diye yanıtladı Hugh. "Buradan çıkar çıkmaz iyi olacak."

Kır saçlı adam hiç istifini bozmadan başını salladı. "Bunun üzerinde çalışıyoruz, efendim."

Hugh sendeleyerek doğruldu, ayaklarını Peter'ın yüzükoyun yatan bedeninin üzerine koyarak onu korumaya aldı ve Talbot'un kanlı kılıcını sallayarak siyah cüppeli figürlerin arasına daldığını gördü.

Porsuk maskeli bir adam ona saldırdı. Hugh omzunu indirip kendini destekledi ve saldırının gücünün çoğunu yakaladı. Adam savruldu, maskesi düştü. Hugh adamın başının arkasını yakaladı, gözlerinin içine baktı ve alnını diğer adamın burnuna çarptı.

Porsuk yere yığıldı.

Hugh tekrar yukarı baktı ve sonunda Alf'i gördü. Dönüyordu, zarif ve özgürdü, iki kılıcı da aynı anda çalışıyordu, biri blokluyor, diğeri itiyor, düşmanlarını

acımasız, kadınsı bir hassasiyet.

Jenkins, "Sanırım gitme vakti geldi, efendim," dedi.

Hugh Peter'ı kucağına aldı ve ona sarıldı. "Gözlerin hâlâ kapalı mı?"

"Evet, baba."

Hugh başını öne eğdi ve yanında Jenkins olduğu halde Alf'e doğru koştu.

"Bu taraftan, şef," dedi Alf, yan kapıyı işaret ederek. Talbot ve Riley geri çekilmelerini engelliyorlardı.

Koştular, Hugh Peter'ı kucakladı, oğlunun bacaklarının beline dolandığının, çocuğun ıslak yüzünün vücuduna bastırdığının, hafif ağırlıktan ne kadar memnun olduğunun farkındaydı.

Yıkık kilisenin önünde bir at arabası duruyordu ama tam yanına geldiklerinde, bir düzine atlı askerin gürültüsü eşliğinde başka bir araç gümbür gümbür geldi.

"Kyle!" Shrugg açık vagon penceresinden ona el sallıyordu, gri peruğu hafifçe eğrilmişti. "Kyle! Sen ve çocuk iyi misiniz?"

"Gerçekten de öyleyiz," diye karşılık verdi Hugh. "Ama adamlarınız bu şerefe nail olmak isterlerse, şu yıkık kilisenin içinde temizlenmesi gereken Kaos Lordlarının kalıntıları var."

Shrugg kesinlikle neşeli görünüyordu. "Olmuş bilin!"

Hugh, Talbot'un bağlarını hızla kestiği kendi bekleyen arabasına döndü. Adamları arabanın dışına tırmanmaya çalışırken, o ve Alf, Peter'la birlikte içeri daldılar.

Araba sarsıldı.

"Peter?" Hugh çocuğun yüzünü göğsünden uzaklaştırarak konuştu. "İyi misin?"

Çocuk hıçkırıklarla gürültülü bir şekilde nefes aldı. "David Amca bana bir torba şeker alacağını söyledi ama sonra beni eve götürmedi ve beni o kötü adamlarla bırakıp gitti. David Amca'yı artık sevmiyorum!"

"Ben de öyle." Hugh içini çekti ve çocuğun yapış yapış, terli yüzünü öptü. "Kötü adamlar sana zarar verdi mi?"

Peter başını kaldırdı, iri mavi gözleri ihanete uğramıştı, alt dudağı

Titreyerek. "Beni o yere götürdüklerinde kolumu incittiler."

Hugh gözlerini kapadı, Peter'a verilen tek zararın bu olduğuna şükretti.

Sonra oğlunun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bir daha hiçbir kötü adam sana zarar veremeyecek."

Peter kaşlarını çattı olarak Eğer o değildi. tamamen kesin. "Söz mü?"

Hugh başını salladı.

"Güzel." Küçük çocuk başını tekrar Hugh'nun göğsüne koydu, sonra gözlerini devirerek Alf'e baktı. "Bana ay şarkısını söyler misin lütfen?"

Alf gözlerini kırpıştırdı ve gülümsedi. "Tabii ki."

Peter içini çekti ve Alf, ay ve sevdiğin birini görmek hakkında boğuk bir şekilde şarkı söylemeye başladığında kirli başparmağını ağzına soktu. Başka bir zaman olsa Hugh onu azarlardı.

Bugün olmaz.

Bunun yerine bir kolunu oğluna, diğerini Alf'e doladı ve ikisini de kalbine yaklaştırdı.

On Sekizinci Bölüm

Ondan sonra Kara Prens babasının yanında sessiz,
ağırbaşlı ve korkuyla atını sürdü.
Gökyüzünde bir şey ararken.... başta Kara Büyücü olmak
üzere kimse bunu fark etmedi.
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Alf kapı aralığından Kyle'ın elini önce Kit'in sonra da Peter'ın sırtına hafifçe koymasını izledi.

Çocukların yatak odası sadece küçük şöminenin içinde kor halinde parlayan ateşle aydınlanıyordu. Günün dramından yorgun düşmüş olmalarına rağmen çocukların uykuya dalması uzun zaman almıştı. Kyle onlara kitap okumuş, Alf de St Giles'ta büyüdükleri günlere dair ağırlaştırılmış hikâyeler anlatmıştı.

Şimdi çocuklar aynı yatakta birlikte kıvrılmış yatıyorlardı, yavru köpek Pudding Peter'ın poposuna yaslanmış küçük tüylü bir yumruydu. Alf bu manzara karşısında çarpık bir şekilde gülümsedi. Peter yavru köpeği yatağa kaldırdığında Kyle tek kelime etmemişti.

Ona tekrar baktığında gülümsemesi soldu. Kyle'ın adamları aşağıda yarım düzine şarap şişesinin yardımıyla zaferlerini kutlamaya devam ediyorlardı ama Kyle gün ilerledikçe daha da sessizleşmişti. Onun ruh halini tam olarak anlayamıyordu ama bu onu huzursuz ediyordu. Mutlu ya da en azından rahatlamış olması gerekmez miydi? Peter güvendeydi.

Exley Kontu ölmüştü. Yıkık kilisedeki törene katılan tüm Kaos Lordları ya ölmüş ya da yaralanmış ve Shrugg ve askerleri tarafından esir alınmıştı.

Kyle yemin ettiği gibi işini yapmıştı. Kaos'un Lordlarını alaşağı etmiş ve yok etmişti. Sadece kendi suikastının değil, karısının öldürülmesinin de intikamını almıştı.

Memnun olmalı.

Ama onun yerine kara kara düşünüyordu.

Onu izledi, bir aktris ve bir kralın çocuğu olan bu aristokrat adamı. Kendi bedenini onunkiyle birleştiren bu adamı. Onunla birlikte savaşmış, onu en derin korkularıyla yüzleşmeye ve onların üstesinden gelmeye zorlamış olan bu adamı.

Sevdiği adam.

Bu adamı neredeyse kaybediyordu.

Bu adamı hâlâ anlamıyordu. Bir adamı varlığınızın her zerresiyle sevebilmeniz ve ağzının köşelerinin neden aşağı döndüğünü bilmemeniz garipti.

Bu düşünce onu üzdü. "Yatağa geliyor musun?"

Adam başını kaldırıp ona baktı.

"Artık güvendeler," dedi nazikçe. "Onları bu gece burada bırakabilirsin. Bakıcılar yan tarafta ve iki uşak da nöbet tutuyor."

Çenesinde bir kas gerildi ve doğrulup ona doğru yürümeden önce sıkıca başını salladı. Merdivenlerden aşağı indiler ve adam sessizdi ama onu göndermedi, bu yüzden memnun oldu.

Odasının kapısını açtı ve sanki o bir hanımefendiymiş gibi kenara çekildi.

Bu onu eğlendirdi. Yanından geçerken göğsünde bir parmak ucunu gezdirdi. "Teşekkür ederim, Şef."

Jenkins'in odada olduğunu ve buharlı bakır bir su kazanının yanında bir yığın bez tuttuğunu görünce durdu.

Birdenbire çok fazla şey alıp almadığını merak etti.

kabul etti. Bu gece ve sonraki tüm geceler burada, onun odasında, onunla birlikte olmak istiyordu ve onun da bunu istediğini düşünüyordu ama bunu ona hiç yüksek sesle söylememişti.

Belki de onu yanlış tanımıştı.

"Sanırım bu gece sana daha fazla ihtiyacımız olmayacak, Jenkins," dedi Kyle arkasından. "Git Riley ve Talbot ile bir şeyler iç ve Bell'in yarım kadehten fazla şarap içmediğinden emin ol."

"Efendim." Eski asker eğildi ve ona doğru küçük bir gülümseme gönderdikten sonra bezleri bir sandalyeye koyup kendini dışarı bıraktı.

Kyle boğazını temizleyerek banyoyu işaret etti. "Bu senin için."

Ondan küvete baktı, kalbi tuzlanmış bir salyangoz gibi küçülmüştü. "Sence... sence kokuyor muyum?"

"Hayır!" Elini saçlarının arasına soktu. "Düşündüm ki... lanet olsun, sadece bugünden sonra banyo yapmak istersin diye düşündüm. Eğer istemiyorsan, yapabilirim..."

Adam sözünü kesti, belki de kadın onun yanından geçip küvete baktığı için. İnce beyaz bezlerle kaplıydı, su berrak ve sıcaktı. Daha önce hiç banyo yapmamıştı.

Alf ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı.

"Ah," dedi arkasından, "gitmemi ister misin?" Kadın ona baktı. "Neden?"

"Böylece biraz mahremiyetiniz olabilir."

Yeleğini silkti ve sırıtışını bastırdı. "Neden?"

Başını ona doğru salladı ve içini çekti. "Hiçbir fikrim yok."

Bundan sonra sadece kadının kıyafetlerinin geri kalanını hızla çıkarmasını izledi. Belki bunu baştan çıkarıcı bir şekilde yapmaya çalışmalıydı ama o iyi bir hanımefendi ya da fahişe değildi. O sadece Alf'ti. Ve o banyoyu istiyordu.

Çıplak halde sürünerek yaklaşıp ellerini sıcak kenarlara koyarken beklentiyle ürperdi. Belki içeri girmenin zarif bir yolu vardı ama o sadece bir bacağını itti ve

tırmandı.

Ve oh, ama iyiydi! Etrafını saran sıcak su, omuzlarına vuruyor ve kemiklerini ısıtıyordu. Kraliçeler saraylarında böyle hissediyor olmalıydı. Bakır küvet muhtemelen sadece Kyle'ın oturabileceği büyüklükteydi ama dizlerini yukarı çekip başının tamamını suya daldırabilirdi.

Burnunu sıktı ve nefesini tuttu ve tam da bunu yaptı ve ılık su kulaklarının, ağzının ve gözlerinin üzerine kapandı ve sanki kendi küçük mağarasındaydı. Görüntü yok, ses yok. Sadece sıcaklık.

Ama sonra havası tükendi ve sudan dışarı fırlamak zorunda kaldı, kekeleyerek ve gülerek.

Kyle ona bakıyordu, paltosu sanki unutulmuş gibi elindeydi. Siyah gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. Paltosunu bir kenara fırlattı, yere düşmesini umursamıyor gibi görünüyordu bile ve yeleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başladı.

Bir süre ona baktıktan sonra omuz silkti ve küvetin yanındaki küçük taburede duran sabuna uzandı. Sabun çok güzeldi, ince ve beyazdı. Sabunu avuçlarının içinde tuttu ve burnuna götürdü. Çiçek ve zengin şeyler kokuyordu ve suya daldırdığında kremsi bir köpük yapıyordu. Bazen kullandığı iğrenç kahverengi sodalı ve hayvansal yağlı sabunlar gibi değildi. Bu sabun tam bir kraliçeye göreydi ve sabunu yüzüne ve kollarına sürerken içini çekti.

Kyle'ın pantolonu inikti, göğsündeki kıllar koyu renkti ve tenine doğru kıvrılıyordu.

Titredi.

Ayak parmaklarının arasını temizlerken usulca, "Ned ve ben bunun hayalini kurardık," dedi. "Bir küveti dolduracak kadar sıcak su ve beyaz ve saf sabun."

"Öyle mi?" diye mırıldandı bir leğene su doldururken. Bir bezi ıslattı ve kendini etkili bir parlaklıkla yıkadı. "Başka ne hayal ettin?"

"Oh, her türlü şey." Sabunlu bezi dizindeki bir sıyrığın üzerinden geçirirken nefesini içine çekti. Acımıştı.

"Kızartmalar, etli turtalar, soslar ve keklerle dolu masalar. Deliksiz ve tam oturan ayakkabılar. Sıcak paltolar. Bir yatak." Başını iki yana salladı çünkü sonuncusunda sesi çatallaşmıştı. Bu gece üzücü şeyler düşünmek istemiyordu. Boğazını temizledi. "Bir keresinde on yaşlarındayken Ned'le birlikte çok güzel bir mantosu olan bir kadın görmüştük. Koyu kırmızıydı, çok zarifti ve el deliklerinin etrafı altın iplikle işlenmişti. O günden sonra yıllarca o kaftanı hayal ettim. Krem rengi ipekten yapılmış ve üzerine menekşeler işlenmiş bir tane istedim. Uyanıkken yatar ve kukumu hayal ederdim, ta ki zihnimde o kadar gerçek olurdu ki neredeyse dokunabilirdim." Hatırlayarak iç çekti ve sonra ona baktı. "Sen de küçükken bir şeyler hayal eder miydin?"

Damlayan başını leğenin üzerinden kaldırdı ve bir beze uzandı. "Hayır. İhtiyacım olan her şeye sahiptim."

"Ama..." Ona bakarken düşünceli bir şekilde burnunu kırıştırdı. O eğitimli bir adamdı, bunu biliyordu. Ülkenin en iyi okullarına gönderilmiş bir aristokrat. Yine de, diye düşündü, bu konuda daha iyi öğrenmiş olabilirdi. "Ama hayal kurmak ihtiyacın olan şey değil, umduğun şey değil mi?"

Gözlerini ona dikti. "Neden ihtiyacım olandan fazlasını umayım ki?"

"Bilmiyorum," dedi nazikçe. "Ama insanların yaptığı bir şey gibi görünüyor, rüya görmek. Biz böyleyiz işte. Ne de olsa St Giles sokaklarında koşturan küçük bir şeyken bir kürke hiç ihtiyacım olmadı; yiyeceğe, tabanı delik olmayan ayakkabılara ya da düzgün bir yatağa ihtiyacım olduğu gibi. Güzel işlemeli bir kukuyu satmaktan başka ne yapabilirdim ki? Ama önemli olan bu değildi. Hiçbir zaman güzel bir kukum olmayacağını biliyordum ama bu, kendime ait bir kukum olmasını hayal edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Geceler bu kadar soğuk ve kasvetliyken zaman geçiyordu, değil mi? Sahip olduğumdan daha iyi bir şeyi düşünmek ve umut etmek." Ona baktı, çok güçlü, çok amansızdı. Acaba

hiç zayıf, endişeli ya da üzgün oldun mu? "İhtiyacınız olmayan ama kalbinizin şarkı söylemesini sağlayacak kadar çok istediğiniz bir şeyi hayal edemiyorsanız, orada uzanıp son nefesinizi verseniz de olur. Bazı şeyler ekmekten, ayakkabıdan ya da sıcak bir yataktan daha değerlidir."

Adam ona baktı, şaşkındı, sanki ondan ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibiydi. "Belki senin için. Bana gelince, ihtiyacımdan daha fazlasını, ulaşılamaz bir şeyi arzulamak..." Pantolonunun düğmelerini çözmeye başlarken yere bakarak uzaklaştı. "Bu yol... tatminsizliğe götürür. Mutsuzluğa."

Nabzının derisinin yüzeyine çok yakın bir yerde attığını hissetti, tıpkı oraya hapsolmuş bir kuşun çırpınışları gibi. "Ama eğer özlemini çektiğin şey elde edilebilir olsaydı, o zaman-"

Başını kaldırıp baktı, kaşları sertçe birbirine çarpılmıştı. "Az önce asla bir kuma alamayacağını söyledin."

Dudaklarında hüzünlü bir gülümsemenin kıvrıldığını hissetti. "Hâlâ manşonlardan bahsettiğimizden emin değildim, şef."

Ona cevap vermedi.

Bu da yeterli bir cevaptı, değil mi? Bir nefes verdi, kalbi göğsünün içinde şiddetli bir şekilde ağrıyordu.

Pantolonunu ve küçük giysilerini çıkardı ve çıplak bir halde şifonyerine döndü.

İnce beyaz sabunu avuçlarının arasında köpürtüp saçlarını yıkarken onu izledi. Çok güzel bir sırtı vardı Kyle'ın. Geniş ve kaslı, ince kalçalara doğru daralan. Onunla tanıştığından beri hiçbir erkeğin kalçalarına bu kadar bakmamıştı. Çok acelesi olmadığında, ağır ağır yürümeyi tercih ediyordu. Bu çok erkekçe bir yürüyüştü. İnsanın -bir kadının- gözünü alıyordu, özellikle de arkadan. Ne yazık ki beyefendiler bu kadar uzun paltolar giyiyor, en güzel yanlarını saklıyorlardı.

Banyoda arkasına yaslandı ve saçlarını durulamak için başını suyun altına daldırdı, tekrar doğrulduğunda adam yanındaydı ve elinde bir kurulama bezi tutuyordu.

"İşin bitti mi?" diye sordu, sesi hırçındı.

Yine de aleti yarı sertti, yani rol yaptığı kadar ilgisiz değildi. Ve onunla somurtacak sonsuz bir zamanı yoktu.

Bu yüzden sırf kendisine olan düşkünlüğünü gizleyemeyen bir siki olduğu için ona gülümsedi. "Evet."

Kadın küvette durdu ve adam dışarı çıkarken onu sabitledi, ama adam kurulama bezini onun etrafına sarmaya çalışırken, kadın sadece kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

"Beni ıslatacaksın," dedi dudaklarına karşı, ama ne kendisi ne de aleti aldırmıyor gibiydi ve sonra ağzını onunkinin üzerine açtı.

Ağzını keşfederken yavaştı ve uzun bir dakika boyunca kuruyan bezi tamamen unuttu. Yere damlayanları. Yarın ve dışarıdaki dünya hakkında.

Dilinin onunkinin üzerinde kayması dışında her şey hakkında. Yüzünü tutan elleri. Göğsündeki kıllar ıslak meme uçlarını törpülüyordu. Sıcak kalçası güvenle bacaklarının arasına giriyor, tümseğine sürtünüyor ve onu ağzına doğru soluk soluğa bırakıyordu. Ve hâlâ onu yavaşça öpüyordu, ağzı onunkinde açıktı, dili içeri giriyordu. Çok tatlı ve lezzetliydi. Açık ve eksiksizdi.

"Tanrım, seni nasıl da istiyorum," diye fısıldamak için yüzünü kaldırdı. "Ne kadar denersem deneyeyim, kendime engel olamıyorum."

Alt dudağını ısırdı ve başını onunkinin üzerine eğerek tekrar daldı.

Etrafının sarıldığını hissetti.

Korunduğunu. El üstünde tutulduğunu.

Bezi onun etrafına sardı ve aniden eğildi. Onu kollarının arasına aldı, bir çocuk gibi kucakladı ve kadın irkilerek nefesini tuttu.

Adam ona bir kaşını kaldırdı, güzel dudakları hafifçe kıvrıldı ve kadın, ah, keşke bu sonsuza dek sürse, diye düşündü. Umut ediyordu, çünkü imkânsız olsa bile hâlâ özlem duyan ve umut eden kendisiydi.

Sanki özel bir şeymiş gibi onu yatağa yatırdı.

Ona gülümsedi ve kollarını uzattı. "Saçların ıslak," dedi adam.

"Umurumda değil," diye cevap verdi, çünkü umurunda değildi.

"Üşüteceksin." Ona doğru eğildi, kaşlarının arasında kasıtlı bir çizgi vardı ve bezle saçlarını kuruladı. "Karışacak."

"Artık bir hanımefendinin hizmetçisi misin, şef?"

Yüzünü buruşturdu ve ayağa kalkarak tarağını geri getirmek için şifonyerine doğru ilerledi. "Neden bana hiç Hugh demiyorsun?"

Onun yanındaki yatağa oturdu.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve saçlarını tarayabilmesi için ayağa kalktı. "Taramamı ister misin?"

Tarağı saçlarının arasından öyle nazikçe geçirdi ki, çekmedi bile. "Burada, yatağımda, evet."

Nefes aldı ve dikkatlice dedi ki, "Peki o zaman. Benimle sevişecek misin, Hugh?"

Tarağı bir kenara fırlattı. "Tanrım, evet."

Büyük yatak başlığına yaslandı ve onu kucağına çekti. İlk başta bacaklarını nereye koyacağını bilemedi ama sonra adam ona gösterdi, bacaklarını dikkatlice kalçalarının üzerine çekerek neredeyse ona yaslanmasını sağladı.

Ona ciddiyetle baktı ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. St Giles'taki o ilk geceden kalma, kendisinin Hayalet olduğu ve onun da bir ayak takımı sürüsüyle savaştığı yara izi neredeyse iyileşmişti. Alnının üst köşesinde pembe bir karalama vardı. Bir ay kadar sonra neredeyse hiç fark edilmeyecekti.

Tamamen iyileştiğini görmek için burada olacak mıydı?

Başını eğdi ve yara izini, sonra da kaşlarının arasını, her zaman kaşlarını çattığı o çizgiyi öptü. Yüksek elmacık kemiği, bu geceki kavgadan dolayı morarmıştı. Hınzırca güzel dudaklarının köşesini, her zaman biraz kıvrık olan yeri.

Yüzünü bir parça çevirdi ve sonra kadın onun ağzından bir şeyler çekmeye başladı. Tüm acılarını, tüm ihtiyaçlarını, asla hayal edemeyeceği tüm umutlarını içine çekiyordu.

Bu adam. Kendisi için sahip olamayacağı bu adam.

Ayağa kalktı, bacaklarının arasında ağırlaşan, dizlerinin üzerinde titreyen sikinin üzerinde dengede durdu. Onu içine almak ve sonsuza dek tutmak istiyordu. Bu gecenin geçmesine asla izin vermemek için.

"Sakin ol," diye fısıldadı, sesi sertti.

Onu sabitlemek için bir elini kalçasına koydu, öpüşürken başparmağı teninde ileri geri gezindi.

Gözlerinde yaşların başladığını hissetti ve onları şiddetle kapattı. Onun kendisini ağlarken görmesine izin vermeyecekti. O St Giles'ın Alf'iydi ve zayıf, korkmuş ya da acınacak biri değildi.

Adamın avucunu göğsünde hissetti ve dikkatinin dağılmasına minnettar oldu. Adam meme ucunu çimdiklerken tatlı bir zevk duydu.

Nefes nefese kalarak öpüşmelerini kesti ve adamın onu izlediğini gördü.

"Hâlâ ağrın var mı?" diye sordu ve bu o kadar samimi bir soruydu ki neredeyse yüzünü saklayacaktı.

"Hayır," diye yalan söyledi, çünkü biraz öyleydi. Yine de çok değil - kesinlikle onunla bir geceyi kaçıracak kadar değil. "Seni istiyorum."

Adam acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı ve aleti kadının kalçasına çarparak sarsıldı. Ona baktı, ne kadar da görkemli bir şeydi, kıpkırmızı ve canlıydı. Kalın ve sertti, sünnet derisi geriye doğru gerilmişti, gözü biraz ağlıyordu.

"Buraya gel," diyerek onun incelemesini yarıda kesti.

Onu daha yukarı kaldırdı ve bir meme ucunu dişlerinin arasına aldı.

Nefes nefese kalmıştı, onu emerken, o güzel dudakları göğsünde yakut gibi parlarken, ona böyle şeyler hissettirirken, gözleri kapalı onu izliyordu. Onu ahlaksız hissettiriyordu.

Siyah gözleri fıldır fıldır açılıp ona doğru parıldadı ve kadın kalçalarının hareket etmesini engelleyemedi. Bir şey arıyordu.

Bir dizini kaldırdı, bacaklarının arasına, kıvrımlarına sıkıca dayadı.

Oh. Oh, bu iyi hissettirdi.

Gözlerini kapadı ve adam başını kaldırıp ıslak meme ucuna üflerken ona doğru kaydı.

İnledi.

Birincisini parmaklarken diğer meme ucunu emmek için hareket etti, iki noktadan zevk alarak onu esir aldı. Meme uçlarının bu kadar hassas olabileceğini hiç bilmiyordu. Bu kadar farkında olabileceğini. Yıllarca örtünmüş, saklanmış ve kendini gizlemişti ve şimdi onun yanında çıplaktı.

Yeniden doğmak gibiydi. Cildi canlı ve yeniydi.

Parmak uçlarını yanlarında gezdirdi, teninin karıncalandığını ve kıvılcım çıkardığını hissetti. Bacaklarının arasındaki tatlı, ıslak sızıyı hissetti. Dudaklarının sıkı çekimini hissetti.

Ta ki yüksek sesle, soluk soluğa haykırana, başı geriye atılana, vücudu eğilene, bacakları adamın dizlerinin üzerine kabaca yayılana kadar. Sanki büyük bir el onu yakalamış, içindeki yaşamı sıkıyordu. Umut, hayaller ve çocukken yaşamayı reddettiği her duygu.

Adamın elleri onu tutmasaydı yatağa yığılabilirdi.

Ama adam onu üzerinde güvende tutuyordu ve kadın gözlerini açıp onu gördü. Gözleri siyah ve öfkeliydi, dudakları ayrıktı.

Onu istiyordu.

"Sür beni," diye homurdandı.

Gözlerini kırpıştırdı, tam olarak anlayamamıştı ama adam bacaklarını daha da açmış, dizini kaldırmış ve onu sikine doğru indiriyordu.

Daha önce büyük olduğunu düşündüyse de, şimdi ne kadar gururlu olduğunun yanında bu hiçbir şeydi. Koyu, kızgın bir kırmızı, ağır ve dolgundu, en kalın yeri ortadaydı ve sünnet derisi başın çıkıntısı boyunca gergindi. Bakmak istedi. Doyasıya bakmak ve belki de elleri ve diliyle hissetmek.

Onun başka fikirleri vardı.

Kız izlerken kendini tuttu ve sikini kızın ıslak vajinasına sürttü. "Otur."

Onu girişinde hissedebiliyordu - orada - büyük ve bekliyor. Biraz öne eğildi, ellerini onun omuzlarına koydu ve gözleriyle buluştu.

Aşağı doğru eğilirken gözlerinin içine baktı ve onun kendisini ihlal ettiğini hissetti.

Burun delikleri alevlenmişti, bakışları amansızdı. "Daha fazla."

Başını salladı, kendini alçalttı, aşağı doğru itti, o büyük sıcak et parçasını kırılgan kıvrımlarını geçip içine girmeye zorladı. Sanki... sanki onu alıyormuş gibi hissetti, tüm hareketi yapan o olsa bile.

Bunu fark edince dudağını ısırdı, bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı kayarken bile merkezinde bir arzu nabzı hissetti. Onun için ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyordu, bu onun da alabildiği anlamına geliyordu.

"Neredeyse oldu," diye fısıldadı ve başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi.

Sarsıldı, hareket onu bir santim daha aşağı indirdi ve adamın yüzünde bir gülümsemenin gölgesini gördüğünü sandı.

Bu yüzden çenesini kaldırdı ve penisini tamamen içine alarak kendini ona tamamen çarptı.

"Aferin kızıma." Ağzını vahşi bir öpücükle kaptı, ona doğru hamle yaptı, leğen kemiği onunkine sürtündü.

İnledi, çünkü daha önceki orgazmından dolayı hâlâ aşırı hassastı. Her hareket, dilin ve sikin her sert darbesi teninde bir kıvılcım yaratıyordu, o kadar zevkliydi ki neredeyse acı veriyordu. Duramıyordu, kendini tutamıyordu, sadece o altında debelenirken ona sarılabiliyordu.

Tekrar tekrar içine giriyordu.

Sonra her iki başparmağını da amına, tam sikinin etini sıkıca gerdiği yere soktu ve ıslak, ağrıyan incisini ağzına bir yumruk atıp çığlık atana kadar daire içine aldı.

Adam homurdandı ve onu yukarı çekip sikinden ayırdı ve kadın sıcak tohumunun karnına ve kalçasına doğru fışkırdığını hissetti. Bir an için ona yaslandı, başı onunkine yaslandı.

göğsü kabarmış, yüzü omzundaydı. Sonra onu nazikçe yatağa doğru yuvarladı ve ayağa kalktı.

Alf gözleri kapalı, yarı hayal kurarak yatarken, nemli bir bezin karnını ve kalçalarını temizlediğini hissetti. Gözlerini açtı ve ona baktı, vücudundaki meniyi silen bir düke.

Ama belki de burada adam sadece bir erkek, kadın da sadece bir kadındı.

Adam yatağa girdi ve kadın ona doğru yerleşti, adamın büyük kolları onu sardı.

En azından hayal kurabilirdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Beyaz Büyücü'nün yenilgiye uğratılmasının on ikinci yıldönümünde Kara Büyücü Beyaz Kale'nin harabelerinde büyük bir kutlama yapılmasını sağladı. Oğluyla birlikte tam da büyücünün öldüğü yerde durdu ve toplanan kalabalığa zafer çığlıkları atarken kollarını iki yana açtı. Ve bunu yaparken Kara Prens'in ve kendisinin etrafında büyülü bir ateş çemberi oluştu. Beyaz Büyücü'nün ölümü lanet sonunda gerçekleşiyordu....
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Hugh huzura uyandı. Penceredeki güneşe ve koluna yaslanan sıcak bir göğse... Ve gerçekten de ilk duygusu sevinç oldu.

Hemen ardından korku gelir.

Çünkü hayatında daha önce hiç sevinç duymamış değildi. Bir keresinde Katherine'e mutluluk içinde aşık olduğunu düşünmüştü. Bu, çığlık çığlığa tartışmalara, daha önce hiç bilmediği türden bir öfkeye ve topraklarından, evinden ve ailesinden sürgün edilmesine yol açmıştı.

Alf'e bakmak için döndü. Narin yanaklarında koyu renk kirpiklerle yatıyordu, pembe dudakları uykuyla ayrılmıştı. Saçları başına dolanmıştı, bir tutam neredeyse kapalı göz kapağının üzerinden geçiyordu.

Onu uyandırmadan yavaşça kenara fırçaladı.

Alf ne görünüş ne huy ne de hayattaki konumu açısından Katherine'e hiç benzemiyordu. Katherine'in zarif, esmer bir güzel olduğu yerde Alf sevimli, hızlı ve ukalaydı. Alf alaylarıyla onu güldürüyordu.

Katherine'in sataşmaları sadece sekse ya da sert tartışmalara yol açıyordu.

Ve tabii ki Katherine daha iyi bir eşti. O bir aristokrattı, bir dükün değilse bile, kesinlikle unvanlı bir beyefendinin karısı olmak için doğmuş ve yetiştirilmişti. Baloların nasıl planlanacağı, yabancı prenslerle nasıl konuşulacağı, nasıl çay doldurulacağı öğretilmişti.

Alf bunların hiçbirini bilmiyordu. O sadece ona neşe getiriyordu.

Omurgasından aşağı bir tedirginlik hissi gönderen de buydu. Bu duygular içinde kendine güvenemiyordu.

Ama o da uzaklaşamıyordu. Kendini Alf'ten ayrı tutmaya çalışmış ve başaramamıştı.

Kadının iç çekişini ve başını yastığa koyuşunu, avuçlarını yanağına doğru kıvırışını izledi.

Onu istiyordu. Sadece vücudunu değil. Onun gülüşünü istiyordu. Onunla dalga geçtiğinde gözlerinde gördüğü kıvılcımı istiyordu. Çok hızlı yemek yemesini, reçel için duyduğu iştahı ve hevesi istiyordu. Oğullarına sarılışını ve onlara uygunsuz hikâyeler anlatışını istiyordu. Onun dünyevi alaycılığını ve masum merakını istiyordu. Onun yanında koşmasını istiyordu, gece ya da gündüz. Kahretsin, onunla kılıç dövüşü yapmak ve daha sonra onunla sevişmek istiyordu, hala egzersizden nefes nefese kalmışken.

Onu her zaman yanında istiyordu.

Ve arzusuna güvenemiyordu.

O sırada bir ses çıkarmış olmalı, çünkü kız gözlerini açıp ona baktı.

Pembe dudakları memnuniyetle kıvrıldı. "Hugh."

"Alf." Eğildi -kendini durduramadı- ve kızın ağzına bir öpücük kondurdu. Kadın sıcaktı. Nemli. Kadın ve erkek kokuyordu. Ona karşı sertleşmişti -sert bir şekilde uyanmıştı- ve kalçaları kaymış, siki kadının üzerinde kayıyordu.

Uyluk.

Adam başını kaldırdı ve kadının gülümsemesi güzelce genişledi. Yanağındaki eli örtünün altında kayboldu ve nereye gittiğini biliyordu.

Bileğini yakaladı.

O güzel gülümseme öldü. "Şef?"

Boğazını temizledi. "Shrugg'la konuşmam gerek."

"Sabahın bu saatinde mi?" Pencereye ve sonra tekrar ona baktı, gülümsemesi artık belirsizdi. "Dalgalı koyların öğleden önce ayağa kalktığını hiç bilmiyordum."

Onu kendinden şüphe ettirdiği için nefret ediyordu ama düşünmesi gerekiyordu.

Onunla yatakta ve çıplak olduğunu düşünemiyordu. "Bazılarımız öyle." Onu bıraktı ve yatağın kenarına doğru yuvarlandı. "Dün Shrugg'ı görüp ona Kaos Lordları hakkındaki raporumu vermeli ve hem isim listesini hem de Iris'in çözdüğü şifreyi teslim etmeliydim ama Peter ve Kit'i bırakmak istemedim. Şafağın ilk ışıklarında kapımı çalmaları için ulaklar göndermediğine şaşırdım."

Ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. "Aşçının kahvaltı hazırlamasını sağlayacağım. İster burada ister yemek salonunda, hangisini tercih ederseniz."

Tanrım, sesi tam bir göt gibi çıkıyordu. Ağzı kelimeleri oluştururken bile bunu biliyordu ama yine de kendini durduramadı.

Kollarını bacaklarına dolayarak doğruldu ama cevap vermedi.

Kaşlarını çattı, yeleğini giyerken kendini rahat hissetmiyordu. Onsuz evde canı sıkılır mıydı acaba? Oğlanlar ve onun adamları vardı ama belki de onları yeterli bir arkadaş olarak görmüyordu. Elbette dışarı çıkabilirdi.

Bu düşünce ona şunu hatırlattı.

Ağır bir çekmeceye doğru ilerledi ve cebinden bir anahtar çıkararak en üst çekmecenin kilidini açtı.

İçinde bozuk para dolu bir kese buldu ve kese ile birlikte döndü.

ellerini. "Sanırım bunu sana borçluyum. Seni ilk tuttuğum işi fazlasıyla yaptın ve ben sana ikinci ödemeyi yapmadım."

Cüzdanı ona uzattı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Parayı neye harcayacaktı? Döndüğünde ona söyleyecek miydi? Yoksa paralarını küçük ateşli bir ejderha gibi biriktiriyor muydu?

"Teşekkür ederim, şef," dedi sesi hırçınlaşarak. Yüzünü görememesi için başını kucağında tuttuğu çantanın üzerine eğmişti.

"Rica ederim," diye yanıtladı kapıya dönerek. "Senin sayende oğlumun hayatına sahip oldum. Bunu asla unutacağımı sanma Alf."

"Seninle ilgili hiçbir şeyi unutacak değilim, şef," diye seslendi.

Döndü.

Yatakta doğrulmuş ve ona bakıyordu, yorgan kucağında toplanmıştı, göğüsleri gururlu ve çıplaktı. Bir Amazon savaşçısına benziyordu.

Tereddüt etti. Bu tamamen yanlıştı ve bunu biliyordu. Neredeyse ona ve o sıcak yatağa dönecekti ama çoktan giyinmişti ve Shrugg hakkında yalan söylememişti. Adam dün bilgi talep eden iki acil mektup göndermişti.

Başını iki yana salladı. Geri döndüğünde belki de bu garip mizahtan kendini kurtarmış olacaktı. "Güle güle Alf."

"Güle güle, Şef."

Geri dönmeden oradan ayrıldı, çünkü dönseydi günaha ikinci kez karşı koyabileceğinden hiç emin değildi.

Saraya yürüdü ve ardından Shrugg'a son üç haftada olan her şeyi açıklamak ve üzerinden geçmek için neredeyse üç uzun ve sıkıcı saat geçirdi.

Bu sürenin sonunda yaşlı adam arkasına yaslandı ve belirgin bir memnuniyetle başını salladı. "Adamlarımı

Bana verdiğiniz listedeki isimleri kilisede tutukladığımız beyefendilerle karşılaştırarak kontrol ediyorum, ancak size şunu söyleyebilirim ki listede tanımadığım ve zaten ölü ya da hapiste olduğunu bildiğim çok az isim var. Sanırım Kaos Lordlarının işi bitti."

"Evet," diye yanıtladı Hugh. "Onların işi bitti. Dyemore elimizde değil ama liderlik edeceği bir toplum olmadan ne yapabilir ki? Diğer herkes gitti." Ayağa kalktı ve acımasızca gülümsedi. "Ayrıca, onu izliyor olacağım."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Shrugg da ayağa kalktı. "Majesteleri çabalarınızın sonucundan çok memnun." Tereddüt etti. "Hâlâ seyahat etmekle ilgileniyor musunuz? Sizin gibi yetenekli bir beyefendinin yakında Viyana'da işe yarayacağını duydum. Özellikle de Leydi Jordan'la evlendiğinizde. Zeki ve sofistike bir eş, bir diplomat için çok yararlı bir araç olabilir."

Hugh'nun dudakları sertleşti. "Korkarım Leydi Jordan bana artık uygun olmadığımızı bildirdi."

"Gerçekten mi?" Shrugg'ın gür kaşları neredeyse peruğuna ulaşıyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Majesteleri. Ama korkmayın, sosyetede aynı derecede eski soydan gelen başka hanımlar da var. Yeni düşesinizi bulduğunuzda eminim Avrupa saraylarında dolaşabilecek türden biri olacaktır."

Hugh ağzını açtı... ve sonra kapattı. Shrugg'ın tarif ettiği hayali kadın tam da Iris'le evlenmeyi düşündüğü zaman istediği şeydi. Sosyetenin bir üyesi. İyi bir aileden gelen bir kadın. Evini idare edebilecek biri. Onu rahatsız etmeyecek biri. Ona asla acı ya da tutku vermeyecek biri.

Ve kalbinde, ruhunda ve içgüdülerinde biliyordu ki artık bunu istemediğini söyledi.

Alf'i istiyordu.

Başka kimseyi değil.

Bir nefes aldı ve Shrugg'a baktı. "Kıta'ya seyahat edemeyeceğim. Oğullarım bu kadar küçükken olmaz. Öngörülebilir gelecekte İngiltere'de kalacağım."

"Ne yazık." Shrugg derin bir iç çekti ve sonra neşelendi. "Ama eminim burada da senin için yapacak bir şeyler bulacağız."

"Hmm," diye cevap verdi Hugh kayıtsızca. Gerçek şu ki, oğullarıyla birlikte olmak için biraz zaman ayırmak isteyebilirdi.

Ve Alf.

Nefes aldı. Onun içinde olmadığı bir gelecek -bir aile- düşünemiyordu. Top tutmayı ya da doğru dürüst çay doldurmayı hiç öğrenememiş olsa bile. Alf, o, Peter ve Kit'ten oluşan bütünün bir parçasıydı.

Ve gerçekten de önümüzdeki birkaç yıl boyunca Londra'da gizli toplulukları yok etmek için koşturmaktansa onu bu konuda ikna etmeyi tercih ederdi.

Shrugg'a başıyla selam verdi, son kez vedalaştı ve oradan ayrıldı.

Dışarıda hava aydınlanmıştı ve Alf ile çocukların yanına dönmek için hızlı adımlarla evine doğru yürüdü. Eğer Alf hâlâ evdeyse, belki çocukları kreşten kurtarabilirlerdi. Onları gezintiye çıkarabilir ya da onlar Puding'le oynarken kütüphanede oturabilirlerdi.

Kendi ön basamaklarını koşarak çıktığında gülümsüyordu.

Kâhya şapkasını ve pelerinini aldı ve Hugh, "Alf hâlâ içeride mi?" diye sordu.

"Hayır, Majesteleri," diye yanıtladı Cox. "Bayan Alf birkaç saat önce ayrıldı."

Hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu. "Arabayı o mu aldı?"

"Yürüyerek gitti, sanırım-"

Lanet olsun. Ona arabayı kullanmakta özgür olduğunu söylemeliydi.

Ama uşak hâlâ konuşuyordu. "-Bir çanta taşıyor."

Hugh bir an için Cox'a baktı. Çanta mı? Neden bir çanta taşısın ki?

Merdivene doğru yürüdü, kasları nedense gerilmişti ve sonra koşmaya başladı. Ta en tepeye, hizmetkârların katına kadar. Koridorda ilerledi ve kapıyı açtı.

Alf'in kullandığı odanın kapısını açtı.

Yatak özenle hazırlanmıştı. Oda boştu.

Emin olmak için küçük çekmeceli sandığı kontrol etti, nefesi nedense daha hızlı geliyordu ve sonra kendi odasına indi.

Yatak odasına daldığında Jenkins'i korkuttu. "Efendim?"

Hugh eski askeri görmezden gelerek odayı taradı.

Alf'ten geriye hiçbir şey kalmadı.

Baktıkça göğsü kabarıyordu. Kendine, başlangıçta pek bir şeyi olmadığını hatırlattı. Sırtındaki giysiler. Hayalet kıyafetleri. Bu sabah ona verdiği bir çanta dolusu para. Başka bir şey var mıydı?

Hatırlayamadı.

Panik yapmanın bir anlamı yoktu. Muhtemelen sadece bir günlüğüne gitmişti. Tek başına dolaşmaya alışkın bir kadındı. Eğer geri dönerse... döndüğünde, bunu değiştirmesi için onunla çok sert bir şekilde konuşacaktı. En azından birilerine nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylemesi konusunda.

O zamana kadar beklemek zorundaydı. Ki öyle de yaptı.

Bütün gün ve gece boyunca.

Ama saat gece yarısını vurduğunda Hugh sonunda buna inanmak zorunda kaldı: Alf gitmişti.

Artık dünyada gerçek bir yeri yoktu.

Alf bir köşede durdu ve kollarını kendine doladı. Tek elbisesini giymişti, eskiden Iris'in hizmetçisine ait olan mavi elbiseyi. Neden, emin değildi, çünkü St Giles'a bir kadın olarak gitmek akıllıca olmazdı. Ama bu sabah giysilerini giyerken pek de düşünceli bir ruh hali içinde değildi.

Tek düşünebildiği her şeyin bitmiş olduğuydu. Kyle. Hugh ona ödeme yapmıştı. Ona, Hugh'un

İlişkileri sona ermişti. Sadece kaçmak ve biraz yaralarını sarmak istemişti.

Ve vardı. Bütün gün. Elinde çantasıyla Londra'da bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Sorun şuydu: St Giles'da bir çocuk olarak bir hayatı vardı. Kalacak bir yer. Para kazanmanın bir yolu. Bir varoluş biçimi. Dünyadaki en iyi hayat sayılmazdı ama sadece ona aitti.

Ama Hugh gelip onu kaldırmış, gözlerinin içine bakmış ve sarsmıştı. Ona daha fazlası olabileceğini söylemişti. Onu ters yüz etti ve şimdi o bir kadındı.

Bir kadın olarak kendi yolunu nasıl çizeceğini bilmiyordu. Sırt üstü yatmak dışında, ki bunu tercih etmezdi, çok teşekkür ederim.

Yürümeye başladı, ayakları yorgun ve ağrılıydı. Çok yorgundu ve artık hava soğuk ve karanlıktı. Sadece başını koyup düşünebileceği bir yer istiyordu.

Çünkü artık aynı kişi olduğundan emin değildi. Son haftalarını sadece bir elbise giyerek değil, umut ederek, gülerek ve onu tutan küçük çocukları kucaklayarak geçirmişti. Sanki kalbi karanlık bir kutuda tek başına duran küçük bir tohummuş da Hugh ve çocukları ona ışık tutmuş gibiydi. Kalbi o kutunun dışında büyümüş, hissettiği tüm sevgiyle gelişmişti ve şimdi kalbini o çok küçük kutuya geri sokmaya çalışmak zordu, çok zordu. Hissettiklerini unutmaya çalışmak. Başkalarının sıcaklığını ve rahatlığını unutmak.

Tekrar yalnız kalmak için.

Garip, bir zamanlar yalnız olmak kolay görünmüştü. Ama belki de daha önce kendini kandırıyordu. Belki de sadece kendine güvenerek dünyada yolunu çizmek hiçbir zaman kolay olmamıştı. Ama sırtını yaslayabileceği sıcak ve güçlü bir omuza sahip olana kadar - o omuza sahip olmuş ve onu kaybetmişti - korkunç yalnızlığını hissetmemişti.

Bir kaldırım taşına takılıp tökezledi ve başını kaldırıp baktı.

Saint House'daydı.

Evin pencereleri karanlıktı ama kapıda iki fener yanıyordu.

Alf yutkundu. Aziz John'u, karısını ve bebeğini kreşte gördüğünden beri geri dönmemişti. Haftalar önce yaptıkları antrenman dersinden sonra kaçtığından beri onunla konuşmamıştı.

Ama o iyi bir adamdı. Gidecek başka bir yeri de yoktu.

Ön kapıya gitti ve kapıyı çaldı. Sonra ayağa kalktı, rüzgârda titreyerek, birinin cevap verip vermeyeceğini görmek için bekliyordu. Gece yarısını geçmişti. Cevap vermeyebilirler.

Ama sonra kapının aralıklarından bir ışık parladı ve gecelikli ve paltolu, yaşlı ve oldukça huysuz görünümlü bir uşak kapıyı açtı. "Siz kimsiniz acaba?"

"Bay St. John içeride mi?" diye sordu, ne kadar aptalca bir soru olduğunu fark ederek.

"Hayır, hanımefendi," dedi uşak ve kalbi hızla çarpmaya başladı. "Akşam yemeğinden henüz dönmedi."

"Kim o, Moulder?" diye bir kadın sesi geldi.

Alf çoktan geri çekilmeye başlamıştı ama yeterince hızlı değildi.

"Dur!" John'un karısı Leydi Margaret'ti, pembe-şeftali rengi giysisi içinde ağır hamile bir kadına göre oldukça sert görünüyordu. "Sakın kaçma Alf."

Alf dönüp ona baktı. "Leydi Margaret. Nasıl-?"

Leydi Margaret ileri atıldı ve onun bileğini yakaladı. "İçeri gel," dedi ve onu evin içine çekti. "Ben senin kim olduğunu nereden bileyim? Saçmalama. Godric sürekli senden bahsediyor. Senin için çok endişeleniyor. Aslında pek bir şey söylediğinden değil tabii. Hayır, sadece kara kara düşünüyor. Sen nerelerdeydin? Bana Megs de, birbirimizi şimdiden tanıdığımızı hissediyorum."

Büyük loş salon olabilir, azarlayıcı ama endişeli konuşmalar olabilir ya da sonuncusu olabilir. Arkadaşlık teklifi.

Alf gözyaşlarına boğuldu.

Megs kollarını ona doladı. "Merak etme. Artık buradasın."

ÜÇ GÜN SONRA Hugh karanlık kütüphanesinde oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Adamlarını St Giles'a göndermişti. Saatlerce sokakları taramış, elindeki her muhbirden bilgi almış, sayısız meyhaneye ve küçük, gölgeli cin dükkânlarına dalmış, hatta Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu'nu bile kontrol etmişti.

Alf'i kimse görmemişti ve onun için endişelenmekten aklını kaçırmak üzereydi. Acaba St Giles'a geri dönmüş ve Scarlet Throats tarafından kaçırılmış mıydı? Şimdi bile Thames Nehri'nde yüzen isimsiz bir ceset miydi? Yoksa o da diğerleri gibi ortadan kaybolmuş muydu, çocukluk arkadaşı ve koruyucusu Ned gibi? Bir gün dışarı çıkmış ve öylece ortadan kaybolmuş muydu?

Hayatının geri kalanını ona ne olduğunu asla bilmeden geçirebilirdi.

O zaman gerçekten delirirdi.

Onu aklı başında tutan sadece iki şey vardı. Birincisi, sokaklarda bu kadar uzun süre tek başına hayatta kalabilmiş olmasıydı; güçlü, kurnaz ve inatçıydı Alf.

İkincisi, onun kendisinden kasıtlı olarak saklandığından neredeyse emindi, ki bu da kendi suçuydu. O son sabah onunla tekrar tekrar konuşmuş ve ona söylemeyi ihmal ettiği şeyler için kendini lanetlemişti.

Ona hemen söylemesi gereken şeyi.

Kal.

Beni bırakma.

Döndüğümde

konuşuruz. Sana değer

veriyorum.

Seni hayatımda istiyorum.

Ellerinin içine doğru inledi. O sabah alaycılığının ve korkusunun sözlerini ona karşı çok soğuk hale getirmesine izin vermiş ve onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Ne lanet olası bir aptaldı. "Baba?"

Küçük ses Peter'a aitti ve Hugh gözleri acıdan nemlenmiş olsa da başını kaldırdı.

Oğlu kapının girişinde duruyordu, Pudding kollarındaydı. Peter onu ön ayaklarının altından tutmasına rağmen yavru köpek yarı uykulu görünüyordu, arka tarafı sarkıktı. Çocuk kararsız ve kaybolmuş görünüyordu.

"Peter." Sesi sertti ve sesini temizledi. "Buraya gel."

Çocuk tökezledi, yavru köpek kollarında sallanıyordu.

Hugh nazikçe, "Altını da tutmalısın," dedi,
Çocuğu göstererek. Sonra hem oğlunu hem de köpeği kucağına aldı ve onları kucağına oturttu. "Bakıcılarınız nerede?"

"Çay alıyorum." Peter'ın alt dudağı titriyordu.

"Ne oldu?"

"Alf nerede?"

Hugh nefes aldı, sabır için gözlerini kapattı. Bu konuşmayı her iki çocukla da son üç gün içinde defalarca yapmıştı. Kit onunla neredeyse hiç konuşmuyordu. Peter iki muhteşem öfke nöbeti geçirmişti ve her iki çocuk da üç geceyi onunla birlikte uyuyarak geçirmişti. Yatağı şimdi belli belirsiz köpek yavrusu ve oğlan kokuyordu.

"Bilmiyorum," dedi, "ama onu arıyorum. Onu geri getireceğim."

"Ne zaman?" Peter, Hugh'nun yeleğindeki düğmelerden birini parmaklarken alt dudağı titremeye başlayarak sordu.

Hugh gözlerini kapadı, yumuşak bir sesle, "Bilmiyorum," derken topu ateşlediğini biliyordu.

"Onu özlüyorum."

Oğluna baktı. Çocuğun yere düşüp çığlık atması yerine, Peter'ın mavi gözlerinden korkunç, hüzünlü yaşlar akıyordu.

Babasının gözleriyle karşılaştı. "Alf'i istiyorum."

"Ben de öyle." Yanağını çocuğun yumuşak başına yasladı.

Kısa bir süre önce Alf'i tanımıyordu bile. Onunla sadece bir kez karşılaşmış ve onun bir çocuk olduğuna inanmıştı. Şimdi onun yokluğu, kendisinin ve oğullarının hayatına dadanan bir hayalet gibiydi. Bir odaya girdiğinde, onsuz oda boş görünüyordu. Bir kadının kahkahasını duyduğunda dönüp onun gülümsemesini arıyordu. Akşam yemeğine oturduğunda, masanın karşısına baktı ve onun ekmeğine reçel sürdüğünü hatırladı. Ve geceleri, yatakta uzanırken, çocuklarının uykuda nefes alışlarını dinlerken, uzanıp onun omzuna dokunabilmek için can atıyordu.

Ruhunda bir delik bırakarak gitmişti. Bir erkeğin böyle yaralı bir şekilde yoluna devam edebileceğinden emin değildi.

"Majesteleri."

Başını kaldırdı ve Jenkins'i gördü.

Kır saçlı eski asker yaklaştı, ciddi yüzü alışılmadık bir şekilde heyecanlıydı. "Riley, St Giles'ın eski Hayaletlerinden birini keşfetti. Adam şu anda Londra'da."

Hugh'nun kafası birden berraklaştı. Alf'e birinin öğrettiğini başından beri biliyordu. Birisi ona kılıçla nasıl dövüşüleceğini göstermiş ve belki de Hayalet kostümünü vermişti.

Ve belki de o biri şu anda nerede olduğunu biliyordu. "Kim?"

"Godric St. John."

Yirminci Bölüm

Kara Büyücü öfkesini haykırdı ve ateşin içinden koşarak geçti. Ama bu da tıpkı daha önce yaptığı gibi büyülüydü. On iki yıl önce, Beyaz Büyücü gibi o da diri diri yandı. Kara Prens tek başına duruyordu ve babasının ona öğrettiği hiçbir şeyin bu alevleri söndüremeyeceğini biliyordu.
Sonra gökyüzünden Altın Şahin aşağıya doğru süzüldü.
"Hayır, geri dön!" diye bağırdı Kara Prens.
Ancak kuş onu görmezden geldi ve ateşten çemberin içine kondu.
Bir anda altın saçlı bir kadına dönüştü....
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

Bebek Sophie tek kelimeyle tapılasıydı.

Alf, geniş, gök mavisi bir kuşakla beyaz bir kombinezon giymiş olan küçük kızın tombul ellerini kararlılıkla kanepenin üzerine koyup kendini dikleştirmesini izledi. Küçük tombul yüzünde minik, mükemmel dişlerini göstererek başarısından dolayı sırıttı.

Megs ona, "Aferin hayatım," dedi.

Üçü Megs'in yeni yenilenmiş oturma odasında oturmuş çay içiyorlardı. Yani, o ve Megs çay içiyorlardı. Sophie, masanın altına bıraktığı sert bisküviden bir parça koparmış ve odanın mümkün olduğunca çok yerini keşfetmeyi kendine görev edinmişti.

Bebek elini Alf'in eteğinin yanına koydu ve dikkatlice ona doğru yaklaştı, tüm bu süre boyunca kanepeye tutunmaya devam etti. Hedefi, Alf'in kucağında duran ve içinde bir dilim limonlu kek bulunan altın kenarlı tabak gibi görünüyordu.

"Bir tür mürebbiye olabilirsin," diye düşündü Megs, dalgın dalgın karnını ovuşturarak.

Alf ona şüpheyle baktı. "Tek bildiğim evlere girmek, bilgi toplamak ve kılıç dövüşü yapmak." Düşündü. "Oh, ve binalara tırmanmak."

"Bu kesinlikle ilginç bir müfredat oluşturacaktır." Megs çayından bir yudum aldı. "Gerçekten, iş aramana hiç gerek yok. Burada olman hoşuma gidiyor ve yakında doğacak yeni bebekle birlikte ekstra yardıma ihtiyacım olacak."

Alf bu cömert teklif karşısında gülümsemeye çalıştı ama bu çok zordu. Kalbi kırılmıştı, açık ve net. Üç gece önce kapılarına geldikten sonra Megs'e ve ardından St. John'a her şeyi anlatmıştı. Onların nezaketi ve küçük Sophie'nin tatlı sevimliliği bile kaybettiklerinin yerini tutamazdı.

Hugh'u istiyordu. Hugh'u ve çocuklarını istiyordu.

Sophie kucağına uzanıp minik elini dizine koyduğunda nefesini tuttu ve bebek sevimliliğiyle ona sırıttı.

Kendi çocuğu olsun istiyordu. Hugh'dan bir çocuk.

Alf başını eğdi ve gözlerinden yaşlar süzülüp görüşünü bulanıklaştırırken yüzünü sakladı. Böyle bir şey olmayacaktı. Asla olmayacaktı.

Bunu sadece zihninde değil kalbinde de bir şekilde anlaması gerekiyordu.

Umudunu yitirmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Alt kattan bir gürültü ve müthiş bir bağırış geldi. Sophie irkildi ve eli Alf'in kucağındaki tabağa çarptı.

Tabak yere kaydı ve parçalandı.

Bebek ağzını açtı ve yüksek sesle feryat etti. Megs devasa cüsseli bir kadına göre çok hızlı hareket ediyordu.

ve çocuğunu kucağına aldı. "O da neydi öyle?"

Alf çoktan ayağa kalkmıştı. Eteklerini topladı ve salona doğru koştu.

Oturma odası giriş holünün üstündeki kattaydı ve merdivenler açıktı, üst katın etrafında bir balkon rayı vardı. Eğildi ve doğruca aşağıya baktı. Aziz John ellerini yumruk yapmış, salondaki masalardan birinin üzerine yayılmış olan Hugh'a bakıyordu. Arkasında duvardaki bir ayna paramparça olmuştu.

Alf kalbinin genişlediğini ve sanki günlerdir donmuş gibi aniden hızlı atmaya başladığını hissetti.

"Boş ver," dedi Megs onun yanından. "O aynayı sevdim." Sophie'yi kalçasının üzerine kaldırdı. "Sanırım bu Kyle Dükü?"

Alf konuşamadan başını salladı.

Megs'in sesiyle başını çevirmişti ve şimdi Alf'e bakıyordu, gözleri siyah ve yoğundu. Alf sadece ona bakabiliyordu, kalbi kulaklarında o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki düşünemiyordu. Neden gelmişti ki?

"Yarın daha uygun bir saatte dönebilirsiniz, Majesteleri," dedi Aziz John Hugh'a, sesi soğukkanlı ve sakindi. Sadece onu iyi tanıyanlar ne kadar öfkeli olduğunu anlayabilirdi. "Sanırım birazdan yemeğe oturacağız ve ben önceden tanıştırılmadan ya da davet edilmeden misafir kabul etmeye alışık değilim."

Megs boğazını temizledi. "Akşam yemeğinin o kadar da önemli olduğunu sanmıyorum.
yakında."

"Alf'e ne söyleyeceğiniz pek de umurumda değil," dedi St. John devam etti.

"Biliyorum," diye mırıldandı Megs.

"Ama onun pek çok seçeneği olduğunu aklınızdan çıkarmayın ve bunların en iyisinin siz olduğunuzdan tam olarak emin değilim."

Kısa bir sessizlik oldu.

Hugh tüm bu süre boyunca bakışlarını Alf'ten hiç ayırmamıştı. O yoğun siyah bakışın altında titrediğini hissedebiliyordu. Onunla konuşmak istiyordu ama o buradaysa

sadece kalbini tekrar parçalamak için..

İkinci kez hayatta kalabileceğinden emin değildi. "Seninle konuşmama izin ver Alf," dedi Hugh.

Kalbi boğazına kadar tırmanmış gibi hissederek yutkundu.

Megs sert bir iç çekti. "Oh, Godric, malikânenin efendisi ve koşulların efendisi gibi davranman beni bayıltıyor, ama bunu benim gibi hassas durumdaki bir hanıma yapmamalısın."

John nefesinin altından sinirli bir ses çıkardı ve karısına baktı.

O da ona mutlulukla gülümsedi. "Sophie'nin bugün bombast demeye çalıştığını söylemiş miydim? Bence bu bir yaşındaki bir çocuk için oldukça ileri bir kelime, sizce de öyle değil mi?"

"Meggie, şunu söylemeye çalışıyor olması pek olası görünmüyor.
bombast."

Leydi Margaret'in gülümsemesi kocasının nazikçe azarlayan ses tonuyla değişmedi. Aksine biraz daha genişledi. "Sizce de öyle mi? Belki de onu yatırmama yardım etmeli ve kendiniz dinlemelisiniz. Bu arada Majesteleri ve Alf oturma odamda kısa bir görüşme yapabilirler."

Aziz John'un dudakları karısıyla bakışlarını kilitlediğinde inceldi. Aralarında bir tür sözsüz alışveriş varmış gibi görünüyordu, sonunda Aziz John aniden başını salladı. "Sadece yarım saat."

Megs, Alf'in koluna girdi ve onu hızla oturma odasına götürdü, kucağında hâlâ Sophie bebek vardı.

"İyi şanslar," diye mırıldandı ve onu yanağından öptü. "Unutma, o bir dük olabilir ama o da bir erkek. Sadece bir erkek. Bazen kendilerini çok kötü duruma düşürebildiklerini gördüm." Megs geri çekildi ve Alf'e kızınınkine benzeyen gözlerle ciddi bir şekilde baktı. "Ve Godric haklıydı, biliyorsun, seçeneklerin var. Bizimle çok uzun bir süre kalman benim için sorun olmaz. O dükün korsan ağzıyla seni gerçekten istemediğin bir şeye ikna

etmesine izin verme."

Ve sonra Megs oturma odasından çıktı. Alf onu salonda duyabiliyordu, sesi ve St. John'un sesi soluklaşırken gösteriş hakkında bir şeyler söylüyordu.

Nefes alıp verdi, sanki tüm hayatı, öncesi ve sonrasıyla, zamanın bu tek noktasına sıkışmış gibi hissediyordu.

Hugh içeri girdi.

Korkunç görünüyordu. Peruğuyla uğraşmamıştı, gözleri gölgeliydi ve tıraş olmayı unutmuştu. Sağ elmacık kemiği kızarmış ve Aziz John'un ona vurduğu yerde şişmeye başlamıştı. Büyük ihtimalle sabaha gözü morarmış olacaktı.

Ona doğru koşmak, kollarını ona dolamak ve asla bırakmamak istiyordu.

Bunun yerine, aptalca bir şey yapmamaları için ellerini sıkıca birbirine kenetledi. "Oturmak ister misiniz?"

Adam onun davetini görmezden geldi ve ona doğru yürümeye devam etti, iri, geniş ve buradaydı.

"Alf," dedi, yüzünü avuçlarının arasına alıp onu öpmeden hemen önce.

O zaman ellerini tutamadı. Hıçkıra hıçkıra ağladı ve ellerini onun kesilmiş saçlarında, sevgili başında, boynunda, omuzlarında gezdirdi.

"Beni neden terk ettin?" diye mırıldandı dudaklarına karşı, sanki onun cevabını duyacak kadar uzun süre uzaklaşmaya dayanamayacakmış gibi.

"Bana ödeme yaptın," diye cevap verdi, gözyaşları açık ağızlarına akarken. "Benimle işin bitmişti."

"Seninle işim asla bitmeyecek, imp. Asla." Onu göğsüne bastırdı, o kadar yakındı ki kalbinin mi yoksa kendi kalbinin mi attığını duyduğundan emin olamadı. "Sana ödeme yaptım çünkü yapılacak en onurlu şeyin bu olduğunu düşündüm. Ve ben Shrugg'la birlikteyken alışverişe gitmek istersin diye düşündüm."

Kadın geri çekildi ya da çekmeye çalıştı; adam kaşlarını çattı ve hareket etmesine izin vermedi. "Alışveriş mi?"

Her iki elmacık kemiği de kızarmıştı. "Sen sadece

sırtında kıyafetlerin vardı. Bir şeyden hoşlanabileceğini düşündüm." Ona ters ters baktı. "Gitmeni hiç istemedim. Sonsuza kadar benimle kalmanı istiyorum."

Samimi görünüyordu ama... "O sabah çok kaskatı kesilmiştin.

Çok tuhaf ve soğuk."

Gözlerini kapattı. "Ben senin gibi değilim." İçinden güldü ama bu mutlu bir ses değildi. "Çaresizlik ve sefalet içinde büyüdün ama yine de umut edebiliyor ve hayal kurabiliyorsun. Nasıl yapabildiğini tam olarak bilmiyorum ama seni bunun için seviyorum." Siyah, simsiyah gözlerini açtı ve kadın onlarda merak, acı ve kırılganlık gördü. "Sen benden çok daha cesursun, imp. Maddi olan her şey bana altın tepside sunuldu ama yine de... senin gibi umut etmeyi zor buluyorum. Sanırım güvenmek daha da zor."

"Bana güvenmek mi?" diye fısıldadı, incinmiş hissediyordu.

"Hayır, asla," dedi şiddetle. "Kendime güvenmek için. Geleceğe güvenmek, sanırım. Ellerimi açmak ve kontrolün dizginlerini bırakmak ve sadece her şeyin -hayatımın, ailemin, mutluluğumuzun- iyi olacağına güvenmek." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Anlıyor musun?"

"Hayır," dedi basitçe, ama kelimenin acısını hafifletmek için gülümsedi. "Hayır, çünkü beni sevdiğini söylersen her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum. Kesinlikle öyle olmalı. Çünkü ben de seni seviyorum."

Alnını onunkine yasladı. "Seni seviyorum, kalbimle, ruhumla ve bedenimle, Alf, imp'im. Seni şimdi ve sonsuza dek seviyorum ve senin hayallerine ve umuduna güveneceğim ve umut edeceğim."

"İhtiyacımız olan tek şey bu, gerçekten," diye fısıldadı.

Onu öyle tatlı öptü ki, sanki bir söz verir gibi ve gözlerini açtığında "Benimle evlenir misin Alf?" diye sordu.

O da "Evet, Şef." dedi.

Tam o sırada Megs içeri daldı ve ellerini çırparak, "Oh, güzel! Düğünlere bayılırım."

NISAN

OAKDALE PARK, NOTTINGHAMSHIRE

Iris, elinde küçük bir çantayla Oakdale Park'taki kreşe giden merdivenleri çıkarken gülümsedi. Sabahın oldukça erken saatleri olmasına rağmen büyük kır evi hareketlilik ve heyecanla doluydu.

Ama Kyle Dükü'nün gerçek aşkıyla evlenmesi her gün olan bir şey değildi.

Gizli düğünden çok az kişinin haberi vardı ve daha da azı davet edilmişti. Aristokrat toplum çok acımasız olabiliyordu ve Iris, Hugh'un Alf'le evlenmeye niyetli olduğunu anladığında, çok küçük bir beyaz yalan söylemeyi önerdi. Iris ve Hugh artık anlaşamadıklarını açıklamayacaklardı. Ne de olsa aralarında hiçbir zaman resmi bir nişan olmamıştı. Eğer başkaları hâlâ evlenmeye niyetli olduklarını düşünürse, bu onların meselesiydi, değil mi? Alf, Kyle House'a taşınmıştı ama o bir hiç olduğu için sosyeteden kimsenin dikkatini çekmemişti.

Hugh ve Alf düğünlerini son üç aydır planlıyorlardı ve sonra çocuklarla birlikte Kyle'ın Nottinghamshire'daki kır evi Oakdale Park'a gittiler. Burada küçük bir aile töreniyle evlenecekler ve sonbahara kadar toplumdan uzakta kalacaklardı. Kyle Dükü'nün skandal yaratan cilveleşmesinin haberi yavaş yavaş Londra dedikodularına sızacak ve hiç şüphesiz ortalığı karıştıracaktı. Ancak Eylül ya da Ekim ayına kadar başka bir olay skandal tacirlerinin dikkatini çekecek ve onlar da Londra'ya dönebileceklerdi.

Her halükarda umdukları buydu ve gerçekten de Iris planın işlememesi için hiçbir neden görmüyordu.

Ne de olsa Hugh, ailesi ya da ismi olmayan beş parasız bir kadınla evlenerek skandala neden olan ilk dük değildi.

Iris bugün düğün günü olmadığı için hayal kırıklığına uğraması gerektiğini düşünüyordu ama gerçekten de bunu dert edecek bir şey bulamıyordu. Hem Hugh'ya hem de Alf'e çok düşkündü ve çocukları seviyordu.

Bu yüzden sadece bir anlığına kaçıp gitmişti.

Alf'i giydirmeye yardım etmekten.

Üst katın sahanlığında durdu ve eski elmas camlı pencerelerden dışarı baktı. Oakdale'in etrafı büyülü bir ormanla çevriliydi ama bazen ağaçların arasında bir hareket gördüğünü sanıyordu.

Belli ki ülkede yeterince zaman geçirmemiş.

Iris gün batımı pembesi eteklerini topladı ve tırmanışına devam etti.

Çocuk odasının açık kapısına yaklaştığında kıkırdamaları duyabiliyordu.

Iris içeri baktı ve Peter'ı gülünç bir şekilde Puding adını verdiği köpeğiyle yerde yatarken gördü. Yeni lacivert takım elbisesine köpek tüyleri bulaşmıştı. Christopher onun yanında diz çökmüştü. O izlerken, büyük oğlan tahta bir topu çocuk odasının zemininde yuvarladı. Puding topun peşinden yuvarlandı, onu ağzında yakaladı ve sonra ödülüyle birlikte bir sandalyenin altına saklanmak için hemen kaçtı.

Peter kıkırdadı.

Ancak Christopher daha sert bir zihne sahipti. Sandalyenin altından yavru köpeğe bakarak, "Hayır, Puding," diye azarladı. "Topu geri getirmen gerekiyor, tutman değil."

Sandalyenin altına uzandı ve topu çıkardı - köpek yavrusu hâlâ bağlıydı, dört küçük patisi de sıkıca yere dikilmişti.

Peter yerde yuvarlandı ve kahkahalarla sarsıldı.

Iris boğazını temizledi.

İki çocuk da yukarı baktı.

Onlara gülümsedi. "Pudingin muhtemelen daha fazla pratiğe ihtiyacı var."

Christopher şüpheyle, "Belki," dedi.

Iris bakışlı etrafında ve Kreş. "Nerede vardır bakıcılarınız?"

Peter, "Milly kahvaltımızı getirmeye gitti, Annie de ayakkabılarımı parlatıyor," dedi.

"Ah." İlk defa Peter'ın gerçekten de

çoraplı ayaklarıyla. "Annie yatak odanızda mı?"

"Evet," dedi Peter.

Iris, "Belki de onu bulmalı ve senin elbiseni de fırçalayıp fırçalayamayacağını görmelisin," diye önerdi.

Peter belinden eğildi ve kendine baktı. "Ah." Döndü ve çocukların yatak odasına doğru yürüdü.

"Senin için bir şeyim var," dedi Iris Christopher'a.

"Öyle mi?" Yavru köpeği yere bıraktı ve doğruldu. Son üç ay içinde Christopher öfkeli hallerinin çoğunu kaybetmişti. Yavaş yavaş babasına yakınlaşmış ve daha çok gülümsemeye başlamıştı.

Iris her zaman onun en çok Hugh'ya benzediğini düşünmüştü; çocukta Hugh'nun koyu rengi, siyah saçları ve gözleri, hatta zaman zaman çatık kaşları ve düşünceli havası vardı. Ama bunun gibi bazı anlarda onda Katherine'in bir anlık görüntüsünü yakalıyordu. Bir sürpriz düşüncesiyle yüzünde beliren heyecan gibi bir şey. Beklenmeyenin mucizesi.

Katherine de onun bir parçasıydı.

Iris çocuk odasındaki sandalyeye oturdu ve yanında getirdiği çantayı açtı. Haftalar önce Christopher'ın yatağında bulduğu ince kırmızı deri cildi çıkardı.

Çocuk bunu görünce gözleri büyüdü. "Bu annemin."

Başını salladı. "Evet, öyle. Sana bir özür borçluyum, Christopher. Bunu odanda buldum ve izinsiz aldım. Özür dilerim. Sadece anneni çok ama çok özlediğimi söyleyebilirim."

Günlüğü geri alırken Christopher'ın alt dudağı titredi. Kitabı açtı ve içine baktı. "Bazı sayfalar eksik."

"Onları kestim," dedi nazikçe. "Bu özel bir günlük ve annenin yazdığı bazı şeyleri muhtemelen senin okumanı istemedi. Sayfaları sakladım, büyüdüğünde ve bir erkek olduğunda, eğer okumak istersen

onları sana vereceğim."

Başını salladı, hâlâ kitaba bakıyordu. Sonra Christopher kitabı kapattı ve deri kapağını okşadı. "Ben okumadım. Sadece onun olduğu için sahip olmak hoşuma gitti."

Elini uzattı, tereddüt etti ve sonunda onun omzuna koydu. "Anlıyorum."

Yatak odasından Peter'ın tartışırken yükselen sesini duyabiliyorlardı. Belli ki zavallı bakıcı onun elbisesini temizlemekte zorlanıyordu.

Christopher önce yatak odasına, sonra da ona bir göz attı.

"Leydi Jordan?" diye fısıldadı.

"Evet, aşkım?"

"Babam bugün Alf ile evlendiğinde..." Kaşları birbirine yaklaşırken sözlerini yarıda kesti. Bu ona babasını hatırlatan bir ifadeydi. Nefes aldı. "Evlendiklerinde Alf benim annem mi olacak?"

Dudağını ısırdı. "Olmasını istiyor musun?"

Yine günlüğe bakıyor, kapağını okşuyordu. "Belki de."

"O zaman belki de olabilir," dedi Iris nazikçe. "Ya da belki sadece Alf olarak kalabilir. Kararını hemen vermen gerektiğini sanmıyorum, değil mi?"

Rahatlamış görünerek iç çekti ve başını salladı.

Iris gülümsedi ve ayağa kalktı. "O zaman hazırlanmayı bitirelim derim. Bu sabah katılmamız gereken bir düğün var."

Ve bunun üzerine sırıttı.

HUGH, Oakdale Park'ın arka tarafında boylu boyunca uzanan sarı oturma odasında oturuyordu. Malikâne çok eskiydi, önceki sahibi varis bırakmadan öldüğünde Kraliyet'e geçen saygıdeğer bir konuttu. Bu da malikânenin ve aşırı büyümüş bahçelerin tuhaf bir şekilde modası geçmiş dekorunu açıklıyordu. Katherine taşradan nefret ederdi ve Oakdale Park'a hiç adım atmamıştı.

Alf ise Oakdale Park'a ilk gittiklerinde arabanın penceresinden dışarı sarkmıştı. Anlaşılan ilk görüşte aşık olmuştu, çünkü asmalarla kaplı dış cepheye, giriş holündeki koyu renkli panellere ve önceki kiracıların odalar için seçtiği tuhaf renklere hayran kalmıştı. Hugh, malikânenin yakınındaki aşırı büyümüş ağaçlardan bazılarının temizlenebileceğine dair belli belirsiz bir gönderme yaptığında, neredeyse gözyaşlarına boğulmuştu.

Bir St Giles çocuğunun ülkeyi bu kadar seveceği kimin aklına gelirdi?

Şimdi yaşlı bir piskoposun yanında sabırsızlıkla Alf'in evlenebilmeleri için aşağıya gelmesini bekliyordu.

Sonunda.

En iyi kıyafetlerini giymiş olan adamları yanında duruyordu. Kit ve Peter bakıcılarıyla birlikte oturuyorlardı ve Peter arada bir sabırsızca kıpırdansa da çok iyi davranıyorlardı. Aziz John ve karısı da oradaydı, karısı Iris'le sohbet ederken gözlerini silmeye başlamıştı bile. Düğün kahvaltısı hazırlıklarıyla ilgilenenler dışında neredeyse tüm malikâne personeli düğüne tanıklık etmek için arka duvarın dibine dizilmişti.

Hugh'nun arkasında, odanın geri kalanına dönük bir şekilde oturmuş olan sürpriz konukları Kral'dı. Erik rengi bir takım elbise giymiş ve beyaz bir peruk takmıştı; bunun dışında oldukça sıradan görünüyordu - düğmelerini süsleyen mücevherler gözden kaçabilirdi. Shrugg, Majestelerinin yanında ihtiyatlı ve oldukça skandal yaratan bir varlıktı. Hugh hayatında sadece dördüncü kez babasıyla yüz yüze görüşüyordu ve bu konuda ne hissettiğinden tam olarak emin değildi.

Alf elbette çok heyecanlanmıştı ve önemli olanın da bu olduğunu düşünüyordu.

İlk evlendiğinde Hugh gergin olduğunu hatırlıyordu. En çok da düğün gecesini ve Katherine'i yatağa atmayı dört gözle bekliyordu.

Bu sefer.

Bu sefer de, o hala

Düğün gecesi, ama Alf için bundan çok daha fazlasıydı.

Hayatının geri kalanını onunla geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Onunla uyanmak için. Yemek masasında onunla karşılıklı oturmak için. Çocukları panayıra götürmeyi ve Thames Nehri'nde onunla kayıkla gezmeyi.

Belki de daha fazla çocuğu, birlikte yarattıkları çocukları ailelerine katmak için.

Sekiz yıl önce Katherine'le evlenirken hayal ettiği hayat bu değildi. Shrugg'ın kendisinden istediği diplomatik işleri yapmayacağı kesindi. Ama istediği hayat buydu. Ona neşe veren hayat buydu.

Oturma odasının kapısı açıldı.

Hugh belli belirsiz, onu ilk gördüğünde midesine inen bu yumruğu her zaman hissedip hissetmeyeceğini merak etti.

Alf içeri girdi. Üzerinde yeni bir elbise vardı; Alf'in son aylarda diktirmek için ısrar ettiği birçok elbiseden biriydi bu. Gelinliği beyazdı ve eteğinin, korsajının ve kollarının her tarafına serpiştirilmiş küçük mor işlemeli çiçekler vardı. İnce bir nakış çizgisi kare bedeni ve dirsek uzunluğundaki kolları özetliyordu. Dalgalanan saçlarına da kocasının düğün hediyesi olarak verdiği ametist iğneleri takmıştı.

Çok güzeldi, onun şeytanı.

Yanında el ele tutuşmuş iki küçük kız vardı. Hannah ve Mary Hope aynı beyaz elbiseleri giymişlerdi. Hannah ciddi ve iri gözlerle bakarken, küçük Mary Hope başparmağını ağzına götürmüştü. Kızlar bugünden sonra onun vasileri olacaktı.

Ailelerinin bir parçası.

Hannah ve Mary Hope sandalyelerin arasından geçerek Peter, Kit ve bakıcılarla birlikte yerlerini aldılar. Peter hemen eğilip Hannah'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve ikisi de kıkırdadı. Bu ikisini izlemeye değerdi.

Ama şu anda Hugh'nun gözü sadece gelinindeydi.

Alf gülümsedi, dudakları hafifçe titriyordu, yaklaşırken

ve o da elini uzattı.

Kadın avucunu onunkinin içine koyduğunda, adam onu yanına çekti. "Hazır mısın, şeytan?"

"Evet, şef," diye fısıldadı ve bir zamanlar korktuğu o yükselen neşeyi, o vahşi özgürlüğü hissetti. Ama bu kez Alf'e olan aşkının korkulacak bir şey olmadığını biliyordu.

Alf'in sevgisi sadece umut getirdi.

Sonsöz

Kara Prens altın saçlı kadına hüzünle baktı ve fısıldadı,
"Neden beni dinlemedin? Sen
kendini ölüme mahkum ettin."
Ona sadece gülümsedi ve elini uzattı. "Biraz inancın olsun, aşkım."
Kara Prens onun altın gözlerinin içine baktı ve elini onun elinin içine koydu.
Hâlâ gülümseyerek onu alevlere doğru götürdü.
kaskatı kesilmiş ve tereddüt etmişti, sadece omzunun üzerinden baktı ve "İnanç" diye mırıldandı.
Başını salladı ve omuzlarını dikleştirdi.
Birlikte büyülü ateşin içinden geçtiler... ve diğer taraftan zarar görmeden çıktılar.
Kara Prens gözlerini kırpıştırdı ve alevlerin artık sönmekte olduğu yere baktı. "Ama... nasıl? Böyle bir büyü ya da sihir bilmiyorum."
Altın saçlı kadın parmak uçlarını adamın sert yanağına dokundurdu. "Çünkü ben beyazım ve sen siyahsın ve
Birlikte dengeliyiz. Annem ve baban bunu asla anlayamadılar. Sadece farklılıklarını gördüler,
Denemiş olsalardı oluşturabilecekleri bir şey değil."
Kara Prens şaşkınlıkla ona baktı. "Çok bilgesiniz. Sanırım seninle evlenmeli ve soylarımızı birleştirmeliyim.
Yeni bir krallık kuracağız ve barış içinde hüküm süreceğiz."
Beyaz Prenses sırıttı ve öpmek için parmak uçlarında durdu.

Kara Prens. "Ben de öyle düşünüyorum."
Böylece Siyah Hanedan ve Beyaz Hanedan birleşerek Gri Hanedan oldu. Yeni kral ve kraliçenin bir düzine çocuğu ve sayılamayacak kadar çok torunu oldu ve gerçekten de çok çok uzun bir süre barış ve mutluluk içinde yaşadılar.
Ve bazen, alacakaranlıkta, kral kalenin meraklı gözlerinden uzakta altın bir ata binerken görülebilirdi. Kolunda şahin, havada şakıyan çan sesleri....
-Kara Prens ve Altın Şahin'den

BU ARADA.

Dyemore Dükü Raphael de Chartres, düğün kutlamalarının Oakdale Parkı'nın aşırı büyümüş bahçelerine yayılmasını ormanın örtüsünden izledi. Koyunu altında huzursuzca kıpırdandı ve dalgınca onun parlak boynunu okşadı. Konuklar birbirine karışıyor ve gülüşüyordu. Küçük çocuklar yabani otların arasında koşuşturup yuvarlanıyordu. Ve Kyle başını eğip onu yanağından öperken gülümsedi.

Düğününde şeftali rengi giymişti. Şafağın ya da bazı şakayık çiçeklerinin renginde soluk bir ton - ya da bir adam onurunu zedelediğinde bir kadının yanağındaki kızarıklık. Elbise çok güzeldi.

Keten saçlı bayan daha çok.

Ah neyse. Artık Kyle Düşesi'ydi ve onu koruması ve güvende tutması için kocası vardı. Artık onu ilgilendirmiyordu.

Rafe kısrağının başını çevirdi ve karanlık ormanda gözden kayboldu.